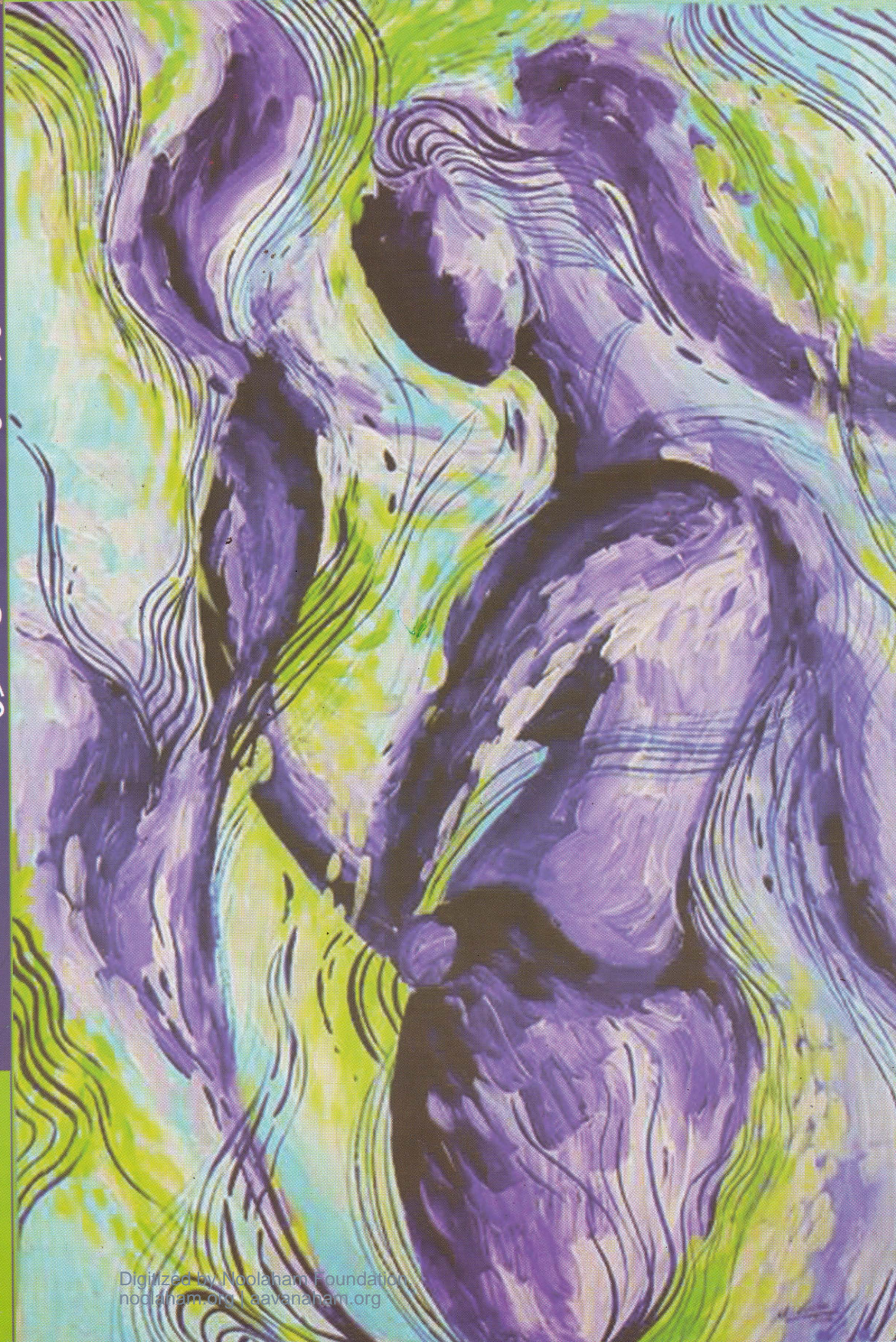

ஈழக்கவி. யோ.யோன்சன் ராஜ்குமார். வடஅல்வை க.சின்னராஜன்.
 ஸி.வீ.வேலுப்பிள்ளை. சு.வே. மொழிவரதன். க.சட்டநாதன்.
 த.கலாமணி. கெகிறாவ ஸீலைஹா. கௌரி.
 ந.சத்திபாலன். நா.நவராஜ். மு.யாழவன். மஞ்சு மோகன்.
 நவஜோதி ஜோகரட்ணம். கைரூள் அமான். மு.க.சூஜாத் ஹனான்.
 க.பரணீதரன். அர்ச்சுனன்

ஐயந்த

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

104 100/-

சுவை
 சுவைக்கிய
 மாது
 சிஞ்சிக்கை

வைகாசி 2017

NOOLAHAM
FOUNDATION

ஈழத்தின் எண்ணிய நூலகம்

www.noolaham.org

ஈழத்து சஞ்சிகைகள் பற்றிய குறிப்பு அடங்கிய தொகுப்பு ஒன்றை மேற்கொள்ள வுள்ளோம். சஞ்சிகை ஆசிரியர்களும், சஞ்சிகையுடன் தொடர்பு உடைய இலக்கிய ஆர்வலர்களும் தங்களது சஞ்சிகை தொடர்பான பின்வரும் விடயங்களை உள்ளடக்கிய தகவல்களை தந்துதவுங்கள்.

1. பெயர்:
2. ஆசிரியர் / ஆசிரியர் குழு:
3. கால இடைவெளி (வாரம், மாதம், ஆண்டு)
4. தொடக்கம் (திகதி, பின்னணி)
5. வெளியான காலப்பகுதி, இதழ் எண்ணிக்கை
6. (நின்ற இதழாயின்) நின்ற காரணம், காலம்
7. வெளியான இடம் / இடங்கள்
8. வகை (இலக்கியம், அறிவியல், நகைச்சுவை), மொழி
9. இலக்குக் குழு (பொது மக்கள், மாணவர், புலமையாளர்)
10. நோக்கம் (பொழுது போக்கு, பிரசாரம், அறிவுப் பரவல்)
11. வெளியீட்டு நிறுவனம்
12. கொள்கை
13. அளவு / பக்க எண்ணிக்கை / பிரதிகள் எண்ணிக்கை / விலை
14. வடிவமைப்பு
15. அச்சகம், பக்க எண்ணிக்கை,
16. பங்களிப்பாளர்
17. ஏற்படுத்திய தாக்கம்
18. உள்ளடக்கம் (கதை, கட்டுரை, தலையங்கம், துணுக்கு)
19. ஆக்கம் பெற்ற வழிகள்
20. சிறப்பிதழ்
21. வாசகரிடையே கிடைத்த வரவேற்பு, விமர்சனங்கள்
22. விநியோகம்
23. விளம்பரச் சேகரிப்பு
24. நடாத்திய போட்டிகள், நூல் வெளியீடுகள்

தொடர்புகளுக்கு

Noolaham Foundation
100, Adiyapatham Road
Kokuvil
Thirunelvely
Phone : 0094 212231292

noolaham.org
noolahamfoundation.org
noolahamfoundation@gmail.com

ஜீயாசி

கட்டுரைகள்

பேராசிரியர் க. கைவாசுதியும் திறனாய்வும்	
ஈழக்கவி.....	03
பிரான்சிஸ் ஜெனம் அரங்க வரலாற்றில் ஒரு மைக்கல்	
யோ.யோன்சன் ராஜ்குமார்.....	16
பேராசிரியர் குருகாமி சித்தரின் “தமிழ் இலக்கியங்கள் போற்றும் மூவேந்தர்” ஓர் சமூக வரலாற்றுப் பார்வை	
வடஅல்வை க.சின்னராஜன்.....	27
மறைநாட்டு தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போர் தளபதிகள்: திருமதி கோகிலம் சுப்பையா	
ஸி.வீ.வேலுப்பிள்ளை.....	35
உருவகக் கதை	
சு.வே.....	37
ஈழத்து தமிழிலக்கிய செல்நெறியும் பிரதேச இலக்கியங்களும்	
மொழி வரதன்	42

சிறுகதைகள்

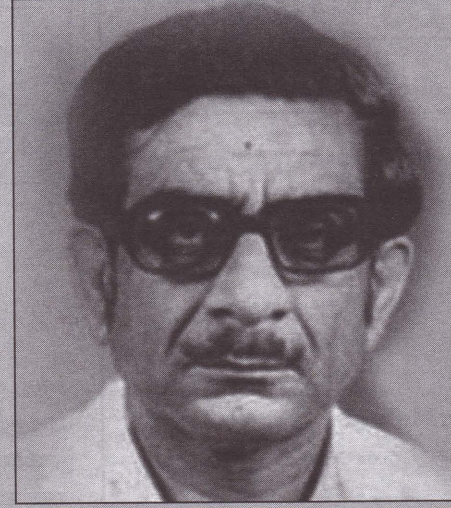
க.சட்டநாதன்.....	11
த.கலாமணி.....	20
கெகிறாவ ஸீலைஹா.....	32
கௌரி.....	40

கவிதைகள்

ந.சத்தியபாலன்.....	15
நா.நவராஜ்.....	19
மு.யாழ்வன்.....	24
மஞ்சு மோகன்.....	25
நவஜோதி ஜோகரட்ணம்.....	26
ஹைருல் அமான்.....	34
மு.ச.கூஜாத் ஹனான்.....	42

நூல் மதிப்பீடு

க.பரணீதரன்.....	45
அர்ச்சுனன்.....	48

பேராசிரியர் க. கைவாசுதியும் திறனாய்வும்

- ஈழக்கவி -

பிரான்சிஸ் ஜெனம் அரங்க வரலாற்றில் ஒரு மைக்கல்

- யோ.யோன்சன் ராஜ்குமார் -

அட்டாட ஐவியம்

வல்வை சுலக்ஷன்

ஜீவநதி

2017 வைகாசி இதழ் -104

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிலேவல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீதீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலயப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியாபம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiahm,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓட
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!
-- பாரதிதாசன்--

நூலக வாரம்

ஈழத்தில் பாடசாலைகள், சனசமூக நிலையங்கள், நூலகங்கள், மாதர் அமைப்புகள், பிரதேச சபைகள் போன்ற சமூக அமைப்புகளில் வைகாசி மாதத்தில் நூலக வாரம் கொண்டாடப்படுகின்றது. பாராட்டுக்குரிய விடயம். நூலகம் பற்றிய அறிமுகம், வாசிப்பின் பயன்பாடுகள், புத்தக அறிமுகங்கள் என்பவற்றோடு புத்தக கண்காட்சிகளும் சில இடங்களில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அழைப்பிதழ் அச்சிட்டு பலருக்கு கொடுத்து இந்நிகழ்வை ஒழுங்கமைப்பாளர்கள் ஒழுங்கமைத்தாலும் இந்நிகழ்வில் பங்குபற்றுவவர்கள் மிகக்குறைவாகவே காணப்படுவதை காண்கின்றோம். எழுத்தாளர்கள் பெயரோடு வலம் வரும் பலர் இப்படியான நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதை காணமுடியாது உள்ளது. ஆண்டுக்கொரு முறை கொண்டாட வேண்டும் என்ற ஒரு நடைமுறை சார்ந்த கொண்டாட்டம் போல் இவ்வாரம் அமைவதும், போஸ்டர்கள் தொங்குவதையுமே அவதானிக்க முடிகின்றது.

வாசிப்பை மக்களிடையே, மாணவர்களிடையே ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் இந்த ஒரு வாரத்தின் பின்னர் ஏற்படுத்தப்படுவதில்லை. பாடசாலைகளில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் நவராத்திரி பூஜை போலவே இந்நிகழ்வும் கொண்டாடப்படுவது கவலை தருகின்றது. மாணவர்களை வாசிக்க, எழுத தூண்ட எவ்வாறான மாற்று வழிகளை கையாளலாம் என்பது பற்றி இந்நிகழ்வுகளில் உரையாடப்படுவதில்லை.

ஒரு பேச்சாளரை அழைத்து வாசிப்பின் பயனுடன் தொடர்புடைய தலைப்பில் அவரைக்கொண்டு சொற்பொழிவு ஆற்றுவதன் நூலக வாரக் கொண்டாட்டம் பல பாடசாலைகளில் நிறைவுறுகின்றது.

கொண்டாடப்படுகின்ற ஒரு வாரம் மாணவர்களுக்கு வாசிப்பின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதுடன், ஈழத்து இலக்கியம், வெளிவரும் நூல்கள், சஞ்சிகைகள், எழுத்தாளர்கள் பற்றிய அறிமுகத்தை செய்வதோடு எதிர்காலத்தில் அவர்களே நூல்களை தேடிப்படிக்கக்கூடிய வழிமுறைகளை செய்து கொடுக்க வேண்டும். எதிர்கால சமுதாயத்தை ஒழுக்கமுடைய அறிவுசார் சமூகமாக மாற்றவல்ல இந்த நூலக வாரத்தை பயன்மிக்கதாக மாற்றுவது அதன் ஏற்பாட்டாளர்களிலேயே தங்கியுள்ளது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்பாணம்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, செட்டித்தெரு
பூபாலசிங்கம், படிப்பகம் - ஆரியகுளம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

பேராசிரியர் க.கைலாசபதியும் திறனாய்வும்

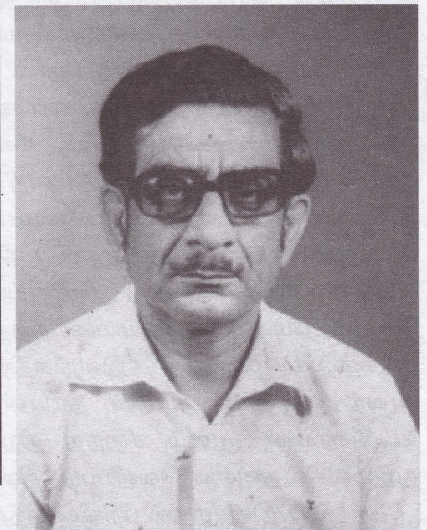
ஈழக்கவி

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மறுதலிக்க முடியாத ஒரு பிரதிமையாக பேராசிரியர் க.கைலாசபதி பிரகாசிக்கின்றார். தமிழ் ஆராய்ச்சி உலகும், அறிவுலகும் இன்றுவரை தமிழ் அறிஞராக அவரை கொண்டாடுகின்றது. தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு (“விமர்சனம்” என்ற வடசொல்லின் தமிழே திறனாய்வாகும்) துறையிலே இவரற்றிய பணி ஈழத்துக்கு மட்டுமன்றித் தமிழுலகம் முழுவதற்குமே முன்னோடியாகக் கருதப்படுகின்றது. தமிழின் நவீன இலக்கியத்திற்கு தனது திறனாய்வுத் திறனால் வளமூட்டியவர். “சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரை வரும் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் சமூக - இலக்கியப் பின்னணியைத் தெளிவுபடுத்திய ஆய்வுத்துறையில், கைலாசபதியின் பணி முக்கியமானதாகும். தமிழ் ஆய்வுத்துறையில், வையாபுரிப்பிள்ளையின் பின்னர் வரும் ஆய்வாளர்களுள் இடம் பெறுபவர்களுள் ஒருவராக கைலாசபதி (1933-1982) முக்கிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியவர் ஆவார்” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” (2007: 142)

என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். பேராசிரியர் கைலாசபதி ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாகத் திகழ்பவர். தன்னை முன்னிறுத்தி ஈழத்தில் இலக்கிய பரம்பரையொன்றினை உருவாக்கிய கெட்டிக்காரர். திறனாய்வு சம்பந்தமான பேச்சுக்களே தமிழுக்கு இழுக்கு என பாரம்பரிய தமிழ்விற்பன்னர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்த வேளை, திறனாய்வில் உச்சநிலைகண்டவர்.

இலங்கையின் தமிழ் அடையாளமாகக் கருதப்படும் கைலாசபதி அவர்களின் தந்தையார் இளைய தம்பி கனகசபாபதி மலேசியாவில் அலுவலராகப் பணிபுரிந்தவர். 1933ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் ஐந்தாம் திகதி மலேசியாவின் கோலாலம்பூரில் கைலாசபதி பிறந்தார். இவரின் அன்னையார் பெயர் தில்லைநாயகி நாகமுத்து. ஆரம்பக் கல்வியைக் கோலாலம்பூர் விக்டோரியா “இன்ஸ்டிடியூட்டில்” கற்றார். பதின்மூன்று அகவை வரை மலேசியாவில் இருந்தார். இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்ற காலகட்டத்தில் (1946-47) இலங்கை வந்தார். இடைநிலைக் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் கற்றார். இந்துக்

கல்லூரியில் வித்துவான் க.கார்த்திகேசு, பண்டிதர் க.செல்லத்துரை போன்றவர்கள் அவரின் தமிழார்வத்தை வளர்த்தனர். மு.கார்த்திகேசன், ஏ.எஸ்.கனகரத்தினம் முதலான ஆசிரியர்கள் கைலாசபதியின் கருத்துகள் கனதியாக துணையாகினர். கைலாசபதிக்கு மார்க்சிய தத்துவார்த்த பார்வையை வளம்படுத்தியவர்களில் ஒருவரான மு. கார்த்திகேசனின் பின்வரும் வரிகள் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. “எனது வகுப்பு மாணவர்களில் பலர் பரலோகம் செல்வதற்காகச் சூளுவான வழியைக் கண்டு பிடித்தார்

கள். அவர்களிடம் தேவாரம், திருவாசகம், பைபில், குர்ஆன் இருக்கும். அவர்களுள் வித்தியாசமாக ஒரு மாணவன் இருந்தான். அவன் சமூக விஞ்ஞான நூல்களை வைத்துக் கொண்டு பூலோகத்தை பார்க்கத் தலைப்பட்டான். அவர்களோ வானம் பார்த்த பரலோக வாதியானார்கள். இவனோ பரலோகம் பார்த்த சமூக விஞ்ஞானியானான். அந்தச் சுட்டி மாணவன் தான் கைலாசபதி.” கைலாசபதி மாணவ காலத்திலேயே திறனாய்வு சார்ந்த கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கி விட்டார். “கைலாசைப் பொறுத்த வரையிலே, இந்துக் கல்லூரிக் காலகட்டம் எழுத்தார்வம் முனை கொண்ட பருவம் என வருணிப்பது பொருத்தமாகும்” என இ.முருகையன் (“எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி”; 1996: 21) எழுதுகின்றார்.

1956ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு நோயல் கல்லூரியில் தனது உயர்கல்வியைத் தற்குத் தொடங்கினார். அங்கு அவரது தமிழார்வத்தை ஆசிரியல் களான க.செ.நடராசா (நாவற்குழியூர் நடராசன்), கி.லக்ஷ்மண ஐயர் போன்றவர்கள் வளர்த்தனர். இக்காலத்தில் கைலாசதியின் வாசிப்பார்வம் வியாபித்திருந்தது. குறிப்பாக ஆங்கில திறனாய்வு நூல்களை (எலியர், எம்.ஆர்.லீவிஸ், ஸ்ற்றீபன், ஸ்பென்டர் முதலானவர்களது) ஆர்வத்துடன் வாசித்தார். கவிதை, நாடகம் என்று ஆக்க இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டாலும், திறனாய்வு விலேயே அதிக ஈர்ப்பு கொண்டவராக இருந்தார். இதனால் இக்காலத்தில் அதிகமான திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதினார். “நோயல் கல்லூரிக் கால கட்டம், கைலாசபதியின் இலக்கிய விமரிசனப் புலமை செழுமை பெற்று விரிந்த காலம் எனக் கொள்வது பொருத்தமாகும்” என்று முருகையன் எழுதுகிறார் (1996: 23).

1953இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர். சு. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர். வி. செல்வநாயகம் போன்ற ஈழத்தின் புகழ் பூத்த பேராசிரியர்களைத் தனது குருவாகக் கைவரப் பெற்றார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கின்ற காலத்தில் கா.சிவத்தம்பியுடன் நட்பு ஏற்பட்டது. பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளையினால் இயற்றப்பட்டு, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனால் நெறியாளப்பட்ட “தவறான எண்ணம்”, “சுந்தரம் எங்கே?” ஆகிய மேடை நாடகங்களில் கைலாசபதியும், சிவத்தம்பியும் நடித்துள்ளனர். நாடகங்களில் மட்டுமன்றி, மாணவர் மன்றக் கூட்டங்கள், விவாதங்கள், விழாக்கள் முதலானவற்றிலும் கைலாசபதி தன்னுடைய திறமையை வெளிப்படுத்தியதனால், அவரது திறனாய்வு மனப்பான்மை மேலும் மேலும் கூர்மையடைந்தது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் “இளங்கதிர்” சஞ்சிகைக்கு அவர் எழுதிய “நாடும் நாயன்மாரும்” என்ற கட்டுரையின் மூலம் சிறந்த திறனாய்வாளராகத் தமிழுலகில் தன்னை வெளிப்படுத்தினார்.

1957இல் முதல் பிரிவில் சித்தியடைந்து கலை

மாணிப் பட்டத்தினைப் பெற்றார். இதே ஆண்டில் “தினகரன்” பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராக பணியாற்றத்தொடங்கினார். மிக குறுகிய காலத்திலேயே பிரதம ஆசிரியராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். “தினகரன்” பத்திரிகையில் இவராற்றிய சேவை மகத்தானது என கா.சிவத்தம்பி மதிப்பிடுகின்றார். இவரது வழி நடத்தலில் “தினகரன்” வாரப்பதிப்பு அரசியல் விமர்சனத்திலும், இலக்கிய விடயங்களிலும் முக்கிய இடம் வகிக்கத் தொடங்கிற்று. எழுத்து முறைமையிலும் எழுத்தின் அளிக்கை முறைமையிலும் கைலாசபதி தினகரனில் ஒரு பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினார். தினகரனை இக்காலத்தில் (1957-1961) ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கான பயில்களமாக விரிவுபடுத்தினார். இலக்கிய ஆக்கங்களை திறனாய்வு செய்யும் பழக்கத்தை வளர்த்தெடுக்க முனைப்புடன் செயற்பட்டார். அதாவது திறனாய்வு மனப்பாங்கினை உருவாக்குவதற்காக தினகரனை நன்கு பயன்படுத்தினார். இதனை பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் “இலங்கைப் பேராசிரியர்களின் தமிழியற் பணிகள்” (1998: 74) என்ற நூலில் இவ்வாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றார்: “சிறுகதை, நாவல், கவிதை நூல்கள் பற்றிய மதிப்பீட்டுக் கட்டுரைகள், தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொதுவாக மதிப்பிடும் கட்டுரைகள், நாடகம், திரைப்படம் ஆகியன பற்றிய திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் தினகரனிலே வெளியிடப்பட்டன. இலக்கியம் படைப்பவர்களின் பெரும் பான்மையினர் திறனாய்வாளர்களாகவும் அமையும்படி கைலாசபதி தினகரன் ஊடாக ஊக்கம் நல்கினார். ஈழத்திலே திறனாய்வுத் துறை நன்கு வளர்ச்சியடையவும் இவர் தினகரன் ஊடாகப் பணியாற்றினார்”.

1961இல் கைலாசபதி பத்திரிகை துறையிலிருந்து விலகி பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார். 1963 ஆம் ஆண்டளவில் கலாநிதிப் (முனைவர்) பட்டம் பெறுவதற்காக இங்கிலாந்தில் உள்ள பர்மிங்ஹாம் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சென்றார். திறனாய்வில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற கைலாசபதி தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்காகத் தெரிவு செய்த துறை ஒப்பியல் இலக்கிய நோக்கு. இவருக்குக் கிடைத்த நெறியாளர் (மேற்பார்வையாளர்) உலக அளவில் அறிவாற்றலால் மதிக்கப்படும் பேராசிரியர் ஜார்ஜ் தாம்சன். பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆசிரியர் ஜார்ஜ் தாம்சன் மிகச்சிறந்த மார்க்சிய சிந்தனையாளர். செஞ்சீனத்துத் தந்தை மாவோவின் கருத்துகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர். மார்க்சிய, லெனிய அறிஞர்களுடன் இணைந்து சீன ஆய்வுக்குழு அமைத்து, சித்தாந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர். அவரிடம் பயின்றதால் கைலாசபதி இக்கொள்கைத் தாக்கங்களைப் பெற்றார். ஆய்வுக்காலத்தில் பேராசிரியர் ஜார்ஜ் தாம்சன் மணிக்கணக்கில் கிரேக்க, தமிழ் நாகரிகம் பற்றி ஆர்வத்துடன் உரையாடுவது உண்டு. ஜார்ஜ் தாம்சனின் மனைவி காத்தலின், அவர்களின் மகளார் லிசு மெக் (இவரும் முனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்தவர்கள்) ஆகியவர்களும் குடும்ப நண்பர்களாகப் பழகியுள்ளனர். ஜார்ஜ் தாம்சனின் மேற்பார்வையின் கீழ்

Tamil Heroic Poetry (தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை) என்ற ஆய்வேட்டினை சமர்பித்து கலாநிதிப் பட்டத்தினைப் பெற்றார். இந்த ஆய்வும், பேராசிரியர் ஜார்ஜ் தாம்சனின் அறிவார்ந்த வழிகாட்டலும் கைலாசபதியின் எதிர்கால திறனாய்வுப் பணிக்கான ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தன. கைலாசபதி தமது ஆய்வுத் தரவாக அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு முதலிய தமிழிலக்கியங்களை எடுத்துக் கொண்டார். சங்க இலக்கியத்தைக் கிரேக்க, கெல்டிக், ஐரிஷ் இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டு அதை “தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை” என அழுத்தமுறக் கூறினார். வீர யுகம், வீரயுகச் சமூகம், வீரயுகப் பாடல்களின் இயல்பு, பாடுவோர், கேட்போர் ஆகிய தன்மைகள் குறித்தும் திறனாய்வு செய்தார். 'Tamil Heroic Poetry' என்ற இவரது ஆராய்ச்சி நூலை 1968 ஆம் ஆண்டு ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுச் சிறப்பித்தது. இந்நூல் மேல்நாட்டாருக்குத் தமிழிலக்கியச் சிறப்பை உணர்த்தியது எனலாம். அதன் பிறகே மேல்நாட்டார் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகளில் அதிக கவனம் செலுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. கோட்பாட்டு நெறிகளில் பிரிட்டன் நெறிமரபினைத் தழுவிச் செல்லும் இந்த நூல் தமிழ்க் கல்வியுலகில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழ் ஆய்வு நூல்களில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றது. மேலும், இவரது ஆராய்ச்சி நூலை, செக்கோஸ்லாவியத் தமிழறிஞர் “கமில் சுவலபில்” தமது தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூலில் விதந்து பாராட்டியுள்ளார். தக்க ஆதாரங்களுடனும் சமூகாய கண்ணோட்டத்துடனும் சங்க கவிதைகளை கிரேக்க வாய்மொழி இலக்கியங்களுடன் ஒப்பு நோக்கி, அப்பாடல்களின் பரவுத் தன்மை, மக்களின் எழுத்தறிவு, அவற்றின் உள்ளடக்கம், வடிவம் என்பனவற்றினை ஆதாரமாகக் கொண்டு சங்ககால செய்யுள்களை வாய்மொழி இலக்கியம் என நிறுவினார். இவ்வாய்வு முயற்சி, தமிழில் சங்க இலக்கியம் குறித்து புதிய பார்வைகளும் ஆய்வுகளும் தோன்ற ஆதர்சனமசக அமைந்தது. இந்த ஆய்வின் நோக்கம் பற்றி முன்னுரையில் க.கைலாசபதி எழுதிய வரிகள் அவதானத்திற்குரியது: “இந்த ஆய்வின் நோக்கம் இருவகைப்பட்டது. முதலாவது, பொதுவாக ஒப்பியல் முறையைப் பழந் தமிழ்ச் செய்யுளாய்விற் பொருத்திக் காண்பது; இரண்டாவது, தமிழ்ச் செய்யுளை ஹோமரின் செய்யுளோடு குறிப்பாக ஒப்பிட்டு, இவை இரண்டும் வீரநிலைக் காலம் எனப்பெறும் காலத்தின் நிலைகளை வெளிக் காட்டுவன எனக் காண்பிப்பது”. ஆய்வு நேர்த்தியும் ஒப்பியல் அணுகு முறையும் கலந்து ஒளிரும் “தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை” ஒரு உயரிய திறனாய்வு நூல் என்பதில் ஐயமில்லை. “தமிழியல் துறையில் கைலாசபதியின் மிகப்பெரிய சாதனை” என்று இந்த ஆய்வை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கணித்துள்ளார்.

இங்கிலாந்தில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்று, மீண்டும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (1966) விரி

வுரையாளரானார். 1969ஆம் ஆண்டு கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திற்கு இடமாற்றம் பெற்றார். கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திற் கைலாசபதி “பாடந் தரத் திறனாய்வு” (Textual Criticism) பற்றி போதித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1974 இல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வித்தியாலங்கார வளாகத்தின் இந்து நாகரிகத்துறை தலைவர் பதவி வழங்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில் யாழ்ப்பாண வளாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது, அதன் தலைவராகவும் தமிழ்ப்பேராசிரியராகவும் கைலாசபதி கடமை புரிந்தார். யாழ் வளாகம் பல்கலைக் கழகமாக உயர்ந்த போது, அதன் கலைப்பீடாதிபதி யாகப் பதவி ஏற்றார். கைலாசபதி இந்திய பல்கலைக் கழகங்களிலும் உயர்கல்வி நிறுவனங்களிலும் மற்றும் அயோவாப், கலிபோர்னியப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் வருகை தரு அதிதி பேராசிரியராக கடமையாற்றி யுள்ளார். இத்தகைய ஆளுமை உள்ளீடுகளை கொண்டிருந்த கைலாசபதி 1982 இல் டிசம்பர் மாதம் ஆறாம் திகதி தான் சிந்திப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார். ஆனால் அவர் ஆக்கிய திறனாய்வு நூல்களில் இன்னும் மிளிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்.

பேராசிரியரின் திறனாய்வு நூல்கள் இவை: தமிழில், இரு மகாகவிகள் (1962), பண்டைய தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் (1966), தமிழ் நாவல் இலக்கியம் (1968), ஒப்பியல் இலக்கியம் (1969), அடியும் முடியும் (1970), கவிதை நயம் (இ.முருகையனுடன் இணைந்து எழுதியது) (1970), இலக்கியமும் திறனாய்வும் (1972), பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும் (1973), மக்கள் சீனம் காட்சியும் கருத்தும் (திருமதி சர்வமங்களம் கைலாசபதியுடன் இணைந்து எழுதியது) (1979), சமூகவியலும் இலக்கியமும் (1979), திறனாய்வுப் பிரச்சனைகள் (1980), நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் (1980), இலக்கியச் சிந்தனைகள் (1983), பாரதி ஆய்வுகள் (1984), ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் (1986), சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகள் 1979-1982 (1992), முன்னுரைகள் (2004), நாவலர் பற்றி கைலாசபதி (2005); ஆங்கிலத்தில், Tamil Heroic Poetry (1968), The Relation of Tamil and Western Literature (1984), On Art and Literature (1986), On Bharathi (1987). இந்நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் கைலாசபதியின் இலக்கியக் கோட்பாட்டை, மெய்யியல் நிலையை மிக ஆழமாக பிரதிபலித்து, திறனாய்வுத் துறையில் ஒளி விளக்காய்த் திகழ்கின்றன.

“எந்தப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதை வரலாற்று அடிப்படையிலும் சமூகவியல் நோக்கிலும் ஆராய வேண்டும்” எந்த ஒரு ஆய்வாளனும், பெருமைப்படத்தக்க வகையில் சான்றுகளைத் துருவி ஆராய்ந்து, தருக்கத்தின் அடிப்படையிலும் தகவுடைமையின் அடிப்படையிலும் உண்மையை நிறுவ வேண்டும்; என்பது கைலாசபதியின் கோட்பாடு. “வரலாறு, அரசியல், பொருளியல், அழகியல், உளவியல், சமூக வியல் முதலிய துறைகளின் உதவியுடன் தமிழில் ஆய்வுப்பரப்பு உருவாக வேண்டும்” என்பது அவரது குறிக்கோள். “குறுகிய வரம்புகளிலிருந்து விடுபட்டு,

தேசிய- சர்வதேசிய நோக்கிலும், ஒப்பியல் அடிப்படையிலும் அணுகும் பொழுதே ஆய்வுகள் அர்த்த முள்ளவையாகின்றன; என்பது, அவரது அசைக்க முடியாத கொள்கை. “திறனாய்வுத் துறையில் வழிபாட்டு முறையோ, எதிர் நிலை முறையோ, உரிய பயனைத் தரமாட்டா” என்பது, அவர் கண்ட முடிவு. இத்தகைய கொள்கை வழியை அவர் தமது வாழ்நாள் முழுதும் பின்பற்றினார் என்று துணிந்து கூறலாம்; இதுவே அவரது சாதனைகளுக்கு அடிப்படையாகும் (1996: 85).

பேராசிரியர் கைலாசபதி தன்னுடைய இலக்கியத் திறனாய்விலே சமூகக் கருத்துக்களை உட்புகுத்தி சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொண்டவராக விளங்கினார். பேராசிரியரின் கூற்றாகவே தனது இலக்கியங்கள் சமூகவியல் அடிப்படையிலேயே தோற்றம் பெற்றுள்ளன என விளக்கக் காணலாம். “கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாக நான் எழுதி வெளியிட்டிருப்பவற்றைப் பார்க்கும் போது அவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் சமுதாயத் தொடர்பமைவு உள்ளனவாய் இருக்கக் காண்கிறேன். திறனாய்வுத் துறையில் முக்கிய கவனம் செலுத்தத் தொடங்கிய காலம் முதல் கலை இலக்கியம் முதலிய வற்றை அவற்றுக்குரிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் சமுதாயச் சூழலிலும் வைத்தே ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறேன். மார்க்சீயத்தைத் தழுவிக்கொண்ட நாள் முதலாக அதன் முனைப்பான கூறுகளில் ஒன்றாகிய சமூகவியலை எனது பல்வேறு ஆய்வுகளுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளேன். சமூகவியலில் உண்டாகிய ஈடுபாடே ஒப்பியல் ஆய்விற்கு என்னை இட்டுச் சென்றது. இவற்றின் பயனாக இலக்கியத்தை அறிவியல் அடிப்படையிலே அணுகக் கற்றுக் கொண்டேன்” (க.கைலாசபதி, 1979). சமூகவியல் மனிதப் பண்பியல் துறைகளுடன் சமூக விஞ்ஞானத் துறையாக வளர்ந்து வருகின்றது. அது இன்று இலக்கியத் திறனாய்வுக்கு உட்பட்டுள்ளது என்கின்றார். கைலாசபதி கூறும் சமூகவியல் மார்க்சீயம் சார்ந்ததாகவே இருக்கக் காணலாம். அவரின் அனைத்து ஆக்கங்களிலும் பொதுவுடைமை சார்ந்த மெய்யியல் இழையோடியிருக்கும்பாங்கை அவதானிக்க முடிகிறது.

பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தனின் பின்வரும் கருத்து இதனை நிரூபிக்கின்றது: “இலக்கிய வாதிகள் என்ற வகையிற் கைலாசபதியின் பணிகள் இரு வகையில் அமைந்தன. ஒன்று, நவீன இலக்கியங்களை வழி நடத்தியமை. மற்றொன்று, படைப்பாளிகளை வழி நடத்தியமை. இந்த இரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போலத் தொடர்புடையவை. திறனாய்வு செய்து மதிப்பிடும் பொழுதே வழிகாட்டுபவராகவும் அமைந்தார். திறனாய்வு தொடர்பான தனது அளவு கோல்களைத் துணிவுடன் முன் வைத்தார். தாம் சார்ந்து நின்ற பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், இலக்கியத் திறனாய்விலே சமூகவியல் நோக்கினை வலி யுறுத்தினார். இலக்கியம் படித்து

இரசிப்பதற்கு மட்டுமே உரியதென்ற “கலை கலைக்காக” கோட்பாட்டை வன்மையாக மறுத்தார். உருவத்தைவிட உள்ளடக்கத்திற்கு முக்கியம் தரவேண்டுமென்பதனை வற்புறுத்தினார். இலக்கியத்திற்கு ஒரு சமூகப் பணி உண்டென்று அவர் திடமாக நம்பினார். இக்கருத்துக்கள் சமகாலத்திற் பெரும் வாதப் பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்தின. அவற்றை அவர் துணிவுடன் எதிர் கொண்டார் (1996: 16).

பேராசிரியர் கைலாசபதி தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வினை விளக்கும் வகையில் பல கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். வகைகாட்டிகளாக சில கட்டுரைத் தலைப்புகள் வருமாறு, உரையும் விமர்சனமும் (1961), இலக்கியத் திறனாய்வு (1963), ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகள் (1972), தற்காலத் தமிழ் திறனாய்வுப் போக்குகள் (1973), இலக்கியத் திறனாய்வும் உணர்வு நலனும் (1976), தமிழில் திறனாய்வுக் கலை (1981). அவர் திறனாய்வு தொடர்பாக எழுதிய நூல்கள் இவை: இலக்கியமும் திறனாய்வும் (1972), திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள் (1980), இலக்கியச் சிந்தனைகள் (1983) முதலியன.

“இலக்கியமும் திறனாய்வும்” என்ற நூல் இலக்கியக் கொள்கைகளையும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளையும் பிரக்ஞைப்பூர்வமாக துலக்குகின்றது. 1972ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட இந்நூல் 1976, 1981, 1990 களில் மீளவும் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 1999இல் “குமரன் புத்தக இல்லம்” இதனை பதிப்பிக்கத் தொடங்கியது. இந்நூலில் ஐந்து தலைப்புகளில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவையாவன,

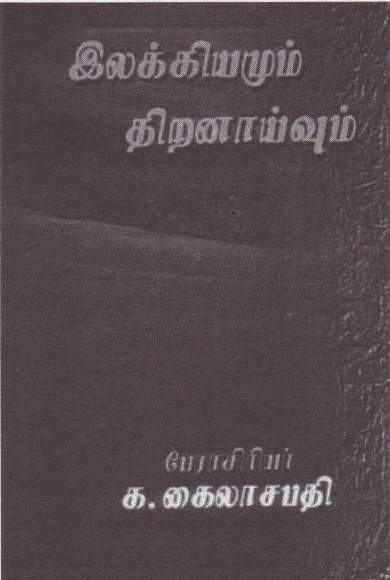
1. மொழியும் இலக்கியமும்
2. இலக்கியமும் கோட்பாடுகளும்
3. திறனாய்வுக் கொள்கைகள்
4. இலக்கியத் திறனாய்வும் உணர்வு நலனும்
5. தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்குகள்

திறனாய்வு என்பதன் விளக்கத்தை முன்னுரையில் பேராசிரியர் கைலாசபதி மிகத்தெளிவாக முன் வைத்திருக்கின்றார். அழுத்தம் பெறும் வரிகள் இவை: “இந்நூலின் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அனைத்தும் புதியவை அல்ல. ஆயினும் சிலவற்றுக்கு நான் கொடுத்திருக்கும் அழுத்தம் புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவிக்கும் என நம்புகிறேன். “அநுபூதி” நெறிப்பட்ட இரசனையிலிருந்து ஆய்வு பூர்வமான திறனாய்வு வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்ற அடிப்படை வேட்கையே நூல் முழுவதிலும் இழையோடுகிறது என்பேன். இலக்கியக் கொள்கைகளையும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளையும் இயன்ற வரை சுருக்கமாக விவரிக்கின்ற அதேவேளையில் நமது இலக்கிய உலகிலே இன்று நிலவும் சில போக்குகளை விமர்சிப்பதாயும் நூல் அமைந்துள்ளது. ஏனெனில், திறனாய்வு என்பது வெறும் விவரணமோ அல்லது ஆர்வமிகுந்த கூற்றுத் திரனோ அன்று. அழகியல் சார்ந்த முயற்சியாக இருக்கும் அதே வேளையில் ஆய்வறிவு சார்ந்த ஓர் ஆபுதமாகவும் அது

விளங்குகிறது. அவ்வுணர்வுடனேயே இந்நூல் எழுதப்பட்டு உள்ளமையை வெளிப்படையாகவே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன் (1999: 9).

“மொழியும் இலக்கியமும்” என்ற கட்டுரை மொழியோடு இலக்கியம் கொண்டுள்ள ஆப்த இணை வினை, திறனாய்வு பற்றிய அணுகுமுறைகளை, இலக்கியம் கற்பித்தல்சார் விடயங்களை ஆய்வு பூர்வமாகவும் எடுத்துக்காட்டுகள் மூலமாகவும் கைலாச பதிக்கே உரிய திறனுடன் விளக்குகின்றது. உதாணத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு: “சுவைத்தல், இரசித்தல், நயமுரைத்தல் முதலிய சொற்றொடர்கள், பிரயோகங்கள், ஒருவேளை ஆயிரத்தில் ஒருவருக்கு வந்து கைகூடும் சிறப்பாற்றலைக் குறிக்கும் மயக்கத்தைச் சிலருக்கு உண்டாக்கக்கூடும். ஆனால் திறனாய்வு என்னும் தொடர் சுவைத்தற் பண்பினை வெளிப்படையாகக் காட்டாது. ஒரு பொருளின் இயல்பினைத் தேரும் முயற்சியை உணர்த்துவதாயுள்ளது. “திறனறிந்து சொல்லுக...” (குறள்: 644) என்ற பாவில் வள்ளுவர் சொல்லைச் சொல்லும் திறன் அறிந்து சொல்லுக என்கிறார். அதுபோலவே ஒரு இலக்கியப் பகுதியின் திறத்தை ஆய்ந்து அறியும் முயற்சியாகத் திறனாய்வு அமைதல் வேண்டும். அந்த முயற்சி பாப்பாப் பாட்டி லிருந்து, பட்டினத்தார் பாடல்வரை வயதுக்கேற்பவும், அனுபவத்திற்கேற்பவும், முதிர்ச்சிக்கேற்பவும் தொடர்ந்து நடைபெறலாம்” (பக். 15).

“செய்முறைத் திறனாய்வு” பற்றி பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்: “பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக் கழகத்திலும் பொதுவாக இலக்கியத் திறனாய்வு என்பது செய்முறைத் திறனாய்வாக - திறனாய்வுப் பயிற்சி முறையாக - அமைகிறது. இது தவிர்க்க இயலாதது. இந்நிலையில் கொள்கைகளிலும், கவிதையின் இயல்புகள் குறித்த விளக்கமே வேண்டப்படுவது. ஆயினும் செய்முறைத் திறனாய்வு, அதாவது சொற்களின் ஆய்வு முடிந்த முடிபன்று. செய்முறைத் திறனாய்வு (Practical Criticism) எமது இலக்கிய உலகிற் காணப்படும் “அநுபூதி நெறி ரசனை” என்ற தீங்கினைத் தவிர்க்கும் மாற்று முறையாக அமைய முடியும்... கவிதையை முழுமையாக நோக்கவும் அதன் அடியாக அழகுணர்ச்சியை பெருக்கவும் நெறிப்படுத்தவும் திறனாய்வு ஏதுவாக இருக்கவேண்டுமென்பது உண்மையே. செய்முறைத் திறனாய்வு விலே மாணாக்கன் கவிதையைப் “பிய்த்துப் பிடுங்கி”ச் சிதைக்கிறான் என்று சிலர் கூறுவர். ஆனால் ஆரம்ப நிலையில் அது இன்றியமையாததாகும். இல்லாவிடில் பகுத்தாய்வுக்கும் உறுப்பாய்வுக்கும் இடந்தராத மூடுமந்திரமாவே கவிதை இருக்கும். உண்மைக்கும் போலிக்கும் வேறுபாடு காணப்படாமலே இலக்கியப்

பயிற்சி அமைந்துவிடும். அதாவது, செய்முறைத் திறனாய்வு மூலமாகவே கவிதை ஆய்வானது அகநிலைப் பட்டதாயன்றிப் புறநிலை சார்ந்ததாய் அமையும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறது. விதிமுறையாலன்றி விவரண முறையாலும் விளக்க முறையாலும் இலக்கியத்தைச் சுவைக்கும் நெறி வளர்ச்சி பெறமுடியும். இல்லாவிடின் புதுமைப்பித்தன் ஒரு சந்தர்ப்பத்திற் பாடியது போல,

அண்ணாந்து, கொண்டாவி விட்டதெல்லாம்
கூறுதமிழ்ப்பாட்டாச்சே
முட்டாளே இன்னமுமா பாட்டு?

என்று பலரும் கேட்கும் நிமைமை தோன்றும். செய்முறைத் திறனாய்வின் மூலமாகவே நவீனகாலத்து வாசகன், நேரடியாக இலக்கியத்தைத் தனக்குத் தொடர்புடையதொன்றாகக் காண இயலும். இவையனைத்தையும் மனங்கொண்டே, இலக்கியம் கற்பித்தலை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும் (பக். 23, 24).

“திறனாய்வுக் கொள்கைகள்” என்ற கட்டுரையில், மேனாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாற்றா சிரியர்கள் எடுத்துரைக்கின்ற பின்வரும் நான்கு திறனாய்வுக் கொள்கைகளை விரிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார்.

1. அநுகரணக் கொள்கை
 2. பயன்வழிக் கொள்கை
 3. வெளிப்பாட்டுக் கொள்கை
 4. புறநிலைக் கொள்கை
- இதே கட்டுரையில், மேனாட்டு திறனாய்வாளர் “கிளைந்த புறாக்கல்” கூறியுள்ள முறையின் எடுகோள்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவையாவன,
1. எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விளக்கியுரைத்து மதிப்பிடுவதே இலக்கியத் திறனாய்வு ஆகும்.
 2. இலக்கிய ஆக்கத்தில் இடம் பெறும் அந்த முழுமை உருவாகியுள்ளதா இல்லையா என்பது பற்றியும் அம்முழுமையை உருவாக்குவதில் உறுப்புகளுக்கிடையேயுள்ள உறவு பற்றியும்- அதாவது ஓரங்கிசைவு பற்றிய பிரச்சினையே திறனாய்வின் தலையாய அக்கறையாகும்.
 3. ஓர் இலக்கியப் படைப்பில் வடிவநிலைத் தொடர்புகள் தருக்கத்துக் குரியவற்றை உள்ளடக்குவனவாயினும், ஐயத்துக் கிடமின்றி அவற்றைக் கடந்தனவாயிருப்பன.
 4. நிறைவு பெற்ற ஓர் ஆக்கத்தில் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பிரிக்கவியலாது.
 5. வடிவமே பொருள்.
 6. இறுதியில் இலக்கியம் உருவக வடிவாகவும் குறியீட்டு வடிவாகவும் உள்ளது.
 7. பொதுவானதையும் பொதுமையையும் கருத்துப் படிவங்களாக அன்றி, பண்பியலாலும் தனிப்பட்டவையாலுமே கிரகித்துக் கொள்ளலாம்.

8. இலக்கியம் மதத்திற்குத் துணைக்குரு அன்று.
9. அலென்டேட் கூறுவதுபோல “குறிப்பிட்ட ஒழுக்கப் பிரச்சினைகள்” இலக்கியப் பொருளாக அமையுமாயினும், ஒழுக்கத்தை இலக்காகக் குறிப்பது இலக்கியத்தின் நோக்கமன்று.
10. திறனாய்வுத் தத்துவங்கள் இலக்கியத் திறனாய்வுக்குப் பொருத்தமான பரப்பை வரையறை செய்வன; திறனாய்வு முறைமைக்கு உருக்கொடுப்பன அல்ல.

“இலக்கியத் திறனாய்வும் உணர்வு நலனும்” என்ற கட்டுரையை “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” எனத்தொடங்கும் சங்கப் பாடலால் நக்கீரருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் இடையில் நடந்த சம்பவத்தை எடுத்துக்காட்டி, ஆரம்பித்திருப்பது சுவையாகவும் தலைப்பின் பொருண்மையை விளக்குவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. மேலும் இந்த தொன்மைக் கதையின் மூலமாக திறனாய்வின் இலக்கணத்தையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். “... திறனாய்வும் உணர்வு நலனும் என்னும் பொருளைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, இப்புராணக் கதையை எண்ணிப் பார்க்காமல் இருக்க இயலாது. திறனாய்வின் மிக முற்பட்ட செயல்பாடு இக்கதையில் வெளிப்படுகிறது என்றும் கூறலாம். தருமி கொணர்ந்த பாடல் தனது மனக் கருத்தை ஒத்திருந்தமையால் அது சிறந்தது என்று முடிவு செய்துவிடுகிறான் மன்னன். சங்கப் புலவர்கள் பலரும் மேலெழுந்த வாரியாகப் படித்துவிட்டு, “நன்று” “நன்று” என்று அபிப்பிராயந் தெரிவித்துவிடுகின்றனர். ஆனால் நக்கீரர் மட்டும் மன்னன் பாராட்டியதையும் பொருட்படுத்தாது, பாடலிற் காணும் குற்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். சொற்குற்றம் இல்லாவிடினும் அடிப்படையான பொருட்குற்றம் உண்டென்பதைத் தருக்க ரீதியாக வாதிட்டு நிறுவுகிறார். அதாவது எடுத்துக் கொண்ட ஒரு பாடலின் திறத்தையும் தரத்தையும் ஆய்ந்து ஓர்ந்து மதிப்பிடும் பண்பினைக் காண்கிறோம். இப்பண்பே நவீன காலத்தில் நாம் பெரிதும் போற்றும் திறனாய்வின் முக்கியமான இலக்கணமாகும்... கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் இல்லையென்று நக்கீரர் துணிந்து வாதிட்டமை அவரது உணர்வு நலத்தின் வெளிப்பாடாகும். ஆங்கில மொழியிலே Sensibility என்னும் பதம் இத்தகைய பொருளுடையதாகும். உணர்வுச் செவ்வி, மெய்யுணர்வு நயம் என்னும் பொருளை அவ்வாங்கிலப் பதம் குறிக்கும். கூந்தலுக்கும் இயற்கை மணம் இல்லையென்ற மெய்யுணர்வு நயம் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தமையாலேயே கொள்கைப்பற்றுடன் உண்மைக்காகப் போராட்டம் நடத்தினார் நக்கீரர். சத்தியத்துக்காக இறைவனுடனேயே சமவாதம் செய்யும் மனப்பக்குவம் உணர்வு நலத்தின் பெறுபேறாகும். இவ்வாறு பார்க்கும் பொழுது உணர்வு நலமும் திறனாய்வும் ஒன்றுக் கொன்று அனுசரணையாக இருக்கக் காண்கிறோம். திறனாய்வின் பயனாக உணர்வு நலமும் உணர்வு நலத்தின் விளைவாகத் திறனாய்வும் செழுமையடை

தலைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது... நக்கீரர் - சிவன் சமவாதம் இங்குக் குறியீடாக அமைந்துள்ளதேயன்றி உண்மைச் சம்பவம் அன்று” (பக். 108, 109).

தமிழில் திறனாய்வு பற்றி ஆதாரபூர்வமாக அறிந்து கொள்ள, கைலாசபதியின் நூல்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. அவரது நூல்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஆய்வுபூர்வமான திறனாய்வு பற்றியவையாக- திறனாய்வு நூல்களாக இருக்கின்றன. “இலக்கியமும் திறனாய்வும் என்ற அவருடைய நூல் குறிப்பாகப் பயிலப்பட வேண்டியதொன்று” என்று கே.எஸ்.சிவகுமாரன் “கலை, இலக்கியத்திறனாய்வு” நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

நவீன தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு முற்று முழுதாகப் பிறநாட்டுத் திறனாய்வின் எதிரொலியே என்று தவறாகக் கருதப்படக்கூடாது என கைலாசபதி வலியுறுத்துகின்றார். அவரது விளக்கம் இவ்வாறு அமைந்துள்ளது: “சங்க இலக்கியங்கள் என்று வழங்கப்படும் சான்றோர் செய்யுட்களைத் தொகுத்தளித்த ஆசிரியர்களில் இருந்து, பழந்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு விளக்கம் செய்த இடைக்கால ஆசிரியர்கள் வரை, நூல்களின் தரத்தையும், நலத்தையும் மனம் கொண்டு இலக்கியப்பணி புரிந்தவர்கள் எல்லோரும், ஏதாவது ஒரு வகையில், திறனாய்வு நோக்கமுடையோராய் இருந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. மொழியியல், உளவியல், மானிடவியல், சமூகவியல், வரலாறு, அறிவியல் போன்ற துறைகளில் தாக்கத்தை இன்றைய இலக்கியத் திறனாய்விலே காணலாம். எனினும், அது தன்னளவில் முழுமையான இலக்கியப் பிரிவாக வளர்ந்திருக்கின்றது... மேற்கு நாடுகளில் நவீன திறனாய்வுக் கொள்கைகளும், நடைமுறைகளும் தோன்ற ஏதுவாக இருந்த காரணங்கள், தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் கடந்த சில தசாப்தங்களாக உருவாகி வந்திருக்கின்றன. அதாவது, புதிய திறனாய்வு தோன்றி வளவதற்கு இன்றியமையாக கூறுகள் எமது மொழியில் இருக்கின்றன. பழைய அளவைக் கட்டளைகளில் இருந்து விடுபட்டு, திறனாய்வாளர் தமது கவனத்தைச் செலுத்தத்தக்க, தகுதிபெற்ற, புத்தம் புதிய ஆக்கங்கள், எதிர்கால இலக்கியத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கையையும், உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் நல்ல திறனாய்வு தோன்று வதற்குமுரிய முன்னீடுகளாக இருந்தன”.

“அடியும் முடியும்” என்ற நூலில், ஐந்து திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. இந்நூலின் முன்னுரையில், “இலக்கியத் திறனாய்வில் ஈடுபட்டுள்ள நான், அவ்வப்போது பத்திரிகைக் கட்டுரைகளாகவும், கருத்தரங்க உரைகளாகவும், வானொலிப் பேச்சுக்களாகவும் எழுதியனவே திருத்தமும் விரிவும் பெற்று இந்நூலிலே “அத்தியாயங்களாக” அமைந்துள்ளன” என்று எழுதுகின்றார். இதில் இருக்கின்ற “புலைப்பாடியும் கோபுர வாசலும்” (பக். 259-354) என்ற திறனாய்வுக் கட்டுரையில் நந்தனாருடைய வரலாற்றின் பின்னணியைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய திருத்தொண்டத் தொகையிலிருந்து தொடங்கி ஈழக்கவிஞன் முருகையன் வரை பார்த்து ஆராய்கின்றார். இக் கட்டுரை

பற்றிப் பேராசிரியர் வி.சச்சிதானந்தன் (K.Kailasapathy Commemoration/ Volume P.4), இக்கட்டுரை முழுவதும், சமயம், இலக்கியம், அரசு - சமூக வரலாறு, தொல்லியல் ஆகியவற்றிலுள்ள குற்றமற்ற அறிவின் வலுவிலிருந்து உருவாக்கிய ஒரு பகுப்பாய்வுத் திறனாய்வுக்கு நல்ல வழிகாட்டியாக அமைகின்றன” என்று கூறியுள்ளார்.

கைலாசபதியின் ஒப்பியல் ஆய்வு இரண்டு வழிகளிலே சென்றுள்ளதைக் காண முடிகின்றது. திறனாய்வுத் துறையிலே ஈடுபடும் காலத்திலே கைலாசபதி மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்திற் பெரிதும் ஈடுபட்டார். இதனால், பாரதியையும், தாகூரையும் ஒப்பிட்டு எழுதிய இருமகாகவிகள் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டார். மேற்கட்டுமான இலக்கியக் கருத்தமைவுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக அமைவது சமூக - பொருண்மிய ஆழமைப்பே என்னும் மார்க்சிய நோக்கிலே பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் என்னும் நூலை இவர் எழுதினார். வணிக குழாத்தின் துணைகொண்ட சமண மதச் செல்வாக்கினை நீக்கி, இச்சமயங்களை வெற்றிகொண்ட நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தின் துணைகொண்ட சைவமதம் சோழப் பெருமன்னருடைய காலத்திலே சைவசித்தாந்தத்தை முன் வைத்து தொடர்பாகக் கைலாசபதி எழுதிய “பேரரசும் பெருந்தத்துவமும்” என்னும் கட்டுரை பலருடைய கவனத்தை ஈர்த்ததொன்றாகும். இத்தகைய இலக்கிய ஆய்வுப்போக்கு அவருக்குப் பல எதிர்ப்புக்களையும் தேடிக்கொடுத்தது. ஆனால், பண்டைத் தமிழிலக்கியத்திலும், நவீன தமிழ் இலக்கியத்திலும் நல்ல புலமை பெற்ற கைலாசபதி இவ்வொப்பியற் புலமை ஊடாக நல்லதொரு இலக்கிய மதிப்பீட்டினை இலக்கியத்திறனாய்வினைச் செய்கின்ற ஒரு நிலைப்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை ஆயினார் (1998: 76).

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” என்னும் நூல், மார்க்சிய ஆய்வு முறையாகிய இயக்கவியல், வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதக் கண்ணோட்டத்தில் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் தோற்றம் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு ஆகிய வற்றைப் பற்றி ஆராய்கின்றது. இது தொடர்பான ஆறு திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவையாவன,

1. காவியமும் நாவலும்
2. உரைநடையும் நாவலும்
3. நாவல் இலக்கியமும் தனிமனிதக் கொள்கையும்
4. ஆங்கிலமூலமும் தமிழ்த்தழுவலும்
5. சிறுகதையின் தேய்வும் நாவலின் வளர்ச்சியும்
6. இயற்பண்பும் யதார்த்தவாதமும்

“இது ஒரு நல்ல புத்தகம். நுணுக்கமான கூர்மையான பார்வையோடு இதை எழுதியிருக்கிறார்... அசட்டுத்தனமான கிளிப்பிள்ளை வாதங்களோ வழிவழி வந்த வாய்ப்பாட்டுக் கொள்கைகளோ இல்லாதிருப்பது இதன் நிறை” என்று இந்திரா பார்த்தசாரதி போன்ற

வர்கள் வரவேற்க, வெங்கட் சாமிநாதன் போன்றவர்கள் மிகமோசமாக விமர்சித்தனர். “மார்க்சியம், முற்போக்கு போன்ற சொற்களைக் கேட்டாலே ஒருவித அதிசயமும், “அல்ஜி”யும் அடையும் வெங்கட் சாமிநாதன் விமர்சனத்துக்குத் தகாத குரோத உணர்வுடன் “தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தை” அணுகி, “இது ஒரு புத்தகமே இல்லை” என்று கூறும் அளவுக்கு நிலை தடுமாறி, உண்மையைகளைத் திரித்தும், குழப்பியும் “மார்க்சின் கல்லறையில் இருந்து ஒரு குரல்” என்ற ஒரு நீண்ட கட்டுரையை “நடை”யில் (1970) எழுதினார். இக்கட்டுரைக்குப் பின்னர் இவரது “ஒரு எதிர்ப்புக் குரல்” என்ற நூலிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது” என்று எழுதிய பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான், “மார்க்சியமும் தமிழ் நாவல் இலக்கியமும்” (பார்க்க, “மார்க்சியமும் இலக்கியத்திறனாய்வும்”; 1987) என்ற நீண்ட கட்டுரையில் வெங்கட் சாமிநாதனின் நியாயமற்ற கருத்துக்களை தர்க்க ரீதியாக நிராகரித்து, கைலாசபதியின் “தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின்” தனித்தன்மைகளை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவிக் காட்டுகின்றார். எம்.ஏ.நுஃமானின் திறனாய்வுக் கட்டுரையின் முடிவு பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது: “இலக்கியத்துக்கும் சமுதாயத்துக்கும் இடையே உள்ள உறவு பற்றிய மிகமுக்கியமான தத்துவார்த்த நூல் என்ற வகையில் கைலாசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் தமிழில் வெளிவந்த இலக்கியம் பற்றிய நூல்களுள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை. அதன் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரான கருத்துக்கள் - அவை எவ்வளவுதான் இலக்கிய ரீதியானவை என்று கூறப்பட்டாலும் அரசியல் சார்பானவையே என்பது தெளிவு. இந்நூல் பற்றிய சாமிநாதனின் விமர்சனம் கல்லறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் ஒரு பிற்போக்கு அரசியல் சித்தாந்தத்தின் அவலக்குரலே தவிர வேறில்லை” (1987: 223, 224).

வெங்கட் சாமிநாதன் கைலாசபதி மீது தனிப்பட்ட தாக்குதல்களை தொடுப்பதில் ஆர்வம் உடையவராக இருந்திருக்கிறார் என்பதற்கு, அவரது “சுபமங்களா” நேர்காணல் நல்ல உதாரணமாகும். “... கைலாசபதி நேர்மையற்ற Careerist. கட்சியை தன் முன்னேற்றத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டவர். வேறு இடங்களில், சைவ சித்தாந்தத்துக்கு தாவணும்னு தேவை ஏற்பட்டா, இவருக்கு தெரிஞ்ச, சோவியத் துண்டுப் பிரசுர மார்க்கலை அம்போ என்று கைவிட்டு விடுவார்” (சுபமங்களா; அக்டோபர் 1995: 12).

சாமிநாதனின் வசைக்கு தமிழவனும், பேராசிரியர் சி. சிவசேகரமும் எதிர்வினை ஆற்றியிருக்கிறார்கள். தமிழவன்: “கைலாசபதி நேர்மையற்ற Careerist” என்று கூறும் பேட்டி வாசகம் இவரது எழுத்து முறையை இனம் காட்டும். ஒருவரை நேர்மையற்ற Careerist என்பது அவரைப் பற்றிய தனிப்பட்ட வசை. அவர் எழுத்து பற்றிய மதிப்பீடு அல்ல. இது பாமரப் பார்வையின் அரைகுறைத்தனம்” (சுபமங்களா; நவம்பர் 1995: 83).

பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம்: “கைலாசபதி மீதான

வெங்கட் சாமிநாதனது கீழ்தரமான தாக்குதல், கைலாசபதி இன்னும் தனது முக்கியத்துவத்தை இழக்கவில்லை என்று உணர்த்துகின்றது (சுபமங்களா; டிசம்பர் 1995: 58).

பேராசிரியர் துரை. மனோகரனின் (“பார்வையும் பதிவும்”; 2003: 115, 116) கருத்தொன்று இங்கு கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது: “கைலாசபதி பலத்த கண்டனங்களுக்கும், அவதூறுகளுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டவர். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் பின் மிகுந்த சர்ச்சைக்குரியவராகப்பட்ட தமிழறிஞராக அவர் விளங்கினார். பல “தமிழறிஞர்களுக்கு” அவர் சிம்ம சொப்பனமானமாகவும் விளங்கினார். தமிழ் ஆய்வு என்பது, பழம் பெருமை பேசுவதற்கும், அந்தச் “சுகத்திற்” குளிர் காய்வதற்கும், சமகாலப் பிரச்சினைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் விடுவதற்கும் வாய்த்த தொரு வசதிக்களமாகக் கணிசமான அறிஞர்களாற் கருதப்பட்டு வந்த வேளையிலே, கைலாசபதி மார்க்சிய ஒளியில், சமூகவியல் அடிப்படை கொண்டு தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்திவந்தமை அவர்களுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. தி.க.சிவசங்கரம் பொருத்தமாகக் குறிப்பிட்டமை போல, “அவரது ஆய்வு முறை, பல்கலைக்கழகங்களிலும், பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியேயும் பழமை வாதிகளை உலுக்கி வருகிறது. புதுமை வாதிகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகிறது. இதன் விளைவுகள் நீண்ட நெடுங்காலம் நீடிக்கும் என்பது உறுதி.”

பழமைவாதிகளை அவரது கருத்துக்கள் எவ்வாறு கலக்கினவோ, அதேபோன்று வெங்கட் சாமிநாதன் போன்றவர்களின் கண்டனக் குரல்களும் பல பக்கங்களிலிருந்தும் கைலாசபதிக்கெதிராக ஒலித்தன. அவர்களுக்குப் பதிலளிப்பதுபோலக் கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“வெறி கொண்டவராய்ச் சிலர் கருத்துக்களுக்குப் பதிலாக ஆசிரியரையே தாக்கிய போதும், அவர்கள் அவ்வாறு துடித்துப் பதைத்துக்கொண்டு எனது நூல்களைத் தாக்கியமையே, அத்தகைய நூல்கள் மென்மேலும் இயற்றப்படவேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தை எடுத்துக் காட்டியதுடன், நான் சரியான நெறியிலேயே சென்று கொண்டிருக்கிறேன் என்பதையும் உறுதிப்படுத்தியது.”

கண்டனங்கள் அவருக்கெதிராக அதிகரிக்க, அதிகரிக்க அவரது ஆக்கப்பூர்வமான திறனாய்வு முயற்சிகளும் வளர்ந்துக் கொண்டே சென்றன.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் நோக்கிலும் சில வேளைகளிற் சில குறைகள் காணப்பட்டன. குழு மனப் பான்மை சிலசமயங்களில் அவரைப் பாதித்திருந்தது. அத்தகைய மனப்பாங்கே, ஈழத்தின் சிறந்த கவிஞரின் ஒருவராகிய மஹாகவியை (து.உருத்திரமூர்த்தி) அவரின் பார்வையிலிருந்து மறைந்துவிட்டது. இன்னொரு குறையும் கைலாசபதியிடம் காணப்பட்டது. நவீன இலக்கியங்களில் உள்ளடக்கச் சிறப்புப் பற்றிக் கவனம் செலுத்திய அவர், அவற்றின் கலைச்செழுமை

பற்றி அதிக அக்கறை காட்டத் தவறிவிட்டார் (2003: 117).

“தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” நூலில் உள்ள குறைபாடுகளை எம்.ஏ.நுஃமான் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். “கைலாசபதியின் “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” குறைபாடுகள் இல்லாத, அபிப்பிராய பேதத்துக்கு இடமில்லாத முழுநிறைவான ஒரு நூல் அல்ல; அத்தகைய ஒரு நூல் எழுதப்படுவது சாத்தியமும் அல்ல. எனக்கு உடன்பாடு இல்லாத கருத்துக்கள் சில இந்நூலில் உண்டு. உதாரணமாக ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும், இளங்கீரனின் நீதியே நீ கேள், கணேசலிங்கனின் செவ்வானம் முதலிய நாவல்களை கைலாசபதியதார்த்த வாதத்துக்கு உதாரணமாகத் தருவதைக் குறிப்பிடலாம். இந்நாவல்கள் யதார்த்தவாதத்துக்குத் தகுந்த உதாரணங்கள் அல்ல என்பது என்கருத்து” (1987: 222, 223).

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் திறனாய்வுப் படைப்புக்களில் தொட்டுக்காட்ட சில குறைகள் தெரிந்தாலும், அவையெல்லாம் பரிதியை தூழ்ந்த கருமேகங்கள் போல சிதறிவிடுகின்றன. ஏனெனில், தமிழ் இலக்கியத்தின் அடி தொடங்கி முடிவரை புதுநெறியிலே துருவித்துருவி ஆராய்ந்துள்ள அவரது திறனாய்வுப் பார்வை சங்க இலக்கியங்கள் தொடக்கம் தற்காலச் சினிமா வரை, சித்தர்கள் தொடக்கம் சிறுகதை நாவலாசிரியர்கள் வரை, நாவலர் தொடக்கம் நாடகம் வரை, கபில பரணர் தொடக்கம் பாரதியார் வரை, ஷெல்லி தொடக்கம் தாகூர் வரை, கிரேக்க இலக்கியங்கள் தொடக்கம் வங்காள இலக்கியங்கள் வரை, அரசியல் தொடக்கம் சமயம், கலை வரை சென்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரத் துறைகளில் அவர் பெற்றிருந்த அறிவும் தெளிந்த வரலாற்றுக் கண்ணோட்டமும் பிறமொழிகளினது - குறிப்பாக ஐரோப்பிய, அமெரிக்க இலக்கியங்களில் அவருக்கிருந்த பரிச்சயமும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணப் பரப்பில் அவர் பெற்றிருந்த பரந்த அறிவும் நிறைந்த சொல்வளமும் விடயங்களை கோவைப் படுத்தி அவற்றின் குறை நிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டித் தர்க்க ரீதியாக விளக்கிச் செல்லும் திறனும் சமூகவியற்பார்வையும் அவரது திறனாய்வுக்குத் தனிச் சிறப்பையளிக்கின்றன. இவையாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் வரித்துக்கொண்ட மார்க்சியத் தத்துவம், அது பற்றிய தெளிந்த அறிவு ஆகியன அவரது திறனாய்வு முயற்சிகளுக்கு ஒப்பற்ற ஒளியைப் பாய்ச்சின (1996: 79).

கைலாசபதியின் ஆழமும் அடர்த்தியும் செய்நேர்த்தியும் மிகுந்த திறனாய்வு ஆக்கங்களில் (நூல்கள், கட்டுரைகள், முன்னுரைகள், சொற்பொழிவுகள், தலைமையுரைகள்....) மேற்குறித்த பரிமாணங்கள் முகிழ்ப்புக்கொண்டுள்ளன.

முடிவாக, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் வார்த்தைகளோடு இதனை நிறைவு செய்கின்றேன். “20ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் கைலாசபதியின் பெயர் நிரந்தரமானது, முக்கியமானது.”

உளைச்சல்

குருவைக் கண்டதும் ஒரு கணம் தயங்கி விமலன், தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு அவனை எதிர் கொண்டான். அவன் வந்த காரணத்தை இவன் தெரிந்திருந்த போதும் - சற்று உலர்ந்து போனவனாய் கண்களால் 'என்ன...?' எனக் கேட்டான்.

“விமல் நீ கைமாத்தா வாங்கின பத்தாயிரத்தையும் தாவன்றா...? மூண்டு மாதத்துக்கு மேலாப் போச்சுது... ஒரு மாதத்தவணையிலதான் வாங்கினி...”

“கொஞ்சம் பொறடா...! இந்த மாதம் எப்படி எண்டாலும் தந்திடுவன்”

பதட்டமிருந்ததால், ‘உள்ளே வா...’ என்று குருவை இவன் அழைக்கக்கூட இல்லை. வீட்டு முன் வாசலிலேயே அவன் இவனிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

இடுப்புத்துணி நழுவியது போல... சுயம் அழிந்தது போனதான பரிதவிப்புடன் உள்ளே வந்த வணைத் தவம் கேட்டான்:

“குருவர் வந்தது காசு கேட்டா..? வெக்கக் கேட்பா, வீடு வந்த பிறகும்..!”

அவன் விரலில் கிடந்த மோதிரத்தைக் கழட்டி இவனிடம் தந்தான்.

“இல்லை அம்மா... கலியாணத்துக்கு முந்தி, எழுத்தோட ஆசை ஆசையா உனக்குப்போட்டது”

மோதிரத்தை அவனிடமே திருப்பித் தந்தவன், வெளியே வந்தான்.

‘சுந்தர மாமாற்றைக் கேட்கலாமா...?’

கைமாத்து வாங்கிக் கைமாத்துக் கொடுக்கும் விதியை நொந்தபடி நடந்தான்.

“மாமாவுக்கு இம்முறை முதல் போக மிளகாயே பத்துக்குமேல விளைச்சல். தோட்டப் பங்குப் பணமும் கிடைத்துச் செலவாகி விட்டது. மீதிப் பணத்தில் தவத்துக்கு இரண்டு சேலையும் எனக்கு ஒரு மல்வேட்டியும் நைலோன் சேர்ட்டும் வாங்கினது...?”
ஞாபகங்களுடன், மனங்கலங்கிய நிலையில் நடந்தான்.

‘தோட்டப் பங்குப் பணத்தில் ஏதாவது மிச்சம் பிடிச்ச... குருவின்ரை கடனில கொஞ்சமாவது அடைச் சிருக்கலாம். பணத்துக்கு மேல இருக்கும் அவனுக்கு இந்தப் பத்தும் அவன் ஊதித்தள்ளிற் புகைக்குக் கூடப்போததே...! லட்சுமி தேவியின் கடைக்கண் பார்வை மட்டும் ஏன் சிலருக்கு மட்டும் எப்போதும் கிடைக்கின்றது. ஒரு சிலரை மட்டுமே மோகிக்கும் பரத்தமை கடவுளர்க்கும் கூட உண்டா என்ன...?’

அந்த அழுத்தமான நினைவுகளின் மத்தியிலும் கீறலாய் ஒரு சிரிப்பு அவனது உதடுகளில் குமிழிட்டது. சுந்தர மாமா வீட்டின் கேற்றடியில் ‘கர்புர்’ என உறுமியபடி அவரது வளர்ப்பு ரைகர் நின்று. பெட்டையின் வாசமும் ஸ்பரிசமும் படாத அந்த நாய், சதா கட்டிக் கிடக்கும் நிலையில் - ஆக்ரோசப்படுவதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. காண்பவர்களை எல்லாம் கடித்துக் குதறும் அதனைக் கண்டு பயந்தவன், மெது

வாகக் குரல் கொடுத்தான். மாமிதான் கேற்பக்கமாக வந்தாள்.

“மாமா...?”

“தாவாடிப் பக்கத்தில் வேலி அடைப்பு நடக்குது....”

‘வேலி அடைப்பா...? மாமா ஏன் என்னைக் கூப்பிடேல்லை...!’ நினைவுகள், நிமிர், தாவாடிப் பக்கமாக நகர்ந்தான்.

தோட்டத்தில் தம்பிமுத்துவும் சிவராசாவும் தான் மட்டை வேலிக்கு வரிச்சுக் கட்டிய படி நின்றுார்கள். மாமாவைக் காணவில்லை.

‘பாலனிடம் போயிருப்பார். காலையில இரண்டு போத்தல் போட்டால் தான் அவருக்கு உசார் வரும்’ பாலனுடைய கொட்டிலில் மாமா இருந்தார். போத்தலில் இருந்து, கிளாஸில் வார்த்து வார்த்து பனம்பாலை அவர் பருகியபடி இருந்தார். தொட்டுக் கொள்ள, பூவரசமிலையில் ஊறுகாய்..! இன்னும் இறால் வறுவலும்.

இவனைக் கண்டதும் - ஒரு போத்தல் இவனுக்கும் கொடுக்கும்படி பாலனிடம் கூறினார். அவன் கள் அருந்தும் மனோநிலையில் இல்லாத போதும் மாமாவுக்காகக் குடித்தான். போத்தலில் வாய் வைத்து நேரடியாகவே பருகினான். இடைக் கிடை மாமாவின் முன்னால் இருந்த ஊறுகாயைத் தொட்டு, நாவில் தடவிக்கொள்ளவும் செய்தான்.

லேசான மப்பு ஏறியது போல் தெரிந்தது. கள்ளின் ருசி அவனை இன்னுமொரு போத்தலை மண்ட வைத்தது.

கள் அருந்திய பின்னர், இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். வந்ததும் மாமாவின் வலது கரத்தைத் தனது கைகளில் வாங்கிப் பொத்தியபடி, வதங்கிக் கிடந்த மனதைச் சமனப்படுத்த முயன்றான். ஆனாலும் அவனால் அது முடியவில்லை. குருவைப் பற்றிய நினைவு ஒரு வகை நெருக்குதலையும் பதகளிப்பையும் அவனுக்கு ஏற்படுத்தியது. மனதில் இருப்பதை எல்லாம் சலிப்புத் தரும் வகையில் மாமாவிடம் திரும்பத்திரும்ப ஒப்புவித்தான்.

“எத்தனை வருஷப்பழக்கம்... சிநேகிதம்...காச மெத்தையிலே கிடக்கிறவனுக்கும் எனக்குத் தந்த பத்துத்தான் பெரிசாப்போச்சுது... உடனை வேணுமாம்! இனியும் பொறுக்கேலாது மாமா! மனசில அவன்ரை கடன் சுமை பெரிய பாறாங்கல்லாய் இறுகிப்போய்க்கிடக்குது; அழுத்துது”

“ம்...தெரியுதடா...! நீ மானரோசம் பார்க்கிற பிறவி...மனசைக் களைக்க விடாதை. கவலைப்படாதை...அதைக்கொடுத்திடலாம்..”

“இல்லை, அவன் கேட்ட விதம் எனக்குப் பிடிக்கேல்லை... உடன அந்தக் காசை விட்டெறிய வேணும். சுமையா அது இருக்கப்படாது...”

“சரி...சரியடா. மனசை அலையவிடாத வயிறு எரிஞ்சு என்ன செய்யேலுமடா...”

“வயிறு எரியேல்லை மாமா...கொஞ்சம்

அவன் பொறுத்துப்போகலாம் - இந்தக் கொதிப்பெல்லாம் அதனால தான்”

“கவலைப்படாத ராசா... நான் அவனிட்டைக் கதைக்கிறன் என்னட்டையும் கைவசம் கைமாத்துத் தரக் காச ஏதும் இல்லை. இருந்த காசையும் மக்கள் வங்கியில எடுத்த கடனுக்குக் கட்டிற்றன். எதுக்கும் இரெண்டொரு மாசம் பொறடி அப்பு”

“நான் உங்களை நெருக்கேல்லை. என்ரை... என்ரை மனக்கொதிப்பைக் கொட்டவேணும் போலை இருந்தது அது தான்!”

“ம்...”

“அவன் காச கேட்ட தொனியும்... அவற்றை கெப்பரும் - உன்னாலை முடியுமா...? எண்ட ஏளனமான பார்வையும் தான் என்னை அதிகம் எரிச்சல் படுத்தியது..”

“இன்னும் அவன் பழுதாக்கின பெட்டையன் எத்தனை பேர்... அவையளுக்கு ஆயிரமாயிரமாய் கொட்டிக் கொடுக்கிற அவனுக்கு, எனக்குத் தந்த இந்தப் பத்தும் தான் கண்ணுக்கை குத்துது போல, தசை தின்னி... தசை தின்னி...!”

“என்ரை சித்தப்பற்றை பெட்டை வனிதாவை, முன்னும் பின்னும் திரிஞ்சு, ஏதோ தெய்வீகம் அது இதெண்டு பசுப்பி விழுத்திப்போட்டான். தகப்பனைத் தின்னி. பசையேதும் இல்லாத பெட்டை. தாயின்ரை பென்சன் பணத்தில தன் வயித்தைக் கழுவினவள். இப்ப அவன்ரை ஆயிரங்களைக் கண்டு மயங்கி அவனோடை அடுகிடை படுகிடை. என்ன இருந்தென்ன கொடுப் பினை ஏதுமில்லாத பெட்டை ஏமாத்திப் போட்டான்”

“நாலு மாதத்துக்கு முந்தித்தான் குரு கொழும்புக்கடைச் செல்லையற்றை மகளைச் சடங்கு செய்தவன். அவனோடை குடும்பம் நடத்தினாலும் இடை சுகம் வனிதாவிட்டை வந்து போறதையும் அவனாலை விடமுடியேல்லை. சீரழிஞ்சு அவன்ரை வாழ்க்கையைச் சரிசெய்யப் பட்டவேம்பானுக்குக்கூட வக்கில்லாமல் போச்சுது...”

“செல்லையற்றை பசையும் அவன்ரை ஊறலும் சேர்ந்து இப்ப குபேரனாயிட்டான் பெடியன் எண்டு சொல்லு...”

“பின்ன... ஸ்ரான்லி வீதி இரும்புக்கடை, சுண்டிக்குளி பெற்றோல் பங், ஆஸ்பத்திரி வீதிப் பலசரக்கு மாளிகை, மருந்துக்கடை எண்டு எத்தனை எத்தனை...! வகை தொகையில்லாத வருமானம்”

“வீடு வளவை ஈடுவைச் செண்டாலும் - இல்ல... துக்கப்பட்டாமல் தவத்தின்ரை மோதிரத்தை அடைவு வைச்செண்டாலும் இது நடக்க வேணும்.”

“கொஞ்சம் பொறுமையா இரு.. உணர்ச்சி வசப்படாத...!”

“உணர்ச்சி வசப்படாமல் என்ன செய்யேலும் - மனசு நிரம்பின அழுத்தங்களோட... அங்க இஞ்சு அசைய முடியுதா என்ன...!”

அந்தத் தொந்தரவுகளில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு அவனுக்கு எதுவித வழியும் தெரிய வில்லை. தலைமுடியைப் பிய்த்துக்கொள்ள வேணும்

போலிருந்தது அவனுக்கு.

எதைச் செய்வது எதை விடுவதென்று தெரியாத நிலையில், மனசை ஒருமுகப்படுத்த முடியாமல் தவித்தான். தரிப்பு ஏதுமில்லாத பரிதவிப்புடன் அவன் ஊர் முழுவதும் சுற்றி வந்தான்.

கொட்டு தோட்டத்து முத்தாச்சி செல்லாச்சி வளவு சிவசம்பு வாத்தியார், ஈஸ்வரியக்கா, நொச்சிக்காட்டு மயிலர், நண்பர்களான வரதன், ஈசன் என்று எல்லாரிடமும் சென்று அந்த ஒரே விஷயத்தை அதாவது குரு பற்றிய விஷயத்தை - அட்சரம் தப்பாது திரும்பத்திரும்ப உச்சரித்தான். அப்பொழுதும் அவனது மனம் ஆறுதல் பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

வீட்டுப் பக்கமாக வந்தவன், பட்டப்பகல் என்றும் பாராமல் தவத்தை அணைத்த படி விம்மி விம்மி அழுதான். அவனைப் புரிந்து கொண்ட அவளும் அவனை ஆதரவாகத் தழுவிய படி அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டாள், பின்னர் உதடுகளிலும். அதிகமான அழுத்தங்களோடு அவன் அவஸ்தைப்படும் வேளைகளில், வடிகாலாக 'அது' அவனுக்குத் தேவைப்படும். அது அவளுக்குத் தெரியும். இருவரது மனமும் புத்தியும் ஒரு நிலைப்பட, ஆரத்தழுவிக் கிடந்தார்கள். ஆசை தீர முயங்கினார்கள். அந்த அநுபூதி நிலை அவனது மன இறுக்கத்தைத் தளர்ச்சியடைய வைத்தது. சற்று ஆசுவாசம் அடைந்தவன் புரண்டு படுத்தான்.

அடுத்த கணங்களில் சுறுசுறுப்படைந்து, கிணற்றடி வரை வந்தான். தண்ணீரை அள்ளி ஆரச் சோர தலையில் ஊற்றினான். குளிர்ந்த நீர் உச்சந்தலையில் பட்டதும் பிசாசுத்தனமான அந்த உணர்வு மீள்வந்து தொற்றிக்கொள்ளாத வகையில் தன்னை அவன் உசார் நிலையில் வைத்துக்கொண்டான்.

திடீரென மனதின் இறுக்கம் குலைந்து இயல்பானது போலிருந்தது. மனத்தடைகள், நீங்கிய நிலையில், இப்படிப்பட்ட சலனங்களுக்கு - இன்னும் இதைவிடச் சின்னதான - கவலை தரும் அலைக் கழிப்புக்களுக்கு - நாட்கணக்கில் துயர் மண்ட அலைந்து திரிவது ஞாபகம் வர...

இளமையில் இருந்தே இந்தப் பிறழ்வு நிலையும் சிக்கலும் மன அரங்கில் சதிராடி எல்லாவற்றையுமே ஒதுக்கித்தள்ளியபடி.... 'இது பெரிய விஷயமா... பெரிய விஷயமா..' என உள்குரல் ஒலிக்க பழையன எல்லாவற்றையும் ஞாபகமடலில் - தடுமாற்றத்துடன் நீவி விட்டுக்கொண்டான். ●

அப்பொழுது அவனுக்கு ஆறு அல்லது ஏழு வயது தான் இருக்கும். சரஸ்வதியில் முதலாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடன் அவனது மாமா பிள்ளை குமணனும் படித்தான். அவன் தசைப் பிடிப்பு ஏதுமில்லாத தவ்வல். தொடர்ந்து அவனால் கதைக்க முடியாது; கதைத்தால் மூச்சு இரைக்கும்.

பாடசாலை விடுகை மணி அடித்ததும் - இருவரும் வெளியே ஓடி வந்தார்கள். வடக்குப் பார்த்து நடந்தார்கள். அந்த ஒறு வாய்க் கிணறு

பாடசாலையின் வடக்குப் பக்கமாக இருந்தது.

கிணற்றுக்குக் கிட்டவாக இருவரும் வந்தார்கள்.

மாரிமழையால் கிணறு நிரம்பி வழிந்தது. அதைப் பார்த்த குமணன் மலர்ந்து சிரித்தான். கிணற்று நீர் பால்கலந்தது போல ஒரு வெண்மை நிறம் காட்டியது. அவனை அது ஈர்த்தது.

கிணற்றின் அருகாகச் சென்ற குமணன், நீரில் மிதந்து வந்த வால் பேத்தைகளைக் கண்டான். அவற்றைப் பிடிக்கக் கால் எடுத்தவன் சறுக்கி நீரில் விழுந்தான்.

நீரில் அமிழ்ந்தவன் மேலே வந்த போது வாயைப் பிளந்த படி - தரையில் தவறிவிழுந்து விட்ட மீனைப்போல் - மூச்சு இரைக்க இரைக்க முன்கினான். அவனது அவஸ்தை இவனது உயிர் குலையை அறுத்தது. துடி துடித்தவன், குமணன் இருதடவைகள் நீரின் மேலே வந்து போவதை அவதானித்தான். பின்னர் அவன் மேலே வராததைக் கண்டதும் 'ஐயாவிட்ட சொல்லுவம்...' எனும் நினைப்பு உந்த, வீட்டுப்பக்கமாக ஓட எத்தனித்த போது ராசா அண்ணர் எதிரே வந்தார். இவனது அலறலைக் கேட்டதும் அண்ணர் கிணற்றில் குதித்தார். கிணற்றின் ஆழத்திலிருந்து குமணனை மேலே எடுத்து வந்தார். உடல் ஏதும் அசைவில்லை. அண்ணர் அவனது மூக்கின் அருகாக, புறங்கையை வைத்துப் பார்த்தார். மூச்சுப் படரவில்லை. திகைத்தவர் குலுங்கி அழுதார். உறவினர்கள், அயலவர்கள் எனச் சனம் அங்கு கூடி அமளிதுமளிப்பட்டது. அங்கு ஓடி வந்த மாமி அடிவேர் அறுபட்ட மரம் போலச் சாய்ந்து விழுந்து, மயக்கமடைந்தான். எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாக இவன் தான் இருந்தான்.

தரையில் நெடுஞ்சாண் கிடையாகக் கிடத்தப் பட்டிருந்த குமணனது கண்கள் - உயிரிழந்த நிலையிலும் விழித்தபடி இருந்தன. அவனது கண்கள் இவனையே வினயமாகப் பார்ப்பது போலிருந்தது. 'ஏமாத்திப்போட்டையடா...ஏன் உன்னாலை என்னைக் காப்பாற்ற முடியாமல் போயிட்டுது...?'

'அவனது பார்வையும் இரந்த இரப்பும் இன்றுவரை ஆட்டிப் படைப்பதுடன், உள் உரசி அதிக வலியைத் தந்தபடி இருக்கிறதே இது எதனால்...?'

குலுங்கிய விமலன் பிறிதொரு கவன ஈர்ப்புக்கு உட்பட்டான்.

அண்ணன் அப்பொழுது புதுவீடு கட்டிக் கொண்டிருந்தான். தம்பிராசா தான் தச்சு வேலை செய்தான். இளைஞன் திருமணமாகாதவன் திடகாத்திரம் என்பதன் மறுபெயர்தான் அவன் என இவன் நினைத்தான். சீவிலிக்கூடு போடும் போதும் வான் எடுத்து மரத் துண்டுகளைத் துண்டம் போடும் போதும் அவனது தோள்களின் தசைநார்கள் புடைத்து அதிர்வதைக் கண்ட மாத்திரத்தில் இவன் மலைத்துப் போனான்.

அவனது ஆகிருதியால் அலைப்புண்ட அண்ணி அவனுக்குக் கிட்டவாக வந்து, அவனது மூச்சுக் காற்றுப் படுமளவு நெருக்கங்கொண்டு, கனிந்து கரைந்தாள்.

"ஆம்பிளை எண்டால் இப்படித்தான் இருக்க வேணும்... பொலிகாளை மாதிரி... பௌருஷம்

பொங்கப்பொங்க...!”

அண்ணி மானசீகமாக அவனுடன் முயங்கியது போல மயங்கி நின்றாள். அது விமலனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்த போதும் அண்ணனின் போதாமைகளையே அவனுக்குப் பறைசாற்றுவது போலிருந்தது.

இவனைக் கண்டதும் பதட்டப்பட்ட அண்ணி அந்த இடத்தை விட்டு, துண்டைப்பிடி, துணியைப் பிடி என்று ஓடியது இன்றும் இவனது நினைவுகளில் நிழலாடுகின்றது. ஆனாலும் அவளது கண்களில் இருந்த அக்கினி அண்ணனை அந்தக் கணம் கண்டிருந்தால் பொசுக்கியே பொசுக்கிவிட்டிருக்கும். மனதில் படர்ந்த நெருப்பை அவளால் அணைக்க முடியவில்லை.

அண்ணி அவனுடன் ஏதாவதொரு சந்தர்ப்பத்தில் சோரம் போயிருப்பாள் என்பதில் விமலன் உறுதியாக இருந்தான். ‘அண்ணா பாவம்!’ என்று நினைப்பதைத்தவிர அச்சமயம் அவனால் வேறெதையும் செய்யமுடியவில்லை.

இன்னொரு நிகழ்ச்சி அவனது நினைவுகளில்!

போன வருஷம் மாசி மாதம் அபரபக்க அட்டமியில் தான் ஐயாவின் ஆண்டுத் திவசம் நடந்தது. பிதிர்க்கடன் கட்டாயம் செய்ய வேண்டும் என்பது அம்மாவின் நச்சரிப்பு.

இந்த வருஷம் மாசி மாதம் வந்ததும் - ஸப்தமியிலா அட்டமியிலா ஐயாவின் திதி என்ற குழப்பம் தொடரவே செய்தது. தவம் ‘அட்டமியில் ஆராவது போய்ச் செய்வார்களா’ என்று கிலேசப்பட்டாள். ‘ஐயா மாசி பதினெட்டு இரவு தான் இறந்தவர்... அத்தோட அட்டமி கூடுவதற்கு முன்னர்...’ என்று அம்மா தெளிவுபடுத்தினார்.

‘எள்ளும் தண்ணியும் இறைத்துத் திவிசம் செய்வது சரியான திதியில் தான் இருக்க வேணும்...’ என நினைத்த இவன், மன உளைச்சலுடன் வயிரவர் கோயில் ஐயர், இலந்தை வனம் பிள்ளையார் கோயிற் குருக்கள், சாத்திரி வேலுப்பிள்ளை என்று அலைந்து திரிந்த பின்னர் - அம்மன் கோயில் ஐயரைக்கூப்பிட்டு, வீட்டில் ஸப்தமியில் திவச காரியங்களைச் செய்தான். அது அம்மாவுக்குத் திருப்தி. தவம் கூட மகிழ்ந்து போனாள். ஆனால் அவனது மனசு மட்டும் இரு மனப்பட்டுத்தவித்தது. ஸப்தமியா அட்டமியா...? அட்டமியா ஸப்தமியா...? ஸப்தமி தான் இல்லை இல்லை அட்டமி தான். குழப்பங்களுடன் மனது படபடத்தது. ‘இவற்றில் அதிக நம்பிக்கை வைக்க வேணுமா என்ன...? எல்லாமே மனச்சாந்திக்குத் தானே...’ என நினைத்துக்கொண்டான்.

குழப்பங்களோடு துடி துடித்தவன். ‘மனதில் பாரமாக, நிமிர முடியாத அளவுக்கு இவை எல்லாமே ஏறி உட்கார்ந்து விட்டனவே...’ என நினைத்தான்.

சாந்தப் படமுடியாத அளவு தவிப்பு அவனுக்கு.

கிணற்றடியில் இருந்து வந்தவன், வீட்டின் உள்ளாக வந்து, புதிய ஆடைகளை உடுத்திக் கொண்டான். வீதியில் இறங்கி வடக்குப் பார்த்து நடந்தான். மடத்தடி ஒழுங்கையில் அவன் இறங்கிய

பொழுது அந்தக்குரல் கேட்டது.

“அண்ணை கொஞ்சம் நில்லுங்கோ...!”

நின்று நிதானித்தவன், வனிதா படலை வரை வந்து நிற்பதைக் கவனம் கொண்டான்.

அன்றலர்ந்த புஷ்பம் போல முகப்பொலிவுடன் முன்னர் இருந்தவன்; இப்பொழுது சற்று உடைந்து உருக்குலைந்து காணப்பட்டான். முகம் மலர்ச்சியில்லாது உலர்ந்து போய்க்கிடந்தது. அந்தப்பெரிய கண்களின் அழகைக் கெடுப்பது போல, கண்களைச் சுற்றி கருவளையங்கள்...! ஊரில் அபஸரசாயிருந்தவன் இன்று இப்படி... குருவின் அடங்காத காமத்துக்கு தன்னை ஒப்புக்கொடுத்துக் கரைந்து வடிந்து விட்டாளே..! ஆதரவு ஏதுமில்லாததால் தானே அவனை அண்டிப்பிழைப்பு நடத்த வேண்டி வந்துவிட்டது இவளுக்கு. சித்தி என்ன செய்வான்...! சித்தப்பா இருந்திருந்தால் இப்படி ஒரு தண்டனை இவளுக்குக் கிடைக்காமல் இருந்திருக்கக்கூடும்...! தானாகவே பொறியில் வந்து விழுந்து திணறும் இவளை இனி... இனி ஆர் காப்பாற்றுவார்கள்..!

உள்ளாக அவள் அழைக்க, இவன் அவள் பின்னால் போனான். விறாந்தையில் ஏறியதும் கேட்டான்:

“சித்தி எங்க...?”

“இலந்தை வனம் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு” உள்ளே வந்த விமலன், அவள் இழுத்துப் போட்ட கதிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

ஒரு சில நிமிடங்களில் கோப்பியும் கையுமாக வந்தவள் - அவளைப் பார்த்து, “கோப்பியைக் குடி அண்ணை...” எனக் கூறிவிட்டு, உள் அறைக்குச் சென்றாள்.

உள்ளே பெட்டகம் திறக்கும் ஓசை.

வெளியே வந்தவள் அவனது கையில் அவனுக்குத் தேவையான அந்தப் பணத்தை வைத்தாள்.

“பத்தும் இருக்கு... இதை... அவன்... அந்தத்தறு தலையின்றை முகத்திலை விசிறியடி அண்ணை!”

குரலில் இருந்த உக்கிரம் அவனை அவள் எவ்வளவு தூரம் வெறுக்கிறாள் என்பதை இவனுக்குக் காட்டியது.

வனிதாவிடம் இருந்தாலும் இது குருவுடைய பணம் தான்! அந்த முரண் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. மனம் நெகிழ தங்கையைப் பார்த்தவன், மெதுவாகச் சிரித்தபடி எழுந்து கொண்டான். அழுத்தங்கள் பூரணமாக விலகியதான உணர்வு. மனசு லேசானது போல இருந்தது அவனுக்கு. விடைபெற்று வெளியே வந்தவனை, படலை வர வந்து அவள் வழி அனுப்பினாள். சிறிது தூரம் சென்றவன் திரும்பிப்பார்த்தான்.

கேற்றடியில் வனிதா நிற்பது தெரிந்தது.

கண்களில் நீர் திரையிட அவளையே பார்த்தவன், மீளவும் நடக்கத்தொடங்கினான்.

தூரத்தில் இலந்தைவனப் பிள்ளையாரின் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கோபுரம் தெரிந்தது. கோபுர கலசங்கள் வெயிலில் பளபளத்தன.

கோயில் விமானத்தைத் தொழுவதைத்தவிர வேறெதுவும் அவனுக்கு அப்பொழுது தோன்றவில்லை.

அவனது மனம் அமைதிப்பட்டுக்கிடந்தது.

அதே சமயம் இந்த அமைதி எவ்வளவு குரூரம் நிலைக்கும் என்ற பயமும் அவனுடன் கூடவே இருந்தது.

கருணையை வேண்டி

நடக்கிறோம் நாமிருவரும்
வண்டியிற் பூட்டப்பட்ட
எருது ஒன்றினை
முள்ளடர்ந்த தடியினால்
தன் மீது விழுகின்ற
ஒவ்வோரடியோடும்
எலும்புகள் துருத்தித் தெரிய
இழுவுண்ட மேற்கோல் துடிக்க
அது நகர்வதற்கே பெரிதும் முனைகிறது
முகத்தில் எவ்வித உணர்வுமில்லை
கண்கள் மட்டும் இறைஞ்சுகின்றன
கருணையை வேண்டி
நுரை தள்ளுகிறது வாயில்
தனது நகர்வுத் தூரத்தை
அதிகரிக்க மேற்கொள்ளும்
கடும் பிரயத்தனம் தோற்றுப்போக
கீழே விழுகிறது அது
எனது சின்ன மகள் வினவுகிறாள்
“தனது வாழ்விற்கோர்
அர்த்தம் இருக்குமென
இது கருதுமா அம்மா?”
மனமறிந்து பொய்யொன்றை
பதிலொன்று தருகிறேன்
“சாவதைக் காட்டிலும்
வாழ்தல் எப்போதுமே
அர்த்தமுடையது தான் மகளே”
அவள் என்னை முறைக்கின்றாள்
இந்தச் சமூகத்தில் ஒரு புரட்சி வெடிக்குமெனில்
என்னையே நானதில் அழித்துக்கொள்வேன்
மனிதன் இழைக்கும் இந்தக் கொடுமைகளைத்
தாங்குவதைக் காட்டிலும்
அவள் சொல்கிறாள்
அந்தத்தெருவின்
கல்லடர்ந்த கரையோரம்
அது வீழ்ந்து கிடக்கிறது
அதன் மீது பதிந்த அடிகளால் கூட
அதனை எழ வைக்க முடியவில்லை
கடவுளின் கண்களில்
கருணை உள்ள தாம்
என் மகளுக்கு வயதென்னவோ
பதின்மன்று தான் ஆகிறது

— சூங்கிலத்தில்த்: சூன் ரணசிங்வு

றிச்சட் கோறி

றிச்சட் கோறி நகரத்துக்குச் செல்லும் போதெல்லாம்
நடைபாதை வாசிகளாகிய நாம்
அவனைக் காண்போம்
அடிமுதல் முடிவரை அவனொரு கனவான்
அப்பமுக்கில்லாத ராஜ கம்பீரம்
அவனுக்குரியது

எப்போதுமே கனகச்சிதம்
அவனது ஆகையணிகள்
பேசுகையில் அவனொரு மனிதன்
சொல்கிற காலை வந்தனத்தில்
ஓர் உயிர்த்துடிப்பிருக்கும்
தடையிடும் விதத்தில்

ஒளிர்வு மிளிரும்
அவனோ பெரும் செல்வந்தன்
ஆம்! ஒரு அரசனிலும் மேலாக
எல்லோரும் விரும்பும்
வகையிலான
கற்றுணர்ந்த மேலோரின்
பணிவு அவனுக்குரியது
ஒவ்வொன்றிலும் அவன்
உன்னத நிலையில் இருப்பதாக
நாமெண்ணினோம்
“இருந்தால் இவன்போலல்லவா
இருக்க வேண்டும்” என
நாம் ஏங்கும் வகையில்
இருந்தான் அவன்
வாழ்வின் வெளிச்சத்தின் பொருட்டாகப்
பாடுபட்டபடி
இறைச்சியில்லா வெறும் பானை
சுபித்த படி மென்று கொண்டு
நாம் வாழ்வை நகர்த்துகையில்
அமைதிமிக்க ஒரு கோடை இரவில்
வீடு சென்ற றிச்சட் கோறி
துப்பாக்கிச் சின்ன மொன்றால்
தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டான்!

சூங்கிலத்தில்த்: எட்டின் சூனிங்கரன் ரிறாபின்சன்
தமிழில் ந. சத்தியபாலன்

பிரான்சீஸ் ஜெனம் அரங்க வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல்

—டோ.டோனாட் ராஜ்குமார்

ஈழத்தின் அரங்கப்புலத்தில் பல அரங்கவியலாளர்கள் தோன்றியுள்ளார்கள் அவர்கள் தமது ஆளுமையினாலும், ஆற்றலினாலும் எமது அரங்கினை அழகு செய்து மதிப்பளித்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய வல்லாளுமைகளில் நிராகரிக்கமுடியாத ஆளுமை அமரர் அ.பிரான்சீஸ் ஜெனம் ஆவார். ஈழத்தின் பெரும்பாலான அரங்க ஆளுமைகளுடன் தொடர்பு கொண்டவராகவும் இங்கிருந்த அரங்க மரபுகள் எல்லாவற்றோடும் நன்கு பரிச்சயமானவராகவும் அவற்றினை நிகழ்த்தவல்ல ஆற்றல் கொண்டவராகவும் விளங்கினார். அதனாலேயே நிராகரிக்கமுடியாத ஆளுமையாக மேற்கிளம்பினார்.

சில்லாலையை தனது பிறப்பிடமாகவும் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் கொய்யாத் தோட்டத்தினை தாயகமாகவும் கொண்டு வாழ்ந்தவர்: மணம் முடித்தபின் நாவலர் வீதி அரியாலையில் வசித்துவந்தார். ஐக்கிய கூட்டுறவுச் சங்கத்தினில் வரிப் பரிசோதகராக பணியாற்றியவர், இடப்பெயர்வின் பின் கொழும்பில் வத்தளையிலேயே வாழ்ந்து கடந்த 29.04.2017 அன்று தனது

76வது வயதில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

சிறிய வயதில் இருந்தே தனது கிராமத்தின் கூத்துக்களைப் பார்க்கும் அனுபங்களோடு ஆரம்பித்த அரங்க ஆர்வம், அரங்கப் பிரவேசமாக 10 வயதில் எதிர்பாரா வகையில் இவர் ஆரம்பக்கல்வி கற்ற சில்லாலை நோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலை நாடகத்தில் “பூடித்” என்ற விவிலிய பெண் பாத்திரமாக நடித்த அனுபவத்தில் இருந்து ஆரம்பமாகியது. இவர் விரும்பாமலே இவரது அழகிய தோற்றத்தினாலும், இயற்கையான நடிப்புத்திறனாலும் தொடர்ந்து நடிக்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு தள்ளப்பட்டார். பாடசாலையிலும் கிராமத்திலும் பல நாடகங்களில் நடித்தார். பின்னர் அவர் விரும்புகின்ற துறையாக நாடகம் மாறியது. பின்னர் பத்திரிசியார் கல்லூரியில் படிக்கின்ற காலத்தில் அருட்தந்தை ஆம்ஸ்ரோங் அவர்கள் நெறிப்படுத்திய திருப்பாடுகளின் காட்சியிலும் நடிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

கொய்யாத் தோட்டத்தில் இவர்வசித்த காரணத்தினால் அங்கு இயங்கிய “பி.எஸ் கலாமன்றம்” என்ற அமைப்பினரின் வேண்டுகோளில்

அவர்களின் நாடகங்களில் பெண் பாத்திரங்களை ஏற்று நடித்தார். அவை பெரும்பாலும் சினிமாப்பாணியிலான நாடகங்கள், அவை இவரது பெண்பாத்திர சித்திரிப்பிற்கு ஏற்ற பயிற்சிகளை சிறப்பாக வழங்கி இருக்க வேண்டும். தொடர்ந்து ஓரியன்ஸ் நுண்கலை விளையாட்டுக் கழகத்தினரின் “வழி தெரிந்தது” நாடகத்திலும் நடித்தார், அவர்களின், கலையரசு சொர்ணலிங்கம் நெறிப்படுத்திய “தேரோட்டிமகன்” நாடகத்தில் அவருடன் இணைந்து

குந்திதேவியாக பாத்திரமேற்று நடித்தார். இதனுடாக கலையரசு மற்றும் குழந்தை சண்முகலிங்கம், ரகுநாதன் போன்றவர்களுடன் நட்பு உருவாகியது.

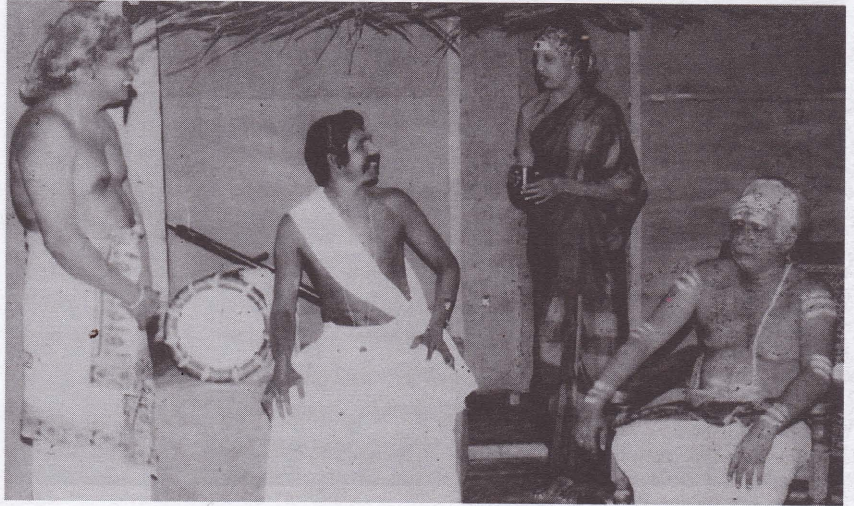
சமகாலத்தில் மரிய சேவியர் அடிகள் திருமறைக்கலாமன்றத்தினை உருவாக்கிய ஆரம்ப காலத்தில் 1967 இல் அவரால் அழைக்கப்பெற்று “கல்வாரியில் கடவுள்” என்ற திருப்பாடுகளின் காட்சியில் நடிக்கத் தொடங்கினார். அன்பில் மலர்ந்த அமர காவியம், பலிக்களம் என அவை தொடர்ந்தன.. திருமறைக்கலாமன்றத்தின் “காட்டிக் கொடுத்தவன்”, “களங்கம்”, “அளவுகோல்” போன்ற நாடகங்களில் பிரதான பாத்திரமாக நடித்தார். 1972 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இருந்து தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்று திருச்சி தேவர் மண்டபத்தில் திருமறைக்கலாமன்றம் “களங்கம்” நாடகத்தினை மேடையேற்றியபோது தமிழகத்திலும் பலரால் பாராட்டப்பெற்றார். அன்றிலிருந்து இறுதிக்காலம் வரை தொடர்ச்சியாக அவர் செயற்பட்ட ஒரே ஒரு அமைப்பாக திருமறைக்கலாமன்றமே காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அதேநேரத்தில் எஸ்.ரி அரசு அவர்களின் “வண்ணை நாடகமன்றத்தில்” திப்புசுல்தான் போன்ற பிரமாண்டமான நாடகங்களிலும், குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் “அன்னத்திற்கு அரோகரா” போன்ற நகைச்சுவை நாடகங்களிலும் பெண்பாத்திரமேற்று நடித்தார். அதுமட்டுமன்றி “மானிப்பாய் மறுமலர்ச்சிக்கழகத்தில்” அங்கத்தவராக இருந்தும் அவர்களது நாடகங்களில் பெண்பாத்திரங்களிலும் ஆண்பாத்திரங்களிலும் நடித்தார். குழந்தை சண்முகலிங்கத்தின் “வையத்துள் தெய்வம்” நாடகமும் அம்மன்றத்தினராலேயே மேடையேற்றப்பட்டது. அதில் குழந்தை சண்முகலிங்கம் வள்ளுவராகவும் இவர் ஓளவையாராகவும் நடித்திருந்தனர். அந்நாடகத்தினை எஸ்.ரி. அரசு நெறிப்படுத்தினார்.

அத்துடன் அமரர் பூந்தான் யோசேப்பு அவர்களின் நவரசு நாட்டுக்கூத்துக் கலாமன்றத்தில் பெண்பாத்திரங்களை ஏற்பதற்கு மிகவும் விருப்போடு அழைப்புபெற்று தென்மோடிக் கூத்துக்களில் “கருங்குயில் குன்றத்துக் கொலை” “மனம்போல் மாங்கல்யம்”, “எஸ்தாக்கியார்” “சங்கிலியன்” “விஜய மனோகரன்”...போன்ற பல கூத்துக்களிலும் நடித்ததுடன் பூந்தான் யோசேப்பு இறக்கும்வரை அவ்வமைப்பில் இருந்ததுடன் அந்த அமைப்பின் பொருளாளராகவும் பணியாற்றினார்.

அத்துடன் கொழும்பில் இயங்கிய நிழல் நாடகமன்றத்தின் பல நாடகங்களிலும் அமரர்

அவர்களுடன் இணைந்து நாடக அரங்கக்கல்லூரி உருவாகுவதற்கு காரணமாக இருந்ததுடன் நாடக அரங்கக்கல்லூரியின் பயிற்சிப்பட்டறைகளிலும் நாடகங்களிலும் பங்குகொண்டார். இதனால் நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்ட அரங்க நுட்பங்களை பெறுவதற்கும் தன் அனுபவங்களில் இருந்து வழங்குவதற்கும் கற்றுக்கொண்டார், அதுமட்டுமன்றி சண்முகலிங்கம் (உறவுகள்..) தாச்சியஸ், (சூடிவிளையாடு பாப்பா, கோடை, பொறுத்ததுபோதும்..) மௌனகுரு (சங்காரம், அபகரம், குருசேஸ்திர உபதேசம்...) என பல நெறியாளர்களின் நாடகங்களில் நடிப்பதற்கும், வகைமாதிரி நாடகங்களில் நடிப்பதற்கும் சந்தர்ப்பம்

சுஹையர்ஹமீட் அவர்களின் நெறியாளர்களில் நடித்தார், வாடகைக்கு அறை, வேதாளம் சொன்ன கதை, பாவிக்கள், ஊமைநெஞ்சம் போன்ற பலநாடகங்களைக் குறிப்பிடலாம் இதனால் கொழும்பில் இயங்கிய நாடகக் கலைஞர்களான கலைச்செல்வன், பௌசில் அமீர், லடீஸ் வீரமணி...போன்ற பலரோடும் தொடர்பு கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் இவருக்கு கிடைத்ததுடன் இவரது நடிப்புத்திறனை தலைநகரில் பலரும் அறிந்து பாரட்டுவதற்கும் உரிய சந்தர்ப்பமாகவும் சுஹையர் ஹமீட் அவர்கள் அரங்க தொழில்நுட்பங்களை கற்பதற்கான சந்தர்ப்பமாகவும் அது அமைந்தது.

தொடர்ந்து 1978 இல் குழந்தை சண்முகலிங்கம்

அமைந்ததுடன் அந்த நெறியாளர்கள் யாவரும் விரும்புகின்ற நடிப்பாளமையைக் கொண்டவராகவும் விளங்கினார். 1980 ஆம் ஆண்டு நாடக அரங்க கல்லூரியினால் தயாரிக்கப்பட்ட தாச்சியசின் “பொறுத்தது போதும்” நாடகத்தில் “சம்மட்டியாக” நடித்து சிறந்த நடிகனுக்கான ஜனாதிபதி விருது பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. நாடக அரங்க கல்லூரியின் உறுப்பினர்களோடும் அதன் ஸ்தாபகர் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் அவர்களுடனும் நீண்டகால நட்பும் நெருக்கமும் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொண்ணூறுகளுக்கும் பின் அவர் அதிக நாடகங்களில் நடிக்காது விடினும் நடித்த சில

நாடகங்கள் பெரும் வரவேற்பினைப் பெற்றன. திருமறைக்கலாமன்றம் தயாரித்த நவீன கூத்தாகிய “நீ ஒரு பாறை”யில் மந்திரவாதி பாத்திரத்தினை மிகுந்த ஆடல் அங்கதச் சுவையுடன் நிகழ்த்திப் பலராலும் பாராட்டப்பெற்றார். அதேபோன்று கலாநிதி க.சிதம்பரநாதன் அவர்கள் புதிதளித்தல் முறையில் உருவாக்கிய “உயிர்த்தமனிதர் கூத்தில்” பல இளைஞர்கள் மத்தியில் சலிக்காது நடித்துப் பாராட்டப்பெற்றார். அதுபோலவே குழந்தை ம. சண்முகலிங்கத்தின் “எந்தையும் தாயும்” நாடகத்தில் சங்கரப்பிள்ளை என்னும் பிரதான பாத்திரத்தினை ஏற்று தனது நடிப்புத்திறனால் பலராலும் போற்றப்பட்டார்.

அதுபோலவே யாழ்ப்பாணத்திலேயே முதன்முதலில் தயாரிக்கப்பட்ட தொலைக்காட்சித் திரைப்படமான திருமறைக் கலாமன்றத்தின் “பலிக்களம்” திரைப்படத்திலும் நடித்துள்ளார்.

80 களில் நடிப்போடு நாடகங்களை நெறிப்படுத்தும் பணிகளை ஆரம்பிக்கின்றார். முதலில் பாடசாலைகளில் சிறுவர் நாடகங்களை நெறிப்படுத்தினார். புனித யோண்பொஸ்கோ புனித பெனடிக்ற் போன்ற பாடசாலைகளிலும் தொடர்ந்து சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியிலும் திருமறைக் கலாமன்றதிலும் நாடகங்களை நெறியாள்கை செய்தார். அத்துடன் யாழ்ப்பாண மறைக்கல்வி நடுநிலை

கல்லூரியும் திருமறைக் கலாமன்றமும் இணைந்து ஒருவருட நாடகக்களப்பயிற்சியை நடத்திய போது அவரே அதன் இணைப்பாளராக பணியாற்றியதுடன் அப்பயிற்சியாளர்களுக்கு “பொறுத்தது போதும்” நாடகத்தினை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றினார்.

அத்துடன் கூத்துக்களை பல்வேறு நவீன நாடக உத்திகளுடன் நெறிப்படுத்தி அவற்றிற்கு ஒரு புதிய போக்கினை உருவாக்கினார். அதில் வேம்படி மகளிர் கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்த “சங்கிலியன்” குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் குழந்தை சண்முகலிங்கம் அவர்களைத்தாண்டி சில விவிலியத்திலுள்ள உவமைகளை குறுங்கூத்துக்களாக கூத்தின் இராகங்களை வழங்கி எழுதுவித்து பாடசாலை மாணவர்களுக்கு பயிற்றுவித்தார். அவற்றில் “எதிர்கொள்ளக் காத்திருத்தல்”, “நல்லமேய்ப்பன்”, “அயலவன் யார்” போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவ்வாறு தனது வாழ் நாட்கள் முழுவதனையும் நாடகத்துறைக்குள் கரைத்துக்கொண்ட இக்கலைஞன் தனது பணியினால் மட்டுமன்றி ஆற்றலினாலும் எமக்கு பலவற்றினை விட்டுச் சென்றுள்ளார். இங்கு தமிழ் நாட்டினைப் போன்ற சிறந்த தேர்ச்சிபெற்ற நடிகர்கள் இல்லை என்ற குறைபாடு நீண்ட காலமாகவே சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் பிரான்சீஸ் ஜெனம் இந்தியக்கலைஞர்களுக்கு நிகரான நடிகனாகத்திகழ்ந்தார் இவர் எல்லாவகை நாடகங்களிலும் நடிப்புச் செயற்பாட்டினை சிறப்பாக மேற்கொண்டார். நாட்டுக்கூத்தில் பாடுவதிலும் நடிப்பதிலும் இவரிடம் சிறப்பான அழகு காணப்படும். 70களில் நடைபெற்ற நாட்டுக் கூத்துப் போட்டியொன்றில் எத்தனையோ அண்ணாவிமர்களுக்கு மத்தியில் சிறந்த நடிகனாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். அதுமட்டுமன்றி பேராசிரியர் சி.மௌனகுருவின் சங்காரம் போன்ற நவீன கூத்துக்களில் அவரால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு

அக்காலத்தில் தாச்சியஸ் ஒழுங்கு செய்த “நாராய் நாராய் நாடகப் பயணத்தில்” இணைந்து சென்று தமிழ்நாட்டில் “எந்தையும் தாயும்” நாடகத்தில் நடித்து பல அரங்கவியலாளர்களினாலும் பாரட்டுப்பெற்றார். இறுதியாக 1999 ஆம் ஆண்டு திருமறைக்கலாமன்றம் மேற்கொண்ட ஐரோப்பியக் கலைப்பயணத்திற்கு தலைமை தாங்கிச் சென்று அங்கு “இரு துயரங்கள்” “கெக்குளே இராசன் தீர்ப்பு சொன்னகதை” ஆகிய நாடகங்களில் நடித்துப் பாராட்டப்பெற்றார். நாடகம் தவிர ஈழத்து தயாரிப்பான “வாடைக்காற்றுத்” திரைப்படத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பாத்திரமாக நடித்து பலரது பாராட்டினையும் பெற்றார்.

யம் நடத்துகின்ற மறை ஆசிரியர்களுக்கான டிப்ளோமா பயிற்சியின் ஒரு அம்சமாக நாடகப்பயிற்சிகளை வழங்கியதுடன் வருடந்தோறும் நாடகங்களை நெறிப்படுத்தினார், குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் பல நாடகங்களை இவரே நெறிப்படுத்தினார். திருமறைக் கலாமன்றத்தின் ஆரம்ப கால நாடகங்கள் எல்லாவற்றினையும் மரியசேவியர் அடிகளே நெறிப்படுத்துவார் அவருக்குப் பின்னர் திருப்பாடுகளின் காட்சிகளையும் நாடகங்களையும் இவரே நெறிப்படுத்தினார். இவர் திருமறைக் கலாமன்றத்திற்காக நெறிப்படுத்திய நாடகங்களில் களங்கம், நெஞ்சக் கனகல், புதியதொருவீடு போன்ற பலவும் குறிப்பிடத்தக்கவை. 1989 ஆம் ஆண்டு நாடக அரங்க

அவருக்கு நிகராக நடிப்பவராகத் திகழ்ந்தார். அத்துடன் எல்லாவகை நாடகங்களிலும் பெண்பாத்திரங்களை மிகச்சிறப்பாக சித்திரிக்க வல்லவராக இருந்தார் திப்புசுல்தான் நாடகத்தில் பேகம் சகீபா என்ற பாத்திரத்தினை இவர் ஏற்ற போது பிரதம விருந்தினராக வந்தவர் இவரைப் பெண்ணாகவே கருதி உரையாடியதாக எஸ்.ரி. அரசு கூறுகின்றார். அதுமட்டுமன்றி யதார்த்த நாடகங்கள், புராண நாடகங்கள், அபசரம் போன்ற அபத்த நாடகங்கள், “பொறுத்தது போதும்” போன்ற மோடிமைப் பண்பு நாடகங்கள் என எல்லாவகை நாடகங்களிலும் நடிப்புக்கு இலக்கணமான விளங்கினார். இதற்கு காரணம் அவர் பல்வேறுபட்ட நாடகங்களில் நடித்தமை எனலாம் “நாராய் நாராய்” நாடகப்பயணத்தின் போது தமிழ் நாட்டில் இவரது நடிப்பினைப் பார்த்த அரசு போன்றவர்கள், இவர் தமிழ் நாட்டில் இருந்திருந்தால் மிகச்சிறந்த சினிமா நடிகராக மாறி இருப்பார் என்று கூறுமளவுக்கு நடிப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்

கினார். ஆனால் எவரிடமும் கேட்டுக் கற்கும் பணிவும், தன்னை பெரிய சாதனையாளனாக கருதாத தற்புகழ்ச்சி அற்றவராகவும் திகழ்ந்தார்.

இவரது நெறியாகக் கஆளுமையும் தனித்துவமானது. என்ன வளம் இருக்குமோ அதை வைத்தே நாடகத்தினை ஆக்கி விடுவார். நடிகர்கள் வளம் குறைந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களின் திறமைக்கு ஏற்ப அவர்களை அற்புதமாகப் பயன்படுத்துவார். சிறந்த படைப்பாற்றல் வல்லவராக இருந்தார். கூத்தினது கூறுகளை அதிகமாக நவீன நாடகங்களுக்குப் பயன்படுத்தியவர் இவராகத்தான் இருக்கமுடியும். பல கூத்துக்களை பரீட்சார்த்தமாக அரங்க உணர்வுடன் இணைத்து நவீன நாடகங்களாக ஆக்கிவிடுவார். அதுமட்டுமன்றி நாடகப்பட்டறைகளை நடத்துவதில் அபரிதமான ஆற்றல்களைக் கொண்டிருப்பார். நாடக அரங்க கல்லூரியின் நாடகப்பட்டறைகளில் இவரே பிரதான வளவாளராக இருப்பார். அவ்வாறே திருமறைக் கலாமன்றத்தின்

நாடகப்பயிற்சிகளிலும் இவரே முதன்மையானவராகத் திகழ்ந்தார். இக்கட்டுரை ஆசிரியர் உட்பட இன்று அரங்கச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வரும் பலகலைஞர்கள் இவரால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தீவிர அரங்கச் செயற்பாட்டாளராக இருந்த இவர் கடந்த ஒரு தசாப்த காலமாக தனது பார்வையை இழந்தவராக மிகுந்த சகிப்புத்தன்மையுடன் வாழ்ந்து, கடந்த 29.04.2017 அன்று இறைபதமடைந்தார். அவரது இழப்பு ஈழத்தின் அரங்கப்புலத்தில் இட்டுநிரப்ப முடியாத வெளியையே தோற்றுவித்துள்ளது. இன்று நாடகத்தினை பாடமாக கற்போரும் அதனை கற்பிப்போருமென பலர் வாழும் தூழலில் இவை இல்லாத காலத்தில் அனுபவங்களாலும் தமது சொந்த முயற்சிகளாலும் வளத்தினைப் பெற்று சாதனையாளர்களாக நின்று தமிழ் அரங்கிற்கு வளமாக மாறிய இவர் போன்றவர்கள் வரலாற்றின் மைற்கற்கள். நாம் பார்த்து பின்பற்ற வேண்டியவர்கள்.

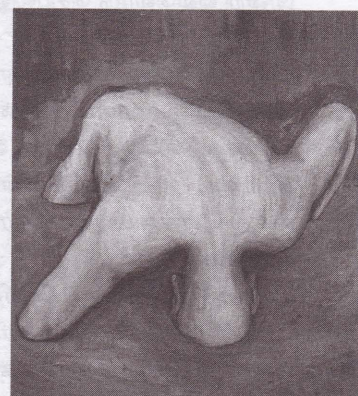
ஆச்சரியக் குறியாகும் என் வாழ்வு...

பாயில் நான் படுத்திருந்தேன்
பாயும் உன் நினைவுகள்
இதயத்தை சுருக்கிட்டு இழுத்தன
நித்திரை உணர்வுகள்
இமைகளை ஸ்பரிசிக்கையில்
நினைவுத் தடிகளால் அடித்தழிக்கப்பட்டன.
ஓ என் தந்தையே!
இதய பீடத்தில் இருப்பவனே
சமுத்திரத்து அடிமணலில்
சாயம் பூசும் முயற்சியில்
சற்றும் தளர்வில்லாமல் இருக்கிறேன்.
வாழ்நாளுக்கு
ஏன் முற்றுப்புள்ளியை நீ இட்டாய்
தொடரிசைக் குறி இல்லையா.. உன்னிடம்
யதார்த்தத்தில்
இவை கண்டுகொள்ளப்படாமல்
கேள்விக் குறிகளால்
என்வாழ்வு இழுக்கப்படுகிறது.
அதனால் - பலருக்கு
அது ஆச்சரியக் குறியாகி விடுகிறது.

இல்லையிலும் இருக்கிறேன்

கருமுகிலின் ஒரு துளியாய் இருந்து
பிரிந்து
மேல் நோக்கிப்
புவியீர்ப்பு விசை விலத்திச்
கூரியனைத் தொட
உயர்ந்த நான்
சிறுபொழுதில்
வெப்பக்கதிர்களால்
காணாமல் ஆக்கப்பட்டேன்.
நான் எங்கே இருக்கிறேன்...
பெருவெளியின் அந்தகாரத்தில்
உறிஞ்சப்பட்டு...
இல்பொருளான
எனக்கான தேடலில்
என் உறவுகள்...
புவிநோக்கிப் பாய்ந்து
வெள்ளமாய்ப் பெருகினர்
அதில் வேளாண்மை செய்து
வெள்ளையுருத்தி

நா.நவராஜ்
2
கவிதைகள்

நிமிர்ந்தனர் சிலர்.

இல்பொருளாய்
என் உறவுகள்
ஆகிடும் நாள்வரை
எனக்கான தேடலில்
வேளாண்மை செய்பவர்
இலாபம் ஈட்டுவர்

அரண்

த.கலாமணி

திடீரென்று காவேரியின் உடலில் தெரிந்த மதமதப்பு என்னைத் திகைக்கச் செய்தது. இன்னும் குழந்தையாகவே நான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் என் கண்மணியா இப்படி மாறியிருக்கிறாள் என்று என்னையே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

காவேரிக்குப் பன்னிரண்டு வயது தானே ஆகிறது. அதற்குள் அவள் உடலில் இப்படி ஒரு வாளிப்பா என்று சந்தேகம் எழுப்பி, காவேரியின் பருவமாற்றத்தை என் மனம் நம்பமாறுக்கிறது.

ஆனால், காவேரியின் நடவடிக்கைகளிலும் கூட அவளில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பருவ மாற்றத்தின் தாக்கம் தெரிகிறது.

- வழமையான பரபரப்பும் வேகமும் இன்றி ஒவ்வொரு செயலிலும் அவள் காட்டும் நிதானம்
- பெரிய மனுஷித்தனம் காட்டும் அவளின் ஆரவாரமற்ற நடை
- கலகலவென்று ஒலித்து வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு உதடுகளில் மென்மையாக உதிர்க்கும் புன்னகை.

எல்லாமே இவளைப் பெரிய மனுஷியாகக் காட்டிக்கொள்கின்றன. எப்படி இவை எல்லாவற்றையும் இவள் கற்றுக்கொண்டாள்? பாட்டி அடிக்கடி சொல்வது தான் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது:

“நான் பத்து வயசிலை சாமத்தியப் பட்டு பதினைஞ்சு வயசிலை வாழ்க்கைப் பட்டனான். ஏன், உன்னை அம்மாவும் கூட பதினொரு வயசிலேயே பெரிய பிள்ளை ஆனவள் தான். ஏன், நீயும் பன்னிரண்டு வயசிலை பெரிய பிள்ளை ஆனவள் தானே. நீ இருந்து பார் உன்னை பிள்ளையும் நேரத்திலை

தான் சாமத்தியப்படுவாள். அது எங்கடை பரம்பரையின்ரை விசேடமடி...”

பாட்டியின் ஞாபகம் வந்ததும் தான் என் கடமைப் பொறுப்பை நான் உணர்கின்றேன். நான் பெரிய பிள்ளை ஆவதற்கு முன் பாட்டி எனக்குச் சொன்னவற்றை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

“பள்ளிக் கூடத்திலை நிக்கும் போது அடிவயித்திலை குத்தினால் பயப்படக்கூடாது. ரீச்சரிட்டை சொல்லிப்போட்டு மெல்லவா வீட்டை வந்திடோணும். வீட்டிலை நிக்கேக்கை வெள்ளைப்பாவாடை கட்டியிரு மேனை... ஏதும் வித்தியாச மெண்டால் அம்மாக்கு உடனை சொல்லிப்போடோணும் அம்மாக்கு சொல்ல வெக்கப்பட்டால் பாட்டி நான் இருக்கிறன், எனக்குச் சொல்லம்மா...”

காவேரிக்கும் இவ்விடயம் பற்றி நான் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும். ஆனால் இக்காலப் பிள்ளைகளுக்கு இவ்விடயம் தெரியாமலா போகும்? அதிலும், இந்த நாட்டில் பாலியற் கல்வியைப் பாட விதானத்திலேயே இடம்பெறச் செய்திருக்கிறார்கள்.

காவேரிக்கு எல்லாமே தெரிந்திருக்கிறது. அதனால் தான் உடலியல் மாற்றத்தோடு இடம்பெறவுள்ள பூப்புக்காக அவள் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக்கொண்டுள்ளாள்.

நான் தான் காவேரியில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றத்தை கண்டு கொள்ளாமல் இருந்து விட்டேன். கடந்த இரண்டு, மூன்று சந்திப்புகளில் தகப்பனுடன் காவேரி நடந்து கொண்ட முறையைக்கூட நான் கவனத்திற் கொள்ளாமல் விட்டமை உதயன் மீதான என் அலட்சியத்தினால் தான்.

உதயனைக் கண்டதுமே என் காரிலிருந்து இறங்கியதும் இறங்காததுமாக 'அப்பா' என்று கூவிக்கொண்டு சென்று அவனைக் கட்டிக் கொஞ்சிக் கூத்தடிப்பவன் அண்மைக்காலமாக பரபரப்பெதுவு மின்றி, புன்னகை பூத்து நிதானமாக நடந்து சென்று அப்பாவின் தோளில் தலை சாய்ப்பதைக் கூட நான் கவனத்திற்கொள்ளவில்லையே என்று என்னையே கடிந்து கொள்கிறேன்.

என்னை விட, காவேரியில் நிகழும் மாற்றத்தை உதயன் உணர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒரு தந்தையின் வாஞ்சையத்துடன் மகளை மெதுவாக அணைத்து, தலையை நீவி விடுவதைக் கூட நான் விளங்கிக்கொள்ளவில்லையே என்று என் மனம் ஆதங்கப்படுகின்றது.

ஆனால், அவர்களின் உறவை ரசிக்கும் நிலையிலா நான் இருந்தேன் என்று என் மனம் சமாதானம் கொள்கிறது.

கோர்ட்டின் கட்டளைப் பிரகாரம் ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் காலையில் காவேரியைக் கூட்டிச்சென்று தகப்பனிடம் விட்டுவிட்டு வந்துவிட வேண்டும். மாலையில் மீண்டும் சென்று கூட்டி வந்துவிடவேண்டும்.

ஏழு வருடங்களாக இந்த நடைமுறை தொடர்கிறது.

இரு வருடங்களாக இழுபட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்த விவாகரத்து வழக்கு எனக்கு விவாகரத்தைப் பெற்றுத்தந்த அந்த நாளிலிருந்தே உதயனைப் பற்றி என் நினைவுகளையும் தூக்கியெறிந்திருந்தேன்.

இரு வருடங்களாக அந்த வழக்கு இழுபறிப் பட்டதற்குக் காரணமே விவாகரத்துக்கு உதயன் இணக்கம் தெரிவிக்காதது தான்.

உதயனுக்காக வாதாடிய சட்டத்தரணி நாம் இருவரும் பழையவற்றை மறந்து இணைந்து வாழ வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்தி வந்தார்.

என்னால் உதயனின் கொடுமைகளை மறந்து விட முடியவில்லை. திருமணமாகி ஓரிரு வருடங் களிலேயே உதயன் என்னை உதாசீனம் செய்த சந்தர்ப் பங்களையும் என் உடலில் ஊறு விளைவிக்க எடுத்த முயற்சிகளையும் எவ்வாறு மறந்து விட முடியும்?

முரண்பாடுகளுள்ள ஒருவருடன் ஒன்றாக வாழ முடியாது என்று தான் காரணம் சொல்லி விவாகரத்துக்கோரினேன். ஆனால், உதயன் எமது திரு மணம் பற்றி ஆகியோடந்தமாக தனது சட்டத்தரணிக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

ஒரு முறை விசாரணையின் போது அச்சட்டத்

தரணி கோர்ட்டில் வைத்து என்னைக்கேட்டார்.

“நீங்கள் காதலித்துத் திருமணம் செய்தவர்கள் தானே?”

நான் மௌனமாகவே இருந்தேன்.

எமது திருமணம் ஒரு தற்செயல் நிகழ்வு இல்லைத்தான். பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயிலும் காலத்தில் நான்கு வருடங்களாகக் காதலித்து, பின்பு பெற்றோர் சம்மதத்துடனேயே செய்து கொண்ட திருமணம் தான்.

அந்தக் காலத்தில் உதயனை நன்றாக அறிந்து கொள்ளாதபடியால் தான் என் வாழ்வு இப்படி ஆனதோ என்று அப்போ என் நெஞ்சு ஏம்பலித்தது.

தான் செய்த தவறுகளுக்காக தனது கட்சிக் காரரான உதயன் மன்னிப்புக்கோரி, சந்தர்ப்பம் ஒன்று வழங்குமாறு கேட்கும் போது, அதனை இப்பெண் கவனத்தில் எடுக்கலாம் தானே என உதயனின் சட்டத்தரணி நீதவானிடமே நேரடியாகக் கேட்டார்.

நீதவானுக்கும் அது நியாயமாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். என்னிடமும் எனது சட்டத்தரணியிடமும் அதே கோரிக்கையை முன்வைத்தார்.

ஆனால், அதனை என் மனம் ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. நீதவானிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, என் பக்கத்து நியாயத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

“நாங்கள் காதலித்ததான் திருமணம் செய்தோம். எனது குடும்பத்துக்கும் எனக்கும் பாது காப்பாக இருப்பார் என்ற நம்பிக்கையில் தான் இவரை ஏற்றுக்கொண்டேன். இப்படியான ஒரு நாட்டில் எந்திரியாக ஒரு பெண்ணுக்கு கணவனின் சம்பாத்தியம் பற்றிய எதிர்பார்ப்பில்லை. தனக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புத்தான். ஆனால், பாதுகாப்பாக இருப்பார் என்று நம்பியிருந்த கணவரிடமிருந்தே பாதுகாப்புத்தேவை இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டால் ஏன் அவருடன் கூடி வாழ வேண்டும்”

உள்ளுக்குள் ஆத்திரம் கொப்புளித்தாலும், நிதானமாகவே என் பக்கத்து நியாயத்தை முன் வைத்தேன்.

கடுஞ்சூடாக இருந்த தேநீரை என் முகத்தின் மீது ஏற்றிய போது, என் நெஞ்சில் பட்ட சுடுநீரினால் ஏற்பட்ட காயத்தின் வடுவை எனது சட்டத்தரணிக்குக் காட்டி கண்கலங்கத் தொடங்கினேன்.

எனது சட்டத்தரணியும் ஒரு பெண் தானே. இக்கொடுமை அவளாலும் சகிக்க முடியாததாக இருந்திருக்க வேண்டும். உறுதியாக வாதாடி எனக்கு விவாகரத்தைப்பெற்றுக்கொடுத்தார்.

தனது மகளைத் தன்னுடன் வாழவிடவேண்டும் என்ற உதயனின் கோரிக்கைக்குப் பதிலாக வாரம் ஒரு தடவை என் மகளை உதயனிடம் விட்டு வரவேண்டும் என்ற ஏற்பாடு.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தகப்பனோடு எங்கே போகிறாள், என்ன செய்கிறாள் என்பது பற்றி எதுவுமே நான் காவேரியிடம் கேட்பதில்லை. இப்போது எல்லாம் காவேரியும் எதுவும் சொல்வதில்லை. முன்பு, தகப்ப னுடன் எங்கே எல்லாம் சென்று வந்தேன் என்று கதை

கதையாகச் சொல்லி வந்தவர், நாளடைவில் மெல்ல மெல்லக் குறைத்துக்கொண்டார். ஆனால் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மாலையில் அவளை ஏற்றச்செல்லும் போது, அவளிடத்தில் ஓர் ஏக்கம் காணப்படும்.

அப்பாவைப் பற்றி எதுவுமே என்னிடம் பேசாமல் இருந்தவளின் போக்கில் கடந்த மூன்று மாதங்களாக இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் மாற்றம் எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. என்னிடமே எங்கள் விவகாரத்துக்கான காரணம் பற்றிக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் சின்னப்பிள்ளை. அவளுக்கு எப்படி எல்லாவற்றையும் எடுத்துச்சொல்வது. ‘உன்னுடைய அப்பா எப்போதும் என்னோடு சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருப்பார்’ என்று சொல்லி தப்பிக்கப் பார்த்தேன். அவள் விடவில்லை.

‘நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவர்கள் தானே’ என்று கேட்டு, என்னை மடக்கினாள். “அப்பிடியிருக்க அப்பா சண்டை பிடிப்பதாக நீங்கள் எப்பிடிச் சொல்லுவீங்கள்?” என்று அவள் கேட்ட போது நான் ஆடித்தான் போனேன்.

“அப்பாவும் இஞ்சினியர், நீங்களும் இஞ்சினியர். அப்புறம் நீங்கள் என்ன உசத்தி?”

“அப்பா நினைச்சிருந்தால் விவாகரத்துக்குப் பிறகு இன்னொரு கல்யாணம் செய்திருக்கலாம் தானே?”

“தான் செய்த தவறுகளுக்காக அப்பா தன்னை மன்னிக்குமாறு உங்களைக் கேட்டிருந்தாராமே?”

அடுக்கடுக்காக என்னைக் கேள்விகள் கேட்டு, காவேரி என்னைத் திக்கு முக்காடச்செய்தாள்.

உதயன் இவளை நன்றாகத்தான் “பிறையின் வோஷ்” செய்திருக்கவேண்டும். எனக்குக்கோபம் கோபமாக வந்தது.

“உன்னுடைய அப்பா இவற்றையெல்லாம் உனக்குச்சொல்லி உன்னைத் தன்பக்கம் இழுக்கப் பார்க்கிறாரா?”

என்னுடைய கேள்விக்கு அவளிடமிருந்து முதலில் பதில் எதுவுமே வரவில்லை. கண்கள் கலங்கி அழுதுவிடுவாள் போலக் காணப்பட்டாள். கண்கலங்கிக்கொண்டே அவள் சொன்னாள்:

“அப்பா பாவமம்மா. அவர் ஒருபோதுமே உங்களைப் பற்றி எனக்கொன்றும் சொன்னதில்லை அம்மா... என்னோடு கூடப்படிக்கிற அனாமிகா தான் இவற்றையெல்லாம் எனக்குச் சொன்னாள். அவளுடைய அப்பாவும் எங்களுடைய அப்பாவும் நல்ல சிநேகிதமாம்”

சிறிது இடைவெளியிட்டு தயக்கத்துடன் மீண்டும் காவேரி கேட்டாள்:

“அனாமிகாவின் அப்பாகூட, உங்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைக்க உங்களுடன் கதைச்சவராம். நீங்கள் தான் மறுத்துப்போட்டியளாம்..”

காவேரியிடம் இனி எதையுமே மறைக்க முடியாது என்று எண்ணி கொண்டு அவளிடம் சொன்னேன்.

“உன்னுடைய அப்பாவோட சேர்ந்து வாழ

எனக்குப் பயமாயிருக்கம்மா... ஒரு நாள் சுடுதண்ணியாலையே என்னுடைய முகத்திலை ஏற்றினவரம்மா?”

அத்தோடு அந்தக் கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு நான் வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கினேன். காவேரியும் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தாள்.

ஆனால், கடந்த வாரத்தில் ஒரு நாள் காவேரி என்னைத் திக்கு முக்காடச்செய்தாள்.

“அம்மா ஒருவர் தன்நிலை இழந்த வேளையில் பிழையான காரியம் எதுவும் செய்தால் அது பிழையாகுமா அம்மா?”

அப்போது எனக்கு விளங்கவில்லை.

‘இவள் என்ன சொல்ல வருகிறாள்?’

என்னை மடக்குவதற்கான முன்னேற்பாடு தான் அந்த விசாரணை என்று நான் சற்றுமே நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. ஏதாவது தான் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை குறித்து ஆலோசனை கேட்கிறாள் என்றே எண்ணினேன்.

“அது சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்தம்மா...”

எனது பதில் காவேரிக்கு தைரியத்தை வழங்கியிருக்க வேண்டும்.

“அப்படியானால், அப்பா உங்களுக்கு சுடுநீர் ஏற்றியதும் தன்நிலை இழந்த நிலையில் நிகழ்ந்திருக்கலாம் தானே?”

திடீரென்று சம்மட்டி கொண்டு உச்சியைப் பிளந்தது போல் இருந்தது.

“நீ என்ன சொல்கிறாய்? உன் அப்பாவின் கொடூரமான அந்தச் செயலை நியாயப்படுத்தப் பார்க்கிறாயா?”

சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்த காவேரி மீண்டும் பேசத்தொடங்கினாள்.

“இல்லையம்மா, நான் அப்பாவின் செய்கையை நியாயப்படுத்த வரவில்லை... ஆனால் அப்போ அப்பாவுக்கு நல்ல வேலையுமில்லை நீங்கள் இஞ்சினியரா வேலை பார்க்க தன் படிப்புக்கேற்ற வேலை தனக்குக் கிடைக்கேல்லையே என்ற தாக்கம் இருந்திருக்கும் தானே... நீங்கள் எதுவும் சொல்லப்போக அந்த ஆற்றாமையிலை அப்போது அங்கிருந்த சுடு தேத் தண்ணியை தன் நிலை இழந்து ஏற்றியிருக்கலாம் தானே?”

எனக்கு வியப்பா இருந்தது. ‘இந்த வயதில் இவள் என்ன பேசுகிறாள்?’ என்று, அவளின் வாதத் திறமையை என் மனம் நம்ப மறுத்தது.

விவாகரத்து வழக்கின் போது உதயனுக்காக வாதாடிய சட்டத்தரணி கூட இப்படி ஒரு நியாயத்தை முன் வைத்திருக்கவில்லை. தான் செய்ததைத் தவறென்று உதயன் சொல்வதால் மீண்டும் இணைந்து வாழ ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்துப்பார்க்கலாமே என்று தான் வாதிட்டார். ‘பெண்ணுக்கு அரணாக இருக்க வேண்டிய கணவரிடமிருந்தே பாதுகாப்பு இல்லை என்று ஆகின்ற போது அந்தத்திருமண பந்தம் எதற்கு?’ என்று நான் கேட்டதில் அந்த சட்டத்தரணி வெல வெலத்துபோய் விட்டார்.

“அவசரப்பட்டுவிட்டேனா?”

என்னை நானே முதன் முறையாகக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

காவேரி என்னை மூளைச்சலவை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“நீங்கள் தான் அவசரப்பட்டு பிழையாக முடிவெடுத்திட்டீங்க என்று தான் நான் நினைக்கிறேன்...”

என் கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, நான் என்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்கிறேன்.

என் கண்ணில் நீரைக் கண்டதும் காவேரிக்குப் பொறுக்கவில்லைப் போலும் அந்தக் கதையை அத்தோடு முடித்துக்கொண்டாள்.

கடந்த கால வாழ்க்கையை என்றும் நான் நினைத்துப்பார்க்கவே விரும்பியதில்லை. அதனால் தான் தளம்பாமல் என் தீர்மானங்களில் உறுதியாகவும் இருக்க முடிந்தது. ஆனால், காவேரியின் விசாரணைகளின் பின்னர் அவ்வப்போது உதயனைப் பற்றிய சந்தேகம் எழுந்து கொண்டே இருந்தது.

‘நாம் தான் விவாகரத்துப் பெற்று விட்டோமே... அவன் ஏன் இன்னும் தனியாளாக இருக்க வேண்டும்? யாராவது ஒரு பெண்ணை மணம் முடித்திருக்கலாம் தானே...’

உதயனைப் பற்றி நினைக்கத்தொடங்கிய பின்பு, பழைய சம்பவங்கள் என்னை அலைக்கழிக்கத் தான் செய்தன. பல சந்தர்ப்பங்களில் அவனுடனான வாக்கு வாதங்களின் போது அவனைக் காயப்படுத்தி யிருக்கக் கூடிய எனது வார்த்தைப் பிரயோகங்களை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

என் போக்கில் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றம் எனக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது.

‘காவேரியில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களை உணர்ந்து கொண்டதனால் தானா எனக்குள் இந்த மாற்றம்?’ என்று என்னையே கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

என் கண்மணியின் சந்தோஷம் தான் என் சந்தோஷம். இத்தனை வருடங்களாக என் காவேரிக்கு எந்த ஒரு குறையும் இருக்கக்கூடாது என்று தான் அவளுக்குச் செய்ய வேண்டியதை எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்து வந்தேன். வாரம் தவறாமல் ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் அவளை உதயனிடம் அழைத்துச் செல்வது கூட அவளின் சந்தோசத்துக்காகத் தான்.

காவேரி பெரிய பிள்ளையானால் இப்படி வாரம் தோறும் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வர முடியாது. வேண்டுமானால் பாட சாலைக்கோ வேறெங்காவது பொது இடத்திற்கோ தகப்பனை அழைத்து காவேரி பேசிக்கொள்ளலாம். காவேரியும் இதனை ஏற்றுக்கொள்வாள். இல்லையென்றால் மெல்ல மெல்ல இதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

அலுவலக வேலைகளில் கவனத்தைச் செலுத்த முடியாமல் காவேரியின் நினைவாகவே இருந்து விட்ட என்னை, கைத்தொலைபேசியின் அழைப்பு நடப்பலகுக்கு மீட்கின்றது.

காவேரி தான்!

“அம்மா, நான் பாடசாலையிலிருந்து

வீட்டுக்கு வந்திட்டனம்மா... “ஏச் அற்றென்ட்” பண்ணீட்டன். நீங்கள் லீவுபோட்டுட்டு வாங்கம்மா.”

என் மனம் துள்ளிக்குதித்தது.

“சின்னப்பிள்ளை என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்த காவேரி இப்போ பெரிய பிள்ளை”

அவசர அவசரமாக அரைநாள் லீவு விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வீடு நோக்கி காரில் விரைந்து கொண்டிருக்கும் என் நெஞ்சில் காவேரி நிறைந்திருந்தாள். அடுத்துச் செய்ய வேண்டிய கருமங்களை எண்ணிப்பார்த்துக்கொண்டேன்.

‘சிவமலர் அன்றியை உடனடியாக வெளிக் கிட்டு வரச்சொல்ல வேணும். அவவுக்குத்தான் என்னென்ன செய்ய வேணுமெண்டு தெரியும். ஆனந்திக்கும் நளாயினிக்கும் உடனடியாக சேதி சொல்லோணும். பொழுது படுறதுக்குள்ளை துடக்குத் தண்ணியையும் வார்த்துப் போடோணும்...’

காரில் செல்லும் போதே அந்த மூவருக்கும் செய்தியைச் சொல்லுகிறேன்.

இன்னும் யார் யாருக்கு எல்லாம், காவேரி பெரியபிள்ளை ஆன செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும் என்று மனம் பட்டியல் போடுகின்றது.

வீட்டை நெருங்கும் போது, இவ்வளவு நேரமாக என் கண்மணி தனியாக இருக்கிறாளே என்ற உணர்வு மேலோங்க, என்னிடமிருந்த மாற்றுச்சாவி யால் கதவைத்திறந்து கொண்டு உள்ளே செல்கிறேன்.

வீட்டு ஹோலின் ஒரு மூலையில் ஒரு கதிரையைப்போட்டு கொண்டு காவேரி அமர்ந்திருக்கின்றாள். என்னைக் கண்டதுமே வெட்கத்தில் தலையைக் கவிழ்ந்து கொள்கிறாள்.

ஓடிச்சென்று என் கண்மணியை வாரி அணைத்து, உச்சிமுகர்ந்து முத்தமிடுகிறேன். சிவமலர் அன்றியையும் ஆனந்தியையும் நளாயினியையும் உடனடியாக வரச்சொல்லியிருப்பதாகச் சொல்லி, இன்னும் யார் யாரையெல்லாம் அழைக்க வேண்டும் என்று ஒரு பட்டியலையும் கூறுகிறேன்.

காவேரி தயங்குவது தெரிந்தது.

“சொல்லம்மா...”

காவேரி வார்த்தைகளை இழுத்து இழுத்துச் சொன்னாள்:

“அம்மா, உங்கடை காலிலை உங்களாலை நிக்க முடிஞ்சிருக்கலாம்... ஆனா, எனக்கு இனி அப்பா வேணும்மா..”

என் வீம்பு, பிடிவாதம், உறுதி எல்லாமே ஒரு கணத்தில் தவிடு பொடியானதோடு, என் கண்களிலிருந்து கட்டுக்கடங்காமல் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றது. என்னை என் பொறுப்பை உணர்ந்த நிலையில் கைத்தொலைபேசியில் எண்களை அழுத்தினேன்.

“உதயன்...காவேரி பெரிய பிள்ளை ஆயிட்டா... அவளுக்கு அப்பா வேணுமாம் உடனையே வெளிக்கிட்டு வீட்டுக்கு வாங்கோ..”

ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க காவேரி என்னைக் கனிவோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

மீது எனும் புகை!

உன்னை கடத்தி
 ஊர்மனைக்கு அப்பால்
 விட்டுவிட திட்டமிட்ட
 நேற்றிரவு
 என் அருகிலேயே இருந்தாய் என்றுமில்லாதவாறு

நான் உண்ணத்தொடங்க
 வெளியேறிவிடும் வழக்கத்தையுடைய நீ
 சுற்றிச்சுற்றி
 என் கால்களையே வலம் வந்தாய்
 நேற்று

மீன், இறைச்சி
 முட்டை, கருவாடு என
 உனக்கு பிடித்தமானதை நான்
 உண்ணும்போதும் கூட
 அருகில் வர
 அச்சமுறும் நீ
 நேற்று
 சைவ உணவு உண்ட
 என் அருகில் வந்து
 கால்களால் பிறாண்டினாய்!

உன் வருகைக்குப் பின்
 எலித்தொல்லை இல்லை
 எனினும்
 பிறதொல்லை நீ தருவதால்
 உன்னை கடத்தி வேறிடத்தில் விட
 முடிவெடுத்தேன் நேற்று

என் படுக்கையின்
 ஓரத்தில்
 நானில்லா வேளை
 என் ஆசனத்தில்
 துவைக்க போட்ட
 துணிமணியில்
 தூங்குவதை தவிர
 வேறெந்த தொல்லையும்
 நீ தந்ததில்லை

எனினும்
 கடத்திச்சென்று
 அந்த பாலத்திற்கப்பால்
 விடும்வரையும்
 உன்னை எனக்கு பிடிக்கவில்லை

வீட்டில் உன்னை
 "மீது" என்றழைத்தார்கள்
 நான் உனை
 மீன்தின்னி என்றே அழைத்தேன்

இன்றென்
 ஆசனத்தில் நீ உதிர்க்கும் மயிர்கள் இல்லை
 துவைக்க போட்ட துணியில் உன்
 மூத்திர நாற்றம் இல்லை
 என் படுக்கையோரத்தில்
 உனை காணவில்லை

இன்று
 ஏனோ தூக்கம் வரவில்லை
 எனக்கு

உன் பாதங்களின்
 மென்மைபொருத்தி
 மெல்ல
 நடந்து போகிறதென் மனசு
 யாருக்கும் தெரியாமல்
 உன்னைத்தேடி.

— மு.யாழவன்

புரையேறிய தமிழர் நாம்,
புலம்பெயர்ந்தோம் நாமெங்கும்.
புரட்சி புரட்சி என்று கூவி,
புலம்பி அலம்பி திரிகிறோமிங்கும்.
கொடி பிடித்து கோஷம் எழுப்பி !
கோழைகளாய் வாழ்ந்து - இன்று
பூசைகளும் புனஸ்காரங்களும்,
புண்ணியமதைச் சேர்ந்திருமா?

அப்பா வருவாரென்ற நிகைவுடனே,
அங்கே அன்புச் செல்வங்கள்.
இருக்கிறாரா? இல்லையா? என்ற
எதிர்பார்ப்புடனே ஏங்கும் இதயங்கள் !
இருந்தும் இறந்து கொண்டிருக்கும்,
இளவுள்ளங்கள் தான் ஏராளம்.
அனாதைகளாக இன்று தவிக்கும்,
அவலங்கள் நாட்டில் தாராளம்.

கொன்று குவித்தபோது - அந்த
கோரவலி கண்டோமா?
நின்று தவித்தபோது - வந்து
நிமிர்ந்து பார்த்தோமா?
கண்களிருந்தும் குருடர்களானோம்!
கனவுகளிலேனும் வலிகள் கொண்டோமா?
காதுகள் கேட்டும் செவிடர்களானோம்!
கதைகளில் தானும் துயரம் கண்டோமா?

எத்தனை வலிகள்? உயிர்துடிக்க,
எதனை உணர்ந்தோம் இங்கிருந்து?
எத்தனை வருக்கள்? உடல்நெறிய,
எதனைப் பயனாய் செய்தோம் தெரிந்து?

எப்படியோ கடந்துவிடும் இந்த "மே" மாதம்.
இப்படியே போய்விடும் நமதாயுள் காலம்.

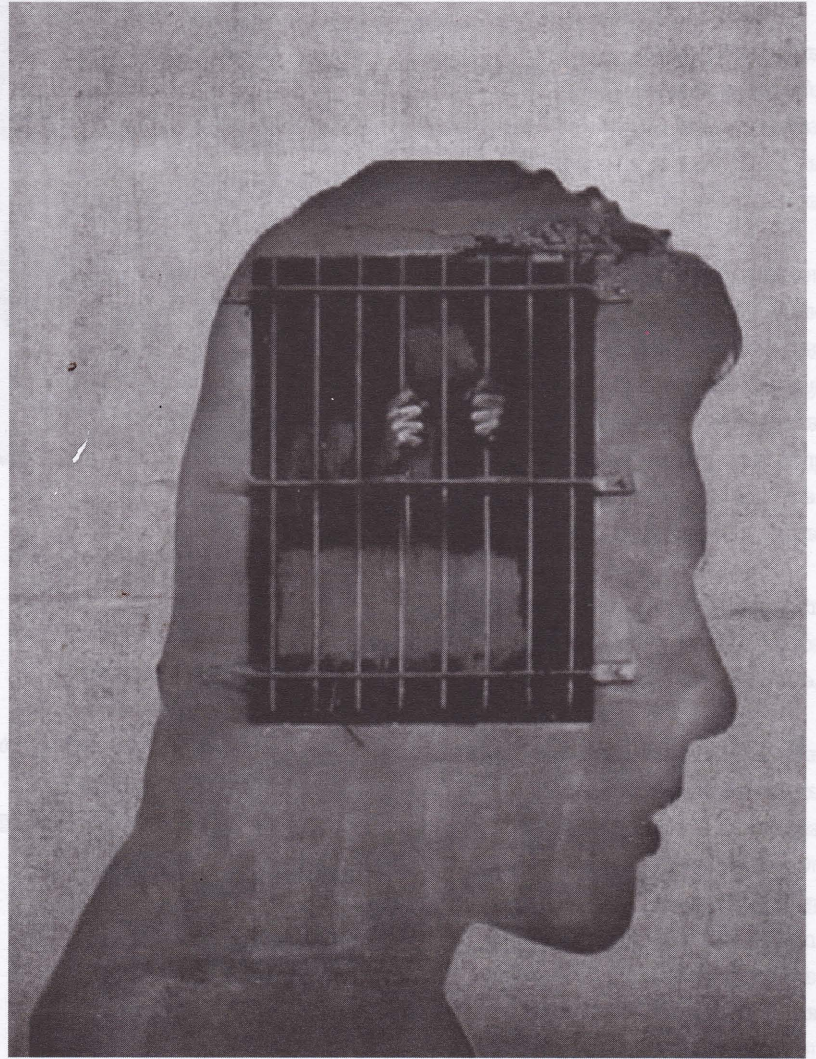
எத்தனை வருக்கள்?
எத்தனை விடுப்புக்கள் நாம் கேட்டோம்
அனைத்தையும் கடந்து வந்தவனை
கழித்து தானே விடுகின்றோம்
வலி மறக்கா புலி மறவரை
தெருவில் தானே விட்டுள்ளோம்

நாங்கள் கடந்து பயணிப்போம்
மீண்டும் மீண்டும் பல வைகாசிகளை
அப்போதும்

பகட்டுக்கு ஒரு புகை
சகட்டைக்கு ஒரு அனுஷ்டிப்பு...

- மஞ்சு மோகன் (கனடா)

மே மாதம்...

நானே என் கவிதை

கவிதை எழுதினேன்
அழகிய ஓவியமும் தீட்டினேன்
உன்னைக் காணும்வரை தான்

இன்று
குளிரின் விறைப்பில்
பெரும் அந்நியத்தை உணர்வதாய்
குந்தக்கூட மனமின்றி
முகத்தைத் திருப்பிச் செல்கிறேன்

கூவ வந்த குயில்கள்
மனசு தேங்கி
பச்சிலைகள் அற்ற
புகாரின் பனியில் மயங்கி
விழி மூடிக் கிடக்கின்றன

நினைவுகளில் வரும்
பளிங்குத் தடங்களை
ஒளித்து வைக்க
என் உடல் சரியான உபகரணமல்ல
என உணர்கிறேன்

காலத்தை
கையறு நிலையோடு
நொருக்கி கருக்கிக் கொள்கிறேன்
அழுத்தும் கொடூரங்கள் - என்னுள்
வதைத்துக் கருக்கொள்கின்றன
இறந்த கால நினைவுகளை
உணர்வின் புனைவுகளோடு
வலைப் பூக்களாக்குகிறேன்...

தனிமையை வெறுத்த காலப்பொழுதுகள்
கலகலத்து எனக்கு கைகொடுத்தன
ஆனால் இன்று

சுகம் கொடுப்பது எனக்குத் அந்தத் தனிமைதான்
என் செயல் எல்லாமே உனக்கு
வெறுப்பைக் கொடுப்பதனால்
நானே எனக்கு கை தட்டிக் கொள்கிறேன்
சுருதிக்குள் உரத்து
கமகங்களைச் சரிசெய்து பாடுகிறேன்...
வன் மொழிகளை
மனக் குமச்சலாக்கி கவிதைகள் படைக்கிறேன்...
நான் நானாகவும் சிந்திக்கிறேன்....

சுதந்திரம் மிதந்து
குரல்களில்
நியாயங்கள் ததும்பி

நேர்மையாகி மலர்கிறது

காலங்காலமாய் நான் பட்ட
துன்பத்துக்கெல்லாம்
நீ மட்டும் காரணமல்ல
என்னையே நான் அறியாமல் இருந்ததும்
காதல் நீரோட்டத்தில்
வெறும் பெண்ணாய் இருந்ததும் தான்

சம காலம்
தெளிவும் துணிவும்
தோன்றுகிறது
வாழ்வு
வீரத்தை வரவழைக்கிறது
அறிவு
வளர்ந்து வானைத் தொட நினைக்கிறது
நானா?
நானே என் கவிதை! ஆ ஹா!

நவஜோதி ஜோகரட்னம் [லண்டன்]

பேராசிரியர் குருசாமி சித்தனின் “தமிழ் இலக்கியங்கள் போற்றும் ழுவேந்தர்” ஔர் சமூக வரலாற்றுப்பார்வை

வடபிலை க. சின்னராஜன்

இந்திய வரலாற்றிலே பேசப்படுகின்ற முக்கியமான இனங்களில் ஒன்று திராவிடர், மற்றது ஆரியர். இன்றைய பார்ப்பனர்கள் தாம் ஆரியர்கள் என்று பேசப்படுகின்றனர். பண்டைய தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களும் அவர்களுடைய திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர்.

சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களது பரம்பரை வரலாற்றினை ஆராயும் போது அவர்கள் மள்ளர்-மல்லர், பள்ளர் குலத்தினைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள். இவர்களது தெய்வத்தின் பெயர் வேந்தன். இதனால் தான்.

“வேந்தன் மேய தீம்புணல் உலகமும்”

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

வேந்தன் பின்னாளில் தேவேந்திரன், இந்திரன், புரந்தரன் என அழைக்கப்பட்டான். இதனால் இம்மரபினைச் சேர்ந்த மக்கள் தம்மைத் தேவேந்திர குலத்தார் என்றனர். ஈகை, கொடைப்பண்பு மற்றும் வெள்ளத்தை அடக்கி ஆண்டு பயிர் செய்தமையால் வேளாளர் என்றும் இவர்கள் சிறப்பிக்கப்பட்டனர்.

மள்ளர் - மல்லர் என்போர் உழவர் மட்டுமல்லர். அவர்கள் போர் மறவரும் ஆவர். இதன் காரணமாகவே “ஏரும் போரும் இணைபிரியாது” என்ற முதுமொழி தமிழர் வரலாற்றில் நிலைத்து நின்றது. உண்மையில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மறக்குலம் என்று போற்றப்படுபவர் இம்மரபினரே.

இன்று சங்க இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதும் ஆய்வாளர்கள் குறிஞ்சி நில மக்களை வேடர், குறவர் என்றும் முல்லை நில மக்களை ஆயர், இடையர் என்றும் நெய்தல் நில மக்களை பரதவர் என்றும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். ஆனால் மருத நில மக்கள்

யாரென்று கூறாது மௌனம் சாதிக்கின்றனர். உண்மையில் மருதநில மக்கள் மள்ளர் - மல்லர் என்பதையும் அவர்கள் இன்றைய பள்ளர், தேவேந்திர குலத்தவர் என்பதையும் கூறத்தவறியமை மாபெரும் வரலாற்றுத் துரோகமாகும்.

இங்கே மள்ளர் குலத்தைச் சேர்ந்த சோழன் கோப்பெருநற்கிள்ளியின் வீரத்தை புலவர் சாந்தந்தையார் புறநாடாற்றுப்பாடல் 81ல் பாடியதைக் காணலாம்.

“ஆர்ப்பு எழு கடலினும் பெரிது அவன்களிறே
கார்ப்பெயல் உருமின் முழங்கல் ஆணாவே
யார்கொல் அறியர் தாமே - ஆர்நாரச்
செறியத்தொடுத்த கண்ணிக்
கவிகை மள்ளன் கைப்பட்டோரே?”

உழுது, உண்பித்துப் பின் உண்டு வாழ்ந்த இனம் மள்ளர் பேரினம். இம்மள்ளர் இனமான தேவேந்திர குல வேளாளப் பெருமக்கள் தாம் பண்டைத் தமிழ் மக்களுக்கு அரசியலையும், வாழ்வியலையும், பொருளியலையும் கற்றுத்தந்து 13ம் நூற்றாண்டு வரை சீருடனும் சிறப்புடனும் தமிழகத்தில் செங்கோலோச்சி வந்தனர்.

ஆனால் என்னே கொடுமை! 13ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் தமிழ் மன்னர்தம் ஆட்சியில் சிறிது சிறிதாகச் சரிவு ஏற்பட்டது. பிறமொழி பேசுவோர் தமிழ் மண்ணில் ஆதிக்கம் செலுத்த முற்பட்டனர். தமிழ் மக்களிடையே துது கவ்வியது. மள்ளரான மன்னர் இனத்தை அண்டிப் பிழைத்த மக்கள் பிறமொழி பேசுவோருடன் இணையத் தலைப்பட்டனர். தமிழ் மன்னர் இனத்தின் ஆட்சி கி.பி 16ம் நூற்றாண்டில் முடிவு பெற்றது. இதன் பின்னால் தமிழ் நாட்டை வேற்றுமொழி பேசும் தெலுங்கர், கன்னடர், மராட்டியர், முகமதியர் ஆட்சி செய்தனர். இக்காலகட்டத்தில் தான் தமிழ் மன்னர்களுடைய

குலத்தினரும் படை மறவர்களும், அதிகாரிகளும் மள்ளர் குலத்தினரின் ஆட்சியும் அதிகாரமும் குறைந்து வேற்று நாட்டுக்காரர்களும் அவர்களுக்குத் துணை போன மள்ளர்களின் ஊழியர்களும், அகத்தொழில் மக்களும் ஆட்சியும் அதிகாரமும் பெற்றனர். தமிழ் மன்னர்களையும் அவர் தம் உழவர் பரம்பரையினரையும் அந்நிய ஆட்சியாளர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்த வேலையாட்களும், அடிமைகளும் தம் உதவிக்குப் பரிசாக புதிய ஆட்சியாளரிடமிருந்து பட்டம், பதவி, அதிகாரம், பானையப்பட்டு என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டனர் என்பது வரலாறு.

மேலும் முன்பு தமிழகத்தில் ஆட்சியில், அதிகாரத்தில் இருந்த மள்ளர்கள் (பள்ளர்) அடிமைப்படுத்தி அவர்களின் குலப்பெயரையும் மாற்றினர். பெருமை கருதி மள்ளர்களின் பட்டமான "வேளாளர்" என்ற பெயரைத் தங்களுக்கு வைத்துக்கொண்டு தம்மை வேளாளர் என்று கூறிக்கொண்டனர்.

கி.பி 9ம் நூற்றாண்டிலே எழுதப்பட்ட திவாகரநிகண்டானது மள்ளர் என்பதற்கு விளக்கமாக, "அருந்திறல் வீரர்க்கும் பெருந்திறல் உழவர்க்கும் வருந்தகைத்தாகும் மள்ளர் எனும் பெயர்" என்று பள்ளர் இனத்தாரின் இருபெரும் தொழில்களைப் போர்த்தொழில், ஏர்த்தொழில் என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

கி.பி 10 ம் நூற்றாண்டிலே எழுதப்பட்டது பிங்கல நிகண்டு ஆகும். இது மள்ளர் மருத நில மக்கள் என்றும், இவர்கள் தான் இன்றைய பள்ளர் என்பதையும் சுட்டி நிற்கின்றது.

"செருமலை வீரருந் திண்ணியோரும்
மருத நில மக்களும் மள்ளரென்ப"

கி.பி 17ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முக்கூடற் பள்ளர் என்னும் நூல் இதன் 13 வது பாடல்,

"மள்ளர் குலத்தில் வரினும்
இருபள்ளியர்க்கோர் பள்ளக் கணவன்"

என்று கூறுகின்றது. எனவே பள்ளரும் பள்ளியரும் மள்ளர் குலத்தவர் என்பது இப்பாடல் வரிகளில் இருந்து தெரிகின்றது.

பேரூர்ப் புராணத்தை எழுதியவர் கச்சியப்ப முனிவராவார். அதிலே சிவபெருமான், இந்திரன், திருமால், பார்வதி, இலக்குமி, சரஸ்வதி மற்றும் சிவகணநாதர், எல்லோரையும் மள்ளர், பள்ளர் குலத்தினர் என்று புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். எனவே மள்ளர், பள்ளர் என்ற சொற்களை பொருள் வேறுபாடின்றி உபயோகப்படுத்தியுள்ளார். ஆக இவர் மள்ளர் என்பது பள்ளர் குலம் என்று கூறுகின்றார்.

17ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வையாபுரிப்பள்ளர் பாடல் 172 பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

"மள்ளர்கள் எல்லோரும் ஏர்பூட்டி
வளமாகத் தரிசுடித்த பின்பு
பள்ளியர் எல்லோரும் நாற்றெடுத்துப்
பாங்காய் முடித்துக் குப்பஞ் சேர்த்து"
இப்பாடலிலே மள்ளர் ஏர்பூட்டி உழவு செய்ய

பள்ளியர் வயலிலேயே நாற்று நட்காட்சி அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றது. இங்கே மள்ளர் என்று குறிப்பிடுவது பள்ளர்களைத்தான்.

தேம் பாவணி எழுதிய வீரமாமுனிவர் நாட்டுப்படலம் செய்யுள் 32 இல் வேளாண் மக்களாக மள்ளரைக் காட்டியுள்ளார். இச்செய்யுளுக்கு இவரே எழுதிய உரையில் மள்ளர் என்ற சொல்லுக்கு பள்ளர் என்ற பொருள் கண்டு எழுதியுள்ளார். ஆக அவர் மள்ளர் என்பது பள்ளர் சாதியைக் குறிக்கும் என்று கூறுகின்றார்.

திருவாரூர்த் தியாகராச லீலை என்னும் நூல் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களால் 1845 ல் இயற்றப்பட்டது. இந்நூலாசிரியர் வாழ்ந்த காலம் தமிழகத்தில் மள்ளர் இனத்தார் பள்ளராகப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்ட காலம். ஆனால் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இப்பெயர் மாற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளாமல் தமது நூல்களில் பள்ளர்களை மள்ளர் குலத்தினர் என்றே எழுதுகின்றார்.

"தியாகராசலீலை" திருநாட்டுப்படலம் செய்யுள் - 101:-

"உழுதொழில்வல்ல மள்ளர் கோலிய விழாக்கள்
செழுமுலை சுமந்த மாதர் சீரடிச் சிலம்பு நேருங்
கொழுநலங் கிழித்துச் செல்போதெழுந்தவீர் குலக்காசெல்லாம்
பழுதகலச் சிலம்பிற் பதித்த பன்மணியே நேரும்"

அதாவது உழவுத்தொழிலில் வல்லுனர்களான மள்ளர் (பள்ளர்) சாதியினர் தாம் சேர்த்து வைத்த காசெல்லாவற்றையும் தமது மகளிரின் காற்சிலம்பில் பிரகாசிக்கும் நவரத்தினக் கற்களிலே செலவழிப்பார் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இதிலிருந்து பள்ளர்களின் தொழில் வளத்தையும், செல்வச் சிறப்பையும் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது.

திருவிளையாடற் புராணம் தண்ணீர் வைத்த படலம் செய்யுள்- 23 ல் சோழன் நேரிவெற்பனின் மள்ளச்சேனையானது பாண்டிய மன்னனின் படையுடன் போர் செய்யச் சென்ற செய்தியைச் சொல்கின்றது.

"அலை சிறந்த சதைமீதோ ராறுசெல்லு மாறுபோல்
மலை சிறந்த நேரிவெற்பன் மள்ளர் சேனை வெள்ளமேற்
கலைசிறந்த மதிநிறைந்த கன்னிநாடு காவலான்
சிலைசிறந்த சிறியசேனை சென்றலைத்து நின்றதே"

விநாயக புராணம் கச்சியப்ப முனிவரால் எழுதப்பட்டது. இதன் 101 வது பாடல் மள்ளர்கள் வயலில் உழவு செய்யும் போது பாட்டுப்பாடுவார் என்றும் அப்பாட்டினால் எருதுகள் சோர்வு நீங்கி களிப்புறும் என்று கூறுகின்றது.

"இடக்கு மள்ளர் எழுப்பிய பாட்டினால்
நடக்கும் பூணி கணன்று களிக்குமே"
இங்கே பூணி என்பது - எருது என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது.

9ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட திவாகர நிகண்டு மருதநில மக்கள் யார் என்று கூறுகின்றது.

"மருதநில மக்கள் பெயர் - 8
களமர், தொழுவர், மள்ளர், கம்பளர், விளைஞர்
உழவர், கடைஞர், கிளைஞர் என்று அவையவை
கழுனிக்கு அடைந்தவர் பெயரே"

விளக்கம் : இந்த எட்டுப்பெயர்களில் களமர், மள்ளர், கம்பளர், கடைஞர், உழவர் என்பது பள்ளரைக் குறிக்கும் உட்பிரிவுகளாகும்.

தமிழறிஞர் நா.கதிரவேற்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய தமிழ் மொழி அகராதியிலே பள்ளரின் மறு நாமங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

காலாடி	-பள்ளர் தலைவன்
குடும்பன்	-பள்ளரிற் தலைவன்
பள்ளர்	-உழவர், ஒரு சாதி
பள்ளச்சி	-பள்ளப்பெண்
பள்	-ஒரு சாதி, ஒரு பிரபந்தம்
மள்ளர்	-உழவர், படைவீரர், பள்ளர்.

விளக்கம் : பள்ளர் என்று அழைக்கப்படும் மக்கள் இன்றும் விவசாயிகளாகவும் விவசாயக் கூலிகளாகவும் தங்கள் பரம்பரைத்தொழிலைச் செய்வதைக் காணலாம். ஆனால் இன்று ஏனைய சாதியினர் தங்கள் தொழிலை மாற்றி விவசாயம் செய்வதையும் தங்களைக் கமக்காரர், வேளாளர் என்று அழைப்பதையும்

இன்று சங்க இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதும் ஆய்வாளர்கள் குறிஞ்சி நில மக்களை வேடர், குறவர் என்றும் முல்லை நில மக்களை ஆயர், இடையர் என்றும் நெய்தல் நில மக்களை பரதவர் என்றும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். ஆனால் மருத நில மக்கள் யாரென்று கூறாது மௌனம் சாதிக்கின்றனர். உண்மையில் மருதநில மக்கள் மள்ளர் - மல்லர் என்பதையும் அவர்கள் இன்றைய பள்ளர், தேவேந்திர குலத்தவர் என்பதையும் கூறத்தவறியமை மாபெரும் வரலாற்றுத் துரோகமாகும்.

காணக்கூடியதாக உள்ளது. உண்மையில் இவர்கள் மூவேந்தர் ஆட்சி ஆரம்பித்த சங்ககாலம் முதல் மூவேந்தர் ஆட்சி மறைந்த கி.பி 16ம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சியாளராகவும் உழவர்களாகவும் இருந்த மள்ளர் - பள்ளர் சாதியினரின் கீழ் அகத்தொழில் மக்களாக இருந்தவர்களாவர்.

கார்மேகக் கவிஞரும், வால சுந்திரக் கவிஞரும் கொல்கு மண்டலச் சதகம் என்ற நூலை இயற்றியுள்ளனர். தமிழ்நாட்டிலே சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆட்சி முடிவுற்று வடுகர்கள் தமிழ்நாட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு பாளையப்பட்டுக்கள் அமைத்து ஆட்சி செய்த வரலாற்றை இந்த நூல்களிலே காணலாம். அத்துடன் இக்காலத்தில் தான் பள்ளேசல் என்னும் உழத்திப்பாட்டு என்று கூறப்படும் ஏராளமான பள்ளர் நூல்கள் தோன்றின. இந்த நூல்களிலே மள்ளர் - மல்லர் - பள்ளர் இனத்தவரின் பெருமைகளை மறைத்தும், இழித்தும் மள்ளர்களுக்கு எதிராகப் போராடியவர்களையும், காட்டிக்கொடுத்தவர்களையும், மள்ளர் என்ற பெயரை பள்ளர் என்று மாற்றியும் எழுதிய மாபெரும் வரலாற்றுத் துரோகம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம் செய்யுள் எண் 489 ல் மள்ளர் குலத்தின் செல்வச் செழிப்பினை கம்பன் சித்திரிக்கின்ற அழகினை இங்கே காணலாம்.

“வரப்பு அறுமணியும் பொன்னும் ஆரமும் கவரிவாலும் சுரத்திடை அதிலும் மஞ்சைத் தோகையும் தும்பிக்கொம்பும் குரப்பு அணை நிரப்பும் மள்ளர் குவிப்புற கரைகள் தோறும் பரப்பிய பொன்னி அன்ன ஆவணம் பலவும் கண்டார்”

பொருள் : மள்ளர் குலத்தினர், அளவில்லாத மணிகளையும் பொன்னையும் முத்துக்களையும் கவரிமானின் வாலையும் அகிற்கட்டைகளையும் மயில் தோகைகளையும் யானைத்தந்தங்களையும் அணைகளைக் கட்டி நிரப்பும் மள்ளர் குலத்தினர் கொண்டு வந்து கடைகளில் குவித்திடக் கரைகள் தோறும் பரவி இருக்கின்ற காவிரி நதிபோல் கடைகள் யாவற்றையும் கண்டனர்.

விளக்கம் : மள்ளர் குலத்தினர் தம் விளை பொருட்களையும் தம் விளைபொருட்களுக்கு குறிஞ்சி, முல்லை, மற்றும் நெய்தல், நில மக்கள் பண்டமாற்றாகக் கொடுத்துச் சென்ற பொருட்களையும் கொண்டு வந்து கடைகளில் குவித்தனர் என்பதாகும்.

கந்தபுராணத்திலே மள்ளர்கள் வேளாண்மை செய்து சிறப்புற்றிருந்தனர் என்பதை கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் மிக அழகாகக் காட்டியுள்ளார்.

“நாறு செய்குநர் சிலர் சார நீர்வயல் ஊறு செய்குநர் சிலரொத்த பான்மையிற் சேறு செய்குநர் சிலர் சித்திச் சொல்லுநீர்க் காறு செய்குநர் சில ரளப்பின் மள்ளரே”

பெரியபுராணம் சேக்கிழார் சுவாமிகளால் பாடப் பட்டது. இதிலே அறுபத்துமூன்று தனியடியார்களின் வரலாறுகளை நாம் காணலாம். இவற்றுள் மள்ளர் இனத்தவர்கள் பலர், அவர்களில் சிலர் பின்வருமாறு:

1. சேரமான் பெருமாள் நாயனார்
2. நெடுமாற நாயனார்
3. மங்கையர்க்கரசியார்
4. இளையான்குடிமாற நாயனார்
5. திருநாவுக்கரசு நாயனார்
6. சக்தி நாயனார்
7. சாக்கிய நாயனார்
8. விறன்மிண்ட நாயனார்

பெரியபுராணம் - திருமலைச்சருக்கம் - திரு நாட்டுச் சிறப்பு, செய்யுள் எண் 10. இதிலே வயலுள் வந்த நீரை மள்ளர் போற்றி வரவேற்றனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

“ஒண் துறைத்தலை மாமத கூடு போய் மண்டுநீர் வயலுட்புக வந்தெதிர் கொண்ட மள்ளர் குரைத்தகை யோசைபோய் அண்டர் வானத்தின்பு புறஞ்சாறுமால்”

இன்று பள்ளர் என்று அழைக்கப்படுகின்ற மக்களை சங்க இலக்கியங்களும் சரி, அதன் பின் வந்த இலக்கியங்களும் சரி, மள்ளர் என்னும் மல்லர் என்றுமே அழைத்தன. இதனை சிலப்பதிகாரம் புகார்காண்டம் அந்திமாலை சிறப்புச் செய்காதையில்.

“எல்வனை மகளிர் மணிவிளக்கெடுப்ப
மல்லன் மூதூர் மாவைவந்திறுத்தென”

பொருள் : ஒளியுடைய வளையல்கள் அணிந்த
மகளிர் இல்லங்கள் தோறும் அழகிய விளக்குகளை
ஏற்றித்தொழுது நிற்கவும் சோழமன்னர் மல்லரின்
பழைமையும் பெருமையும் மிக்க புகார் நகரத்திற்கு
அந்திமாலைப் பொழுது வந்தது. இப்பாடல்
சோழமன்னனை மல்லன் என்று அழைப்பதைக்
காணலாம். எனவே மல்லர் குலம் என்பது அரசர் குலம்
என்றும் அவர்கள் தான் இன்றைய பள்ளர் என்றும்
அறியக்கூடியதாகும் இருக்கின்றது.

புறநாநாறு பாடல் 10ல் நெய்தல்கானல் என்ற
ஊரை வென்ற புகழ் மிக்க மள்ளர் சோழர் இளஞ்சேட்
சென்னியின் வீரத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் பின்வரும்
பாடலில் காணலாம்.

“வழிபடுவோரை வல் அறிதியே!

பிறர்பழி கூறுவோர் மொழி தேறலையே

மகளிர் மலைத்தல் அல்லது

மள்ளர் மலைத்தல் போகிய

சிலைத்தார் மாற்பு”

இப்பாடலிலே சோழன் இளஞ்சேட்
சென்னியை “உன்னை வழிபடுவோரை தீர் அறியும்
குணமுடையானே! பிறர் மீது பழி சொல்வோரின்
பேச்சை நம்பமாட்டாய்! அது மட்டுமல்லாது பகைவ
ரான மற்ற அரசர்கள் தொடாத மாலையணிந்த வலிமை
யான மாற்பையுடைய மள்ளன் நீ! என்று புகழ்ந்து
பாடப்பட்டுள்ளான். எனவே மள்ளர் குலத்தார்கள்
சங்ககலாத்தமிழகத்தில் ஆட்சி புரிந்தனர் என்பதை
நாம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

மள்ளர் - மல்லர் - பள்ளர் குலத்தவர்கள் தமிழர்
வரலாற்றிலே உழவர்களாக, போர்வீரர்களாக, அதிகாரி
களாக, அரசர்களாக மட்டுமல்ல பெரும் புலவர்
களாகவும் இருந்துள்ளமைக்கு இலக்கியச் சான்றுகள்
பல உள்ளன. அவற்றுள் சில பின்வருமாறு.

1. மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

இவர் நற்றிணையில் 297ம் குறுந்தொகையில்
188ம் அகநானூறில் 33, 144ம் புறநானூற்றில்
388ம் பாடல்களை எழுதியுள்ளார்.

2. அம்மள்ளனார்:

இவர் நற்றிணையில் 82ம் செய்யுளை
எழுதியுள்ளார்.

3. கடுவன் மள்ளனார்:

இவரது பாடல் குறுந்தொகை 82ல் காணலாம்.

அதாவது “அரும்பணியும் சாரல் மழை பெய்து
அவரை பூக்கும் காலத்தில் வருவேன் என்று சொன்ன
தலைவன் வரவில்லையே” என்ற அப்புலவனின்
பாடல்வரி கூறுகின்றது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே
சங்ககாலந்தொடக்கம் 19ம் நூற்றாண்டு வரை எழுதப்
பட்ட சகல நூல்களும் மள்ளர் குலத்தின் மாட்சியினை
யும், ஆட்சிமையும் பற்றிக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில்
மூவேந்தர்களின் ஆட்சி மறைந்து அயல் நாட்டுக்காரர்
களினதும் அந்நியர்களினதும் ஆட்சி பரவத் தொடங்கி

யது. இக்காலகட்டத்தில் தான் உழவர்களாகவும் ஆட்சி
யாளர்களாகவும் இருந்த மள்ளர்களின் சில உடமையும்
கல்வி உரிமையும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. பெருமைக்
குரிய மள்ளர் என்ற பெயர் வலுக்கட்டாயமாக பள்ளர்
என்று மாற்றப்பட்டது. அது மட்டுமல்ல பெருமைகளைக்
குறைத்தும் இழிவுபடுத்தியும் பல பள்ளேசல் நூல்கள்
எழுதப்பட்டன.

மருதநில மக்களாக ஊர், நாடு, அரசுகள்
ஏற்படுத்தி வேளாண் தொழில் செய்து வளம் பெருக்கி
நாட்டை ஆண்டு வந்தவர்கள் மள்ளர்கள், அதாவது
இன்றைய பள்ளர்கள் தான் என்ற உண்மையான
வரலாற்றினை தமிழ் அறிஞர்களும் வரலாற்று
ஆய்வாளர்களும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் தமிழ் இலக்கியங்கள் போற்றும் மள்ளர்
கள் தான் இன்றைய பள்ளர்கள் என்பதை பல அறிஞர்
கள் தங்களுடைய நூல்களிலே குறிப்பிட்டுள்ளனர்.
அவற்றினை இங்கே காணலாம்.

1. எம்.சீனிவாச அய்யங்கார்

“பொரும் பாணாற்றுப் படையில் பாடப்
பெற்றுள்ள மன்னன் இளந்திரையனின் காஞ்சி
மாநகரத்தில் பார்ப்பனர் குடியிருந்தனர். அவரது குடி
யிருப்புக்கு ஒருபக்கம் வலைஞர் தெருவும் இன்னொரு
பக்கம் வணிகர் தெருவும் இருந்தன. இவற்றைக் சூழ்ந்து
மள்ளர் அல்லது பள்ளர் (உழவர்) குடியிருப்புக்களும்
இருந்தன” (எம்.சீனிவாச அய்யங்கார், Tamil studies -
PP76)

2. டாக்டர் வின்சுலோவின் தமிழ் ஆங்கில அகராதி

“இன்று தென்னகத்தில் நிலப்பிரபுக்களை
அண்டித்தொழில் புரிந்து வரும் பள்ளர், மள்ளர் என்பதின்
உச்சரிப்பு வேறுபாடாகும்” (Dr.Winslow Dictionary -
PP745)

3. டி.கே.வேலுப்பிள்ளை

“பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் வரும் மள்ளர்
பிற்காலத்தில் பள்ளர் என வழங்கலாயினர். (T.K.Velupillai
- Traven core state manual, 1940)

4. டாக்டர் ஜி.ஓப்பர்ட்

“மள்ளர் பள்ளர் ஆனது உச்சரிப்பு வேறு
பாடாகும்” (Dr.G.Oppert - Dravidans, The Original
Inhabitants Of india, PP101)

5. மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர்

“பள்ளர் என்பது மள்ளர், மருத நிலத்தில் வாழும்
உழவர்” (செந்தமிழ்ச்செல்வி 1975 ஏப்ரல் வெளியீடு)

6. டாக்டர் கே.ஆர்.அனுமந்தன்

“சங்க இலக்கியத்தில் வரும் வீரத்திற்குப்
பேர்போன மள்ளர் பள்ளரின் மூதாதையரே ஆகும்”
(Dr.K.R.Hanumanthan - Untuchability, Historical Study - PP100)

7. இரா.தேவ.ஆசீர்வாதம்

“இன்றைய பள்ளர் தான் பண்டைய மள்ளர்”
(பள்ளர் அல்ல மள்ளர் ஆம் மன்னர் - தேவ.ஆசீர்வாதம் - 1991)

8. சோ.இலக்குமிரதன் பாரதி கூறுவது.

“பள்ளர் என்பது மருதநிலத் தலைமக்களாகிய மள்ளர், தேவேந்திர குல வேளாளர்” (சோ.இலக்குமிரதன் பாரதி நமது சமூகம் பக்கம் - 218)

9. ந.சி.கந்தையாப்பிள்ளை

“பள்ள என்பது மள்ள என்பதின் உச்சரிப்பு வேறுபாடு ஆகும். பண்டைய மள்ளரே இன்றைய பள்ளர்” (ந.சி.கந்தையாப்பிள்ளை - தமிழர் சரித்திரம் - பக். 206)

10. டாக்டர்.குருசாமி சித்தன்

“மருதநில மக்களாக ஊர், நாடு, அரசுகள் ஏற்படுத்தி வேளாண்தொழில் செய்து வளம் பெருக்கி தமிழ்நாட்டை ஆண்டு வந்த மள்ளர்கள் தான் இன்றைய பள்ளர்கள்தான். (Dr.குருசாமி சித்தன் MSc.Ph.D), தமிழ்

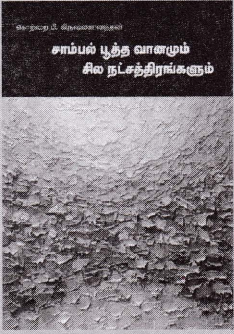
இலக்கியத்தில் பள்ளர் (மள்ளர் தேவேந்திரகுல வேளாளர், பக்கம் - 397)

எனவே, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்ககாலம் ஆரம்பம் என்று கருதப்படுகின்ற கி.பி 1ம் நூற்றாண்டில் இருந்து கடந்த 16ம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்த அறிஞர்கள் மள்ளர்தான் பள்ளர் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

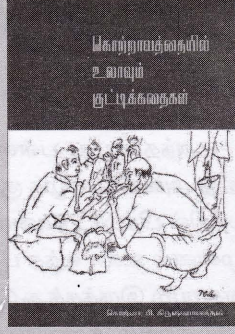
ஆனால் ஏறத்தாழ கடந்த 500 ஆண்டுகளாக பள்ளர் குலத்தின் நாகரீகம், பண்பாடு, பெருமை, புகழ் என்பவற்றை தமிழர்களுள் ஒருசிலர் ஏற்றுக்கொள்ளாது அவர்களைத் தீண்டத்தகாதவர் என்ற கூறுவதையும், ஒதுக்குவதையும் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கணியன் பூங்குன்றனார் கூறிய உயர்ந்த இலட்சியமான “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற சகோதர உணர்வினை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

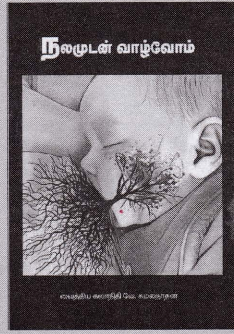
புரட்சிக்கவி பாரதி கூறியது போல “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” என்னும் உன்னதமாக தாரக மந்திரத்தைப் பற்றிப்பிடித்து தமிழினத்தில் ஐக்கியத்தை மேலும் வலுப்படுத்த எல்லோரும் கைகோர்த்து நிற்கவேண்டும்.

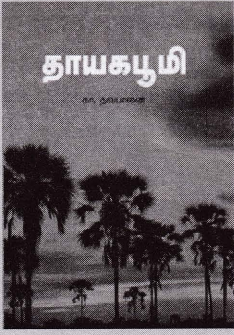
நூல்:
சாம்பல் பூத்த வானமும்
சில நட்சத்திரங்களும்
ஆசிரியர்:
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை : 250/-

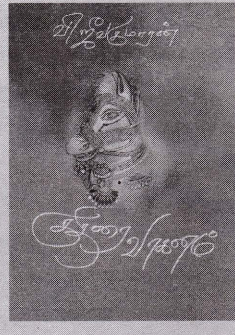
நூல்:
கொற்றாவத்தையில் உலாவும்
குட்டிக்கதைகள்
ஆசிரியர்:
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை : 200/-

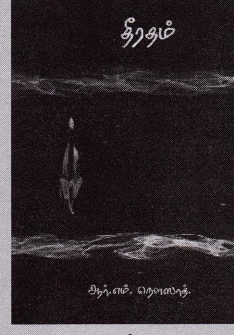
நூல்:
நலமுடன் வாழ்வோம்
(மருத்துவக்கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்:
வைத்திய கலாநிதி வே. கமலநாதன்
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை : 250/-

நூல்:
தாயக பூமி
(சிறுகதைத்தொகுதி)
ஆசிரியர்:
கா.தவபாலன்
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை : 300/-

நூல்:
குதரை வாகனம்
(நாவல்)
ஆசிரியர்:
வி.ஜீவகுமாரன்

நூல்:
தீரதம்
(சிறுகதைத்தொகுதி)
ஆசிரியர்:
ஆர்.எம்.நெளசாத்
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை : 250/-

ஈரங்கிலத்தில்:— Gregorio Lopez Y Fuentes

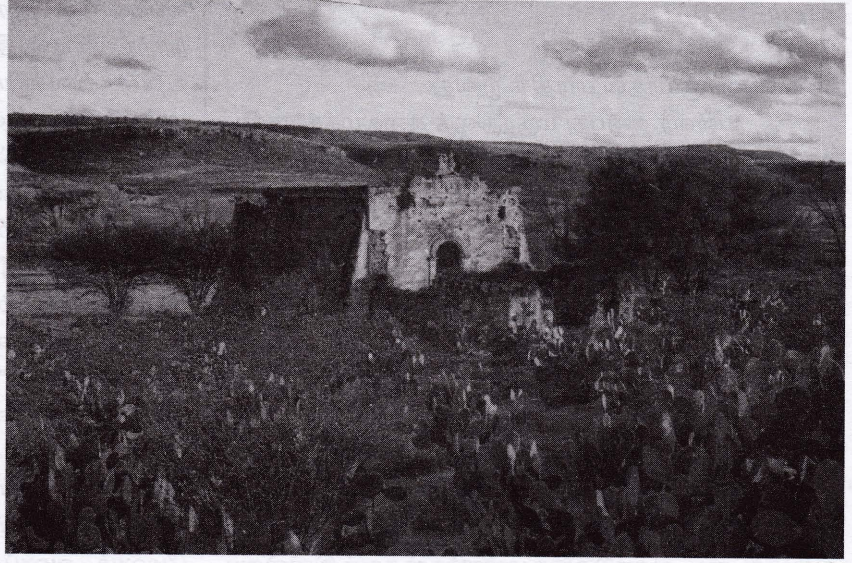
தமிழில்:— கெகிராவ ஸுஸைவரா

Gregorio Lopez Y Fuentes

மெக்ஸிகோ நகர எழுத்தாளர். நாவலாசிரியராக, கவிஞராக, பத்திரிகையாளராக மெக்ஸிக்கன் நகரப் புரட்சிக்கு தன் எழுத்தினூடு பெரும் பங்களிப்பு வழங்கியவர். 1895 நவம்பர் 17 இல் பிறந்தார். 1966 டிசம்பர் 10 இல் இறந்தார். தன் பதினைந்து வயதிலேயே அதாவது மெக்ஸிக்கன் நகரப் புரட்சி தொடங்கியபோதே எழுத்த தொடங்கியவர். அவரது பெரும்பாலான எழுத்துக்கள் அந்த சிவில் யுத்தம் பற்றிப் பேசுவன. பின்னாளில் ஆங்கில இலக்கியம் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியராக மெக்ஸிக்கோ நகரப்பள்ளிகளில் பணியாற்றினார். Tuleo F.Peseenz அவரது புனைபெயராகும். நகைச்சுவை ததும்பும் குரலில் அவரது எழுத்துக்கள் வாசகனோடு உறவாடின.

“கடவுளுக்கோர் கடிதம்”

கதையானது பெரும்பாலான மொழிகளில் உலாவரும் கதையாக நாம் அறிந்து வைத்திருந்தபோதும், இதன் மூலகர்த்தா இவரே. ஒரு ஏழை விவசாயியின் கடவுளின் மீதான நம்பிக்கை, அன்பு பற்றிப் பேசுகிறது இக்கதை. “என்னதான் பிரச்சினைகளை நீ எதிர்கொண்டாலும், கடவுளின் மீது நம்பிக்கை வைத்தால் அவர் ஒருபோதும் உன்னைக் கைவிட மாட்டார்” என்கிற பைபிளின் வாசகத்தை மனதிலே கொண்டு தான் இக்கதையைப் படைத்ததாகக் கூறுகிறார் Gregorio Lopez Y Fuentes.

கடவுளுக்கோர் கடிதம்

அந்தப் முழு பள்ளத்தாக்கிலேயும் ஒரேயொரு வீடாய் தனித் திருந்தது அவ்வீடு. கீழ்க் குன்றின் உச்சிப்பகுதியில் ரொம்பப் பழமையான கோலத்தில் பிரமிட்டுகளைப்போல உருவமைப்பில் காட்சியளித்த இந்த வீடு முன்னம் உலர் வந்த பழங்கோத்தினர் கட்டி பின் கைவிட்டுப் போனதாயும் இருக்கக் கூடும். அங்கிருந்து உங்களுக்கு சதுப்பு நிலங்களையும், ஆற்றையும், சுள்ளிக்கட்டை பொறுக்கும் பிரதேசம் அனைத்தையும் கூட அவதானிக்கலாம். கால்நடைகளது பட்டி ஒன்றும் அங்கே காட்சி யளிக்கிறது. பக்கத்தே அழகுப் பசுமையாய் சோளப் பயிர் நிலத்தையும், அவரைத்தாவர சேனையையும் நீங்கள் காண முடியும். நல்ல விளைச்சல் தான் ஆயினும், நிலமோ நல்ல மழையை வேண்டி நின்றது. குறைந்தது தூறலாய் ஒரு மழை பொழிவேனும் தேவையாய் இருந்தது. அனுபவம் மிக்க பழம்பெரும் விவசாயிகள் பயிர்களை நடத்தொடங்குவதற்கு எதிர்பார்த்திருக்கும் வருஷத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் கொஞ்சம் மழை பொழிந்தால் கூடப் பரவாயில்லை.

ஊர் நிலவரத்தை நன்கறிந்து வைத்திருக்கும் லெஞ்சோ வட கிழக்கு வாணை காலையிலிருந்தே அக்குவேறு ஆணி வேறாய் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான்.

“வயசாலிப் பெண்ணே! இன்று நிச்சயமாய் மழை பெய்யும் பார்..” அடுக்களையில் இரவுணவைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த அவன் மனைவி சொன்னாள், “கடவுள் அதை அருளட்டும் அப்பனே..”

முத்த பிள்ளைகள் வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா “இரவுணவு ஆயத்தமாகி விட்டது..!” எனக்கூறி அழைக்கும் வரை இல்லத்தருகே இளையவன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

லெஞ்சோ முன்னறிவிப்புச் செய்த மாதிரியே, அவர்கள் உண்டு கொண்டிருக்கும்போது பெரிய துளிகளாய் மழை பெய்யவாரம்பித்தது. வடகிழக்கு வானிலே திறள் முகில்கள் திரண்டு காணப்பட்டன. குளிர்ந்து வீசிற்று மென்காற்று. வெளியே மதில் வேலியில் கிடந்த துணித்

துண்டுகளை எடுத்து வரப்போனவன் தன் உடம்பில் மழையின் துளிகள் புத்துணர்வைத் தருவதை உணர்ந்தான். உள்ளே வந்தவன் கத்திச் சொன்னான், “வானத்திலிருந்து மழைத்துளிகள் வீழவில்லை... அவைகள் பிரகாசமான சில்லறைக் காசுகள்... பெரிய துளிகள் பத்து ரூபாய் சில்லறை என்றால் சின்ன துளிகள் ஐந்து ரூபாய்ச் நாணயங்கள் பாருங்கள்...”

கண்களில் தீரா வாஞ்சையோடு மழைத்திரையின் பின்னால் மலர்ச்சிக் கோலம் காட்டும் சோளச் சேனையையும், அவரைத் தோட்டத்தையும் அவன் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். திடீரென பேய்க் காற்று வீச ஆரம்பித்தது. ஆலங்கட்டிகள் மழையோடு மழையாய் வேகமாக வீசியடித்தன. புத்தம்புது வெள்ளிக் காசுகள் வீழ்வதே போன்றிருந்தது அங்கே. பெரிய பனிக்கட்டியை எவர் பொறுக்குவதென்று போட்டியானது பிள்ளைகளிடையே. ஏமாற்றமும் நிராசையுமாய் அவன் குரல் ஒலித்தது, “நிஜத்தைச் சொல்வதாயின் இதிலே நலவு நிகழப் போவதில்லை. விரைவில் இது நிற்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்போம்...”

ஆனாலும் என்ன? அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அது ஒன்றும் ஓயவில்லை. வீட்டை, அந்தத் தோட்டத்தை, அந்த மலைவெளியை, அந்த சோளச் சேனையை, ஏன் அந்த முழுப் பள்ளத்தாக்கையுமே சுழற்றி வீசிப் போயிற்று சொல்லாமல் வந்த ஆலங்கட்டி மழை. வயல்வெளி வெண்ணிறத்தே காட்சி தந்தது உப்பு போர்த்தினாற்போல. மரங்கள் அனைத்தும் இலைகள் அற்றதாயின. பயிர் அழிந்து போயிற்று. மலருதலுக் கான சாத்தியமேயின்றிக் காட்சி தந்தது அவரைத் தோட்டம். துயரத்தில் மிகைத்துக் கிடந்தது லெஞ்சோவின் இதயம்.

புயல் துடைத்து வீசிப் போட்ட வயல்வெளியின் நடுவிலே நின்ற லெஞ்சோ தன் பிள்ளைகளிடம் சொன்னான், “வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கதைகளில் வரும் துயரம் கொணரும் மேகங்கள் கூட இப்படி ஒரு வெறுமையைத் தந்து போயிருக்காது பாருங்கள்.. இந்தப் புயல் மழை அத்தனையையும் வாரிச் சுருட்டிப் போய்விட்டதே... இந்த வருஷம் அவரையும் இல்லைஞ் சோளமும் இல்லை...”

அன்றைய இரா அழுகையோடு அடங்கிப் போயிற்று.

“நம் எல்லார் உழைப்பும் வீணிற் போயிற்றே...”

“யாரிருக்கிறார் நமக்குதவ...?”

“பசியோடு சாக வேண்டியதுதான் இந்த வருஷம்...!”

ஆயினும் அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் இருந்த எல்லா வீடுகளையும் போலன்றி, இந்த வீட்டின் இதயங்களில் மட்டும் ஏனோ ஒரு நம்பிக்கையும் துளிர்விட்டுக் கொண்டிருந்தது. அது கடவுளின் உதவி பற்றியதோர் நம்பிக்கை.

“மிகவும் மனம் வருந்தக் கூடாது. பெரிய புயல் தாக்கம் தான்.. ஆயினும், கொஞ்சம் பசி வந்து

விடுவதால் ஒன்றும் எவரும் சாகப் போவதில்லை..!”

“அதனால்தான் அவர்கள் பசி வந்து எவரும் சாகப் போவதில்லை எனச் சொல்கிறார்கள்...”

அன்றிரா முழுதும் ஞாயிறுகளில் கிராமத்தின் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் அவன் கண்டு வந்த ஒரு விடயம் பற்றிய ஆழமான சிந்தனையில் லெஞ்சோ ஆழ்ந்து கிடந்தான். அவ்வாலயத்தின் ஒரு முக்கோணப் பிரதேசத்தில் அந்த முக்கோணத்தில் இருந்து தன்னைப் பார்த்திருக்கின்ற கண்கள்... பென்னம் பெரிய கண்கள்... அவனுக்கு அத்தனையையும் சொல்லிக் கொடுத்த கண்கள்... ஒருவரது மனசாட்சியின் அடியாமும் வரை அத்தனையையும் அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிற கண்கள்... சிந்தனை வயப்பட்டுக் கிடந்தான் லெஞ்சோ.

லெஞ்சோ அதிகம் படித்திராத ஒரு ஏழை விவசாயி. வயலில் கடுமையாய் கஸ்டப்படுபவன். ஆனால் எப்படி எழுதுவதென்று தெரியும் அவனுக்கு. மறுநாள் ஞாயிறு காலைப் பொழுது புலர்ந்தது. தன்னை அந்தக் கண்கள் அவதானித்துக் கொண்டிருப்பதாய் உணர்ந்தான். தன் மனசுக்குள் உறுதியான ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவன், அவசரமாய் எழுதித் தபால் செய்தான். அது வேறெதுவுமன்று கடவுளுக்கான கடிதமேயாகும்!

“அன்பான கடவுளே,” அவன் தொடங்கினான், “நீ எனக்கு உதவ இல்லையாயின், நான் எனது குடும்பம் எல்லாமே பசியில் சாக வேண்டியதுதான். மறுபடி பயிர் செய்ய எனக்கு நூறு பொற்காசுகள் தேவைப்படுகின்றன. புயல் காரணமாய் அழிவுற்ற எனது பயிர்நிலங்கள்...”

கடிதத்தை நீட்டி முழக்கி என்னென்னவோ எழுதி தபாலுறையில் முகவரி எழுதினான், “கடவுளுக்கு...” நகரப்பகுதி நோக்கி விரைந்தவன் முத்திரை ஒன்றை ஒட்டி, தபால் செய்தான். மனசு துயரத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்தது.

தபாலகப் பணியாளனும், தபால்காரனும் கடவுளின் முகவரியிடப்பட்ட இக்கடிதத்தைக் கண்டெடுத்து, வயிறு குமுங்கச் சிரித்து பின் தபாலகத் தலைவரிடம் அதனை எடுத்து வந்தார்கள். இப்படியோர் கடிதத்தை அவர்கள் இதுவரை கண்டதில்லை ஆதலால் எல்லோருமாய் சிரித்துப் பொங்கி வழிந்தார்கள். கொழுத்த, எதையும் நகைச் சுவையாய் எடுத்துக் கொள்கிற தபாலதிகாரி முதலில் சிரித்தாராயினும், சற்றையில் கொஞ்சம் தீவிரமான சிந்தனை வயப்பட்டுப் போனார். மேசையின் மீது கிடந்த கடிதம் ஆழமாய் அவரை வதைத்தது. ஓ! எந்தளவு நம்பிக்கை இருந்தால் இப்படியோர் கடிதத்தை இவன் எழுதியிருப்பான்...? என்ன ஆழமான நம்பிக்கை. நம்பிக்கையோடு அவன் காத்திருக்கத் தலைப்பட்டானே... அவனது கடவுளின் மீதான அன்பு எத்தனை தீவிரமானது...?

அவனை ஏமாற்றப் பிரியம் கொள்ளா அவ்வதிகாரி, அவனது மிகைத்த நம்பிக்கையின் பால் இரக்கம் கொண்டு அக்கடிதத்திற்கான பதில் குறித்து சிந்திக்கத் தொடங்கினார். கடிதத்தைப் பிரித்து பதில்

எழுத எத்தனித்தார் அவர். நல்லெண்ணம், பேப்பர், பேனை எல்லாமும் தவிர் அந்த பதிலுக்கு இன்னும் எதுவோ ஒன்று தேவைப்படுவதை உணர்ந்தார் அவர். திட்டமிட்டார். உதவியாளர்கள் அனைவரிடமும் கேட்டு அவரது சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியையும் இட்டு, இன்னும் நலன்விரும்புவோர் அனைவரிடமும் பேசி இந்த நற்காரியத்தில் இணைய ஆர்வமுட்டினார் அவர்.

என்றாலும் நூறு பொற்காசுகள் திரட்ட முடியுமா உடனடியாய்..? லெஞ்சோ கேட்டதிலும் அரைவாசியை விட சற்று அதிகமாய்த் திரட்டி தபாலுறையில் இட்டு முகவரியையும் எழுதி கையொப்பமிட்டார், “இப்படிக்கு கடவுள்”

மறுவாரம் ஞாயிறன்று வழமையை விட சற்று நேரம் முன்னமேயே உள்ளே நுழைந்த லெஞ்சோ தனக்காய் மடல் எதுவும் வந்துள்ளதா என விசாரித்தான். தபாற்காரன் லெஞ்சோவிடம் கடிதத்தைக் கையளிப்பதை தபாலதிபர் உள்ளே அவரது அலுவலக அறையிலிருந்தபடி தான் செய்த நற்பணியின் பூரிப்பால் முகமலர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கடிதத்தைக் கண்டதும் லெஞ்சோவின் முகத்தில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. நிச்சயமாய் கடவுளின் உதவி வரும் என்கிற மிகைத்த நம்பிக்கை அவனுக்கு. பதிலாக கொஞ்சம் கோபம் கொண்ட பாவனை காட்டிற்று

அவன் முகம் காசை எண்ண ஆரம்பித்தபோது. கடவுள் தப்பு பண்ணப் போவதில்லையே. லெஞ்சோ கேட்டதை அவன் ஒருகாலும் மறுக்கவும் மாட்டான்!

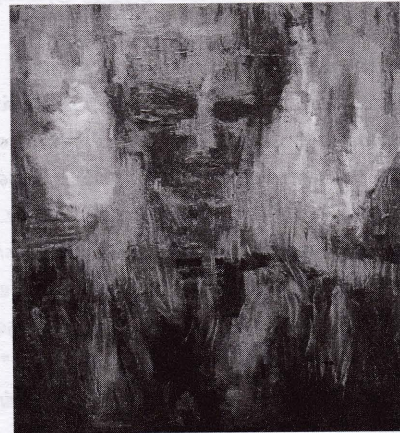
யன்னலண்டைப் போய் நின்றவன் அலுவலக ஊழியரிடம் ஒரு காகிதத்தாளும், பேனையும் கேட்டான். பொது மக்களுக்கான மேஜையில் அமர்ந்து எழுதுகையில் அவன் புருவங்களை வளைத்தான் தன் சிந்தனையை எழுத்தில் கொணரப் பிரயத்தனப் படுகிறாற்போல். கடிதத்தை முடித்தவன் முத்திரை ஒன்றை வாங்கி எச்சில் தொட்டுப் பூசி, தன் புறக்கையால் ஒங்கிக் குத்தி கடிதவுறையை மூடினான்.

கடிதம் தபால் பெட்டியில் விழுந்ததுமே, தபால் அதிகாரி அதை எடுத்தார். திறந்து படித்தார். அது இப்படி எழுதப்பட்டிருந்தது.

“அன்பான கடவுளே..! உன்னிடம் கேட்டிருந்தேனே அந்தப்பணம் ஞாபகம் உண்டா? அதிலே அறுபது பொற்காசுகள் மட்டுமே என்னை வந்தடைந்தன. தயவுசெய்து மற்ற காசையும் எனக்கு அனுப்பி வை. அது எனக்கு மிக அவசியமாய்த் தேவைப்படும் காலம் இது. ஆனால், தயவு செய்து அதை தபாலகத்தினூடாக அனுப்ப வேண்டாம். இங்கிருக்கும் ஊழியர்கள் ரொம்பவும் நேர்மையற்றவர்களாய் இருக்கிறார்கள். லெஞ்சோ.”

கிணர்ணியா ஹெருல் சிமான்

அமுதிடும் நாள் வரும்

அறிவுள்ள மனிதனாய்ப் படைத்தான் இறைவன்
அறிவற்ற செயல்களே மீதமாச்சு
பெருமைகள் நாளுமே பெருகிப் போச்சு - தினம்
பாவங்கள் செய்வதே கூடிப்போச்சு
வருந்துவதே மனிதனின் வேலையாச்சு
வஞ்சகமாய்ப் பேசுவதே கடமையாச்சு
வெறுப்போடு நடந்தே பழகிப்போச்சு - அவன்
வார்த்தையில் நிதானம் தவறிப்போச்சு
பொருள் சேர்ப்பதே மனிதனின் நாட்டமாச்சு
புவி பொய்யான உலகாக மாறலாச்சு

நட்போடு நெருக்கமாய் பழகுகிறான்
நல்லவற்றைக் கண்டதும் நொறுங்குகிறான்
திட்டம் போட்டுச் சதி செய்கின்றான்
திறமை கண்டு மனம் வருந்துகிறான்
கெட்ட எண்ணமுடன் நோக்குகிறான்
கெடுதியைத் துணிவோடு செய்கிறான்
மட்டந்தட்டுவதில் பெருமிதம் கொள்கிறான் - தினம்
மனச்சாட்சியை மறந்தே வாழுகிறான்
பட்டம், பதவியால் உயர்கிறான் - ஆனால்
பகுத்தறிவின்றிக் கெட்டு விட்டான்
வேட்கையே அழிவுக்குக் காரணம் தான்
வையத்துள் வாழும் நிலை மாறிவிட்டான்

என்ன தான் நீ செய்த போதிலும்
ஏகனின் நாட்டமே முடிவில் வெல்லும்
நன்மைகள் செய்கின்ற மனிதர்க்கு - என்றும்
நரகமே விலகிச்செல்லும் - தினம்
துன்பங்கள் தொடராய் வருவதெல்லாம்
தரணியில் நல்லவர் - கெட்டவர் அறியவே
வன்முறை இறுதியில் அழிந்து போகும்
வாழ்ந்து பார் உண்மைகள் புரியும்
மன்றாடி அமுதிடும் நாள் வரும் - அப்போது
மனந்திருந்தி வாழ்வாயா.?

மலைநாட்டு தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போர்த் தளபதிகள்:

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா

[எ.வி. வேலுப்பிள்ளையின் இக்கட்டுரை திரு. வெலின் மதிவானம் சிவர்களால் சேகரிக்கப்பட்டது]

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா தோட்டங்களுக்குப் புதியவர். திரு.சுப்பையாவின் மனைவியாயிருப்பதனால் காங்கிரஸில் சேர்ந்தார். காங்கிரஸிலே கணவன் மாரின் வேலையைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் வெகு சில பெண்களில் அவரும் ஒருவர். ஏனென்றால், மற்றும் காங்கிரஸ்காரர்களின் மனைவிமார் திருமதி சுப்பையாவைப்போலன்றித் தங்கள் கணவன்மாருக்குச் சுறுசுறுப்பாக உதவி செய்யப் பல்வேறு வசதிக் குறைவுகளைக் கொண்டு உள்ளனர்.

தலைமை வகிக்கப் போற்றல்

“மாதர் காங்கிரஸ்” எனப்படும் காங்கிரஸின் மாதர் பகுதி தேவையான பணிபுரியப் போதிய திறமைசாலிகளின்றி நெடுங்காலமாகச் செயலாற்றாதிருந்து வந்தது. ஆனால் திருமதி கோகிலம் சுப்பையா வந்து சேர்ந்ததும், இந்த நெடுங்காலத் தேவை நிறைவேறியது. 1948ம் ஆண்டு முதல் அவர் மாதர் காங்கிரஸில் சுறுசுறுப்பாகச் சேவை செய்து வருகிறார். திரு.சுப்பையாவுடனும் தாமே தனியாகவும் சகல தோட்டங்களுக்கும் சென்று, பெண்களைச் சந்தித்து, அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி அவர்களுக்குச் சொற்பொழிவாற்றியுள்ளார். இவ்விதமாகத் திருமதி கோகிலம் சுப்பையா பெண்களிடையே மட்டுமன்றி ஆடவர்களிடையேயும் பிரபலமடைந்துவிட்டார்.

காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டி அங்கத்தினராகவும் மாதர் காங்கிரஸ் தலைவராகவும் தெரிவுசெய்யப்பட்ட காலத்திலிருந்து, அவர் கமிட்டி ஆலோசனைகளிலும் பொது மேடைகளிலும் சமூக வைபவங்களிலும் துமது பங்கையெடுத்துள்ளார்.

இப்பங்கெடுப்பதற்காக முன்னணிக் குச் செல்வதில் ஒருவேளை அவர் காட்டிய துணிவையும் விரைவையும் கண்டு ஆடவர்கள் கூடப் பொறாமைப்பட்டனர் எனலாம்.

தலைவரென்ற முறையில், அவர் மற்றும் ஸ்தாபனங்களில் தம்மைப்போன்று தலைமை வகிப்பவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைத்தவரல்லர். அவர் திருமதி தேஜா குணவர்த்தனாவுடன் அரசியலைப் பற்றிப் பேசியுள்ளார்; திருமதி குளோதா ஜயதூரியாவுடன் அரட்டையடித்திருக்கிறார்; கைத்தொழில்களில் சமாதானத்தைச் சீராக்க வேலைநிறுத்துங்கள் அத்தியாவசிய மாகுமெனக் கவர்ச்சிகரமான இங்கிதங்களுடன் திருமதி சதுரு குலசிங்காவிடம் அவர் சொல்ல முடிந்தது. அவர் ஓரிடத்துக்கு வந்து போகும்போது விட்டுச் செல்லும் வசீகரத்தின் நறுமணமும் கலகலப்பான சிரிப்பொலியும் “யார் அந்தப்

பெருமாட்டி?” என்று மற்றவர்களைக் கேட்க வைத்துவிடும். வேறெவரும் பதிலளிக்கு முன்பு திருமதி கோகிலம் சுப்பையாவே சொல்வார்; “நான் திருமதி கோகிலம் சுப்பையா - மாதர் காங்கிரஸின் தலைவர்.”

மாதர் சங்கம் பெற்ற புத்துயிர்

உண்மையில், அவர் வந்து சேர்ந்தபிறகுதான் மாதர் காங்கிரஸ் புதிய தோற்றத்தைப் பெற்றது. அவர்கள் தங்கள் ஆண்டு மகாநாட்டுக்கு அணியும் ஜாக்கெட்டுக்கும் போர்க் கோலமுள்ள சிவப்பு நிறத்தைத் தெரிவுசெய்தனர்; தங்களுடைய சுலோகங்களைப் பெருமிதத்துடன் இசைக்க முஷ்டியைக் காட்டத் தொடங்கினர்.

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா மாதர்

சங்க மகா நாட்டுக்கு வந்து சேரும் காட்சி ஆடும் பரமும் மகத்துவமும் பொருந்திய கண் கொள்ளாக் காட்சியாகும். விழிப்புணர்ச்சியும் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் குர லெழுப்பும் துணிவும் படைத்த அங்கத்தினர்கள் பின் தொடர், அவர் தமது தொண்டர் படையின் அணி வகுப்பைப் பார்வையிடுவதற்காக வந்து சேர்வார். வழக்கமாக மகாநாடு அவருடைய பாடலுடனேயே ஆரம்பமாகும். நன்கு பேசுவதைப் போலவே அவருக்குப் பாடவும் தெரியும். ஆடவர்களின் மகாநாட்டில் பேசும் போது, பெண்களுக்கு ஆறு மணி நேர வேலையும் சம வேலைக்குச் சம சம்பளமும் வழங்கப் படவேண்டுமென்று வற்புறுத்துவார்.

மாதர் சங்க மகாநாட்டில் அவர் கடந்த வருடத்தில் செய்யப் பட்ட வேலைகளின் முன்னேற்றத்தைப் பற்றித் தமது அச்சடிக்கப் பட்ட தீர்மானங்களின் மீது பேசுமாறு தமது பிரதிநிதிகள் குழுவை வற்புறுத்துவார். இச்சடங்காசார சம்பிரதாயங்களெல்லாம் வெறும் அலங்காரத்துக்காகவல்ல; ஆனால் மாதர் காங்கிரஸின் அந்தஸ்தை நிலை நாட்டுவதற்கும் அதன் ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டுவதற்குமாகும்.

பரந்த அரசியல் கண்ணோட்டம்

திருமதி கோகிலம் சுப்பையாவின அரசியலுக்கும் காங்கிரஸின் அரசியலுக்கும் எவ்வித வித்தியாசமுமில்லை. ஆனால் சமீபத்தில் அவர் தமது அரசியல் கண்ணோட்டத்தை விரிவாக்கியுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. அதை இப்பொழுது “முற்போக்கானது” என வர்ணிக்கலாம். அவர் இடதுசாரி இயக்கத்தின் சகல தலைவர்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டுள்ளார்; இந்நாட்டு மக்களுக்குச் சோஷலிஸப் பாதைதான், உள்ள ஒரே இராஜபாட்டையாகுமென அவர்களுக்குத் தெரிவித்துள்ளார்.

ஐரோப்பாவிலும் எகிப்திலும் நடைபெற்ற சர்வதேச மகாநாடுகளில் தோட்டப் பெண்களின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டுள்ள திருமதி கோகிலம் சுப்பையா ஐக்கிய அராபியக் குடியரசு ஜனாதிபதி நாஸர்

உட்படப் பிரபல அரசியல்வாதி களைச் சந்தித்திருக்கிறார். விரிவான சுற்றுப் பிரயாணங்களை வெற்றிகரமாகச் செய்துள்ள அவர் ஐரோப்பாவிலுள்ள பெரும்பாலான நாடுகளுக்கும் இந்தியாவுக்கும் விஜயம் செய்து, பெண்களின் சேமாவிரிசுத்திக்காக ஆங்காங்கு செய்யப் பட்டுள்ள வேலைகளை நேரில் அவதானித்துள்ளார். ஆனால் தோட்டங்களில் அச்சேமநலப் பணிகளைப் பரீட்சார்த்தமாக நிறைவேற்றிப் பார்க்க அவருக்கு இதுவரை சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

ஏராளமான நண்பர்கள்

திருமதி கோகிலம் சுப்பையாவுக்கு இந்தியாவில் போலவே இலங்கையிலும் நலன்கள் உண்டு. இந்தியாவுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்ட “இலங்கை இந்தியர்” என்றே அவரைக் கூறவேண்டும். இலங்கையிலுள்ள தோட்டங்களிலே இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே சேவை செய்யும் அரசியல் ஊழியரென்ற முறையிலும் அவர் சிறிதளவு பிரபலமடைந்திருக்கிறார். அரசியல் உலகிலும் சமூக உலகிலும் அவருக்கு ஏராளமான நண்பர்கள் உண்டு. உதாரணமாக அவருடைய நண்பர்களில் காலஞ்சென்ற கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணனும் டி.ஏ.மதுரமும் சிலராவர். திருமதி கோகிலம் சுப்பையா திரைப்படங்களின் வளர்ச்சிக்குச் சிறிது சேவை செய்துள்ளாரென்று நம்பப்படுகிறது.

இன்று நன்கு விளம்பரப்படுத்தப்படும் மாதர் தலைவர்களில் அவரும் ஒருவர். பத்திரிகைகளிலே திருமதி விவியன் குணவர்த்தனாவுக்கோ அல்லது திருமதி மாட்கென் மனுக்கோ கிடைத்துள்ள விளம்பரத்தைவிட அதிகமான “விளம்பரத்தை” அவர் பெற்றுள்ளார். பத்திரிகைகளிடமிருந்து இவ்வளவு கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது, அவருடைய வேலையின் அளவா அல்லது தரமா என்று ஒருவர் ஆச்சரிப்படுகின்றார். சில காங்கிரஸ் தலைவர்களைப்போலத் திருமதி கோகிலம் சுப்பையாவும் தம்மை விளம்பரப்படுத்திக்கொள்ளும் முறையை நன்

கறிந்தவர் என்பதுதான் இதற்கு விடை. உண்மையில் இன்று மாதர் காங்கிரஸ் என்றால் அவர்தான்.

தேரீயமும் விவேகமும்

அவருடைய “அலட்சிய” மனப்பான்மை அவருக்கு ஆடவர்களின் விரோதத்தையும் பெண்களின் பொறாமையையும் சம்பாதித்துள்ளது. இதன் விளைவாகச் சில பழுத்த காங்கிரஸ்வாதிகள், பெண் தலைமை தாங்காத மாதர் காங்கிரஸைக் கொண்டிருப்பது மேலேனக் கருதுகின்றனர். ஏனென்றால் திருமதி கோகிலம் சுப்பையா ஆண்களுக்குக் கெதிராகத் தமது படைகளை நிறுத்திவைத்து, அவர்களைக் கீழான அந்தஸ்துக்குத் தாழ்த்திவிடக்கூடும்!

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா தமது இனம் மேற்கொள்ளும் புதுப்புது “பாஷன்களையும் கூர்ந்து அவதானிக்கிறார். தமது ஆபரணங்களையும் உடைகளையும் விவேகமாகத் தெரிவு செய்கிறார். பம்பாய் மாதர்களிடமும் கறுவாக்காட்டு மாதர்களிடமும் காணப்படும் சிறந்த அம்சங்கள் அவரிடம் இரண்டறக் கலந்துள்ளன. இதனுடன், அவர் விருந்துக் கூட்டத்திலோ அல்லது சமூக வைபவத்திலோ ஒரு திருமதி இராஜகோபாலுக் கெதிராகத் தமது நிலைவிடாதிருக்கிறார்.

இத்தனை விதமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட போதிலும், அவர் தமது புதல்விகளுடனும் குடும்பத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தியுள்ளார். குழந்தைகள் சமீபத்திலேதான் தங்கள் கல்வியின் நிமித்தம் சென்னைக்குச் சென்றனர்.

ஆண்டுதோறும் புனித யாத்திரை

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா தக்க நேரத்தில் ஒரு ஆணுக்குப் பதிலுக்குப் பதில் கட்சிகள்கொடுக்கவும் தவறியதேயில்லை. இந்துவான அவர் சமய பக்தியுள்ளவர்; இல்லத்தில் பூசை செய்வதுடன் அவ்வப்பொழுது உபவாசமுமிருக்கிறார். ஆண்டு தோறும் கதிர்காமத்துக்கும் தென்னிந்தியாவிலுள்ள புண்ணிய சேத்திரங்களுக்கும் யாத்திரைசெய்ய அவர் தவறாததில்லை.

உருவகக்கதை

சு.இவ

தமிழிலே வளர்ந்து வரும் புதுத் துறைகளான சிறுகதை, நடைச்சித்திரம் என்பவற்றிற்கும் மாற்றங்களுட்பட்டுப் புதுவுருப் பெற்று வரும் கவிதை நடைக்கும் கட்டுரை என்பனவற்றிற்குமுரிய நல்ல வித்துக்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே விதைக்கப்பட்டுள்ளன. கலித்தொகைச் செய்யுட்களிலும், அகநானூற்றுப் பாடல்களிலும் சிறுகதைக்கும் நாடகத்துக்குமுரிய பலவித்துக்கள் காணப்படுகின்றன. புறநானூற்றிலே, பாடாண்டினை, வாயுறை வாழ்த்து, செவியறிவுறாஉ, காஞ்சி என்னுந் துறைகளில் அமைந்த பாடல்களிலே கட்டுரைக்கேற்ற வித்துக்கள் தேங்கிக்கிடக்கின்றன. அவ்வித்தில் இரு பருப்புக்கள் உண்டு. அவற்று ளொன்று நிகழ்ச்சி; மற்றது கற்பனை. அவ்வித்தின் உயிர்ப் பொருளாய், முளை கொள்ளற்கேற்ற மூலக் கூறாய், பெருமரத்தின் தோற்றத்தையும் பண்பையும் தன்னிற் கொண்ட கருவாய்க் கிடப்பது உணர்ச்சி. வித்திலே மரத்தின் தன்மையடங்கிக் கிடப்பதாலே, வித்தே விருட்சமாகி விடுவதில்லை. வித்தினுள்ளே முளையின் வளர்ச்சி பெற்ற தூல வடிவமே விருட்சம், பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ள வித்துக்கள் முளைத்து வளர்ந்து, பலருங் கண்டுகளிக்கக்கூடிய தூல வடிவங் கொண்டால் அவை அருமையான சிறு கதை களாகவோ, நாடகமாகவோ, நாவலாகவோ, கட்டுரை யாகவோ அமையலாம். அமையலாமேயன்றி அவை தாம் அமைய வேண்டுமென்பதன்று. அவையே யன்றி விரிந்து செல்லும் பிரபஞ்சத்தில் எண்ணி லடங்கா வித்துக்கள் கணந்தோறும் விதைக்கப் படுகின்றன. அவையும் முளை கொண்டு வளர்ந்தால் புதுத்துறைகளாகத் தோற்றம்பெறலாம்.

உருவகக் கதையை தமிழிலக்கியப் புதுத்துறையெனக் கூறினால் அது முழுமையான உண்மையன்று, அதன் உருவப்பாங்கில் மனங்கவரத்தக்க புதுமை புருந்ததேயன்றி, அதன் அமைப்பு முறை மிகப் பழமையானது. இன்னொரு வகையிற் கூறினால், உருவகக் கதையின் வித்து தொல்காப்பியர் காலத்தது. இன்றுள்ள அதன் தூலவடிவம், வெளித் தோற்றம், உருவம் புதுமையானது; அவ்வளவுதான்.

தொல்காப்பியத்தில் வரும் உவமையியல்,

தொல்காப்பியர் பொருளெனக் கருதும் பொருளை விளக்கற்கேற்ற நெறிமுறைகளில், உத்திகளில் ஒன்று; அகம், புறம் என்னும் இருபொருள்களையும் கற்பவர்கள் மனத்திலே பதித்தற்குரிய கருவி; பிற்காலத்திலே அணியிலக்கணம் எனப் பிரித்துக் கூறப்படும் பலபல செய்யுள் அலங்காரங்களின் தாய். உவமையின் சிறுச்சிறு விகற்பங்கள் வெவ்வேறு அணிகளாகின்றன, அவற்றுள் முக்கியமானது, உவமையின் முதற் குழந்தை போல விளங்குவது உருவகம். பொருள் (உவமேயம்) உவமானம், பொதுத்தன்மை எனப் பிரிக்கப்படும் இயல்பு உவமையிலுண்டு. பிரிக்கப்படாது உவமையும் பொருளும் ஒன்று போலிருக்கும் இயல்பு உருவகத்திலுண்டு.

“உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித்து ஒன்றென மாட்டின் அஃது உருவகமாகும்”

என்பது தண்டியலங்காரம். வண்டு போன்ற கண்கள் என்பது உவமை; அதனை சிறிது வேறுபடுத்தி, பிணைப்புண்டாக்கி, கண் வண்டு என்றால் அது உருவகம். அடுத்து உவமையின் இன்னொரு வேறுபாடு உள்ளுறை உவமம், உவமை பின் குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு குழந்தை. உள்ளுறை உவமம் சங்க இலக்கியங்களிலே அகத்திணைப் பாடல்களிலே பயின்று வந்திருக்கின்றது. அதனால், அது அகத்திணைச் செய்திகளைக் கூறுதற்கே உரியது என்ற விதி எழலாயிற்று. அகத்திணைச் செய்யுட்களிலே, தலைவன் காட்டையோ, ஊரையோ மலையையோ வர்ணிக்கும் முகமாகச் சில நிகழ்ச்சிகள் கூறப்படும். அவை தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ், தலைமகள் பெயர், தலைமகள் பெயர், நீர், பூ, ஊர் என்ற கருப் பொருள்களின் நிகழ்ச்சிகளைக் காட்சி களாக்கிக் காட்டற்கு அவற்றுள் ஏற்படையன கொண்டு கூறப்படும். அவற்றினை வெளிப்படையாக நோக்கும் போது, வெறும் நிகழ்ச்சிகளாகவும், வெறும் வர்ணனை களாகவும் தோற்றமளிக்கும். ஆனால் ஆழ்ந்து நோக்கும் போது அந்தக் கருப்பொருள்களின் பின்னால், கருப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளின் பின்னால் தலைவன் தலைவியரது அகத்திணைச் சம்பவமொன்று ஒளித்து நிற்பதைக் காண முடியும். அச்சம்பவங்கள் கருப் பொருள்களே துணையாகின்றன. மாதாளம்பழத்தின்

முற்றிய முத்துக்கள் போன்றன கருப்பொருள்களென்றால், அந்த முத்துக்களிலுள்ளே தெரியும் ரசவோட்டத்தைக் கருப்பொருள்கள் வாயிலாகத் தெரியும் உட்பொருள் எனக் கூறலாம். அதுவே கருப்பொருள்களின் உள்ளே உறைவது; உள்ளறை.

தலைவன் பொருள் தேடுதற்காக வேறு நாட்டுக்குச் சென்று விடுகிறான். தலைவி பிரிவாற்றாது வருந்துகிறாள். தன்னாற்றாமையைத் தோழிக்குக் கூறுகிறாள்.

“... கழனி வெண்ணைல் அரிநர் பிணைத் ததும்பும்
தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தான் நாரை
செறிமடை வயிரிற் பிலிற்றிப் பெண்ணை
அகமடற் சேக்கும் துறைவன்
இன்றுயில் மாற்பிற் சென்ற என் நெஞ்சே” (அகம் 40)

வெண்ணைல் அரிபவர்கள் தமது தொழிலைச் செய்யும்போது பறை கொட்டுகிறார்கள். அதற்குப் பயந்த மருத நிலத்தைச் சேர்ந்த நாரை தன்னிலத்தை விட்டு நீங்கி அதனை மறந்து வேற்று நிலத்தைச் சேர்ந்த பணயிலே தங்கி வாழுகிறது. அதுபோல தங்காரியமாகிய பொருள் தேடுவதற்குத் தலைவன் பிரிந்துவிட்டான். ஆனால், தலைவியின் மனம் தன்னிடத்தில் நிற்காது; தனக்குப் புறம்பாகிய தலைவனிடம் சென்றுவிடுகிறது. இதில் நெல்லறுப்போர் - தலைவன்; கொட்டும் முரசு - பிரிவு; நாரை - தலைவியின் நெஞ்சு; பெண்ணை சேர்தல் - வேற்று நாட்டில் நிற்கும் தலைவனையடைதல். இதில் ஒவ்வொரு கருப்பொருளுக்கும் கருப் பொருட் செய்திக்கும் ஏற்ற உட்பொருள் தொனிப்பதை, உள்ளறை தொனிப்பதைக் காணலாம்.

இந்த உள்ளறை உவமத்தின் திரிவு பட்ட ஒரு நிலையைத் தொல்காப்பியர் இறைச்சிப் பொருளில் உவமைத் தன்மை காணப்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு கருப் பொருளுக்கும், ஒவ்வொரு கருப் பொருள் நிகழ்ச்சிக்கும் ஏற்றபடி இன்னதற்கு இதுதான் என ஒழுங்குபடுத்தக் கூடிய அமைப்பில்லை. இதைத் தொனிப் பொருள், குறிப்புப் பொருள், மறை பொருள் என்றும் கூறலாம். கருப் பொருட் செய்தி சொல்லப்பட்ட முறையைக்கொண்டு, அந்தச் செய்தியின் முழுமையைக்கொண்டு, ஒரு குறிப்புப் பொருளே உணர்ந்து கொள்ளலாம். அதுவே இறைச்சிப் பொருள், குறிப்புப் பொருள்.

“இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்து
வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற
கூள் பேணான் பொய்த்தான் மலை (கவி 14)

“பிரியேன்; பிரியிற் தரியேன்” எனத் தலைவன் கனவுக் காலத்திலே சபதஞ் செய்தான்; பல காரணங்களாலே, தலைவன் தலைவியோடு கூட்டமின்றிப் பிரிந்து வாழ நேர்ந்தது. அதனால்; அவள் தான்செய்த சபதத்தைக் காப்பாற்றாது பொய்த்தான்; பொய்யனானன். அப்படிப்பட்ட பொய்யனான அவன் மலையில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்கிறது. அங்கே மழை பொய்ப்பதில்லை. அதனால், அருவிகளும் நீர் நிறைந்து, இடையறாது ஒழுகுகின்றன; அவையும் பொய்க்கவில்லை. இஃது அதிசயமல்லவா? என்ற குறிப்புப் பொருள் தோன்றுகிறது. இது இறைச்சிப் பொருள்.

உருவகக் கதை - உருவகம் உள்ளறையுமம், இறைச்சிப் பொருள் என்ற இம் மூன்றில் எதுவுள் அடங்கும்? இன்று உருவகக் கதைகள் எனக் கூறப்படுவனவற்றைப் பகுத்து, நுனித்துணர்ந்தால் அது இம் மூன்றிலே ஒன்றிலும் முழுமையாக அடங்கி விடுவதில்லை. இன்றுள்ள உருவகக் கதைகளிலே, உருவகத்தின் தன்மை உண்டு; உள்ளறையுமத்தின் குறிப்பிடத்தக்க அளவு படுகிறது; இறைச்சிப் பொருளின் நிழல் பெருமளவில் விழுகிறது. எனவே இந்த உருவகக் கதையென்ற பண்டம், உருவகம், உள்ளறையுமம், இறைச்சிப் பொருள் என்ற மூன்றினதும் கூட்டுறவாற் பிறந்தது. பெயர் சூட்டப்பட்ட போது உருவகம் தந்தையாகி, உருவகக்கதை அதன் குழந்தையே என்று சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிறது. இந்நிலை - உருவகம், உள்ளறை, இறைச்சி என்ற மூன்றின் பிணைப்பால் உதித்த உருவகக்கதை - தோன்றுதற்கும் காரணம் உண்டு. சிறுகதைத்தன்மை என்று கூறும்போது, சிறுகதைத் தன்மையினையே இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும்.

அறிவியல் விரிவுபட்டுச் செல்லும் வேகத்துக் கேற்ப, உலகம் சுருங்கிக்கொண்டே வருகின்றது; ஒன்று பட்டு வருகிறது. அதனால், காலாகாலமாக, மூலக் கூறாகவும் ஆதார சுருதியாகவும் நிலைபெற்று வந்த பண்பாட்டுத் தன்மை பிறழா வகையிலே, இனங்களுக்கிடையே கலப்பேற்படுகிறது. இதனைத் தடுத்தல் இயலாது. அவ்வாறே மொழிகளின் தனித்துவத்தன்மை மாறாத வகையிலே, மொழிக் கலப்பு ஏற்படுகிறது. அதனையும் தடுத்து நிறுத்தல் அரிது. தடுத்து நிறுத்திப் பயன் காணலும் முடியாது. எனவே பிறமொழி இலக்கியத்துறைகளின் தாக்கம் ஒரு மொழியிலே, அம்மொழியின் தனித்துவத் தன்மைக்கேற்றபடி, புதுவகை இலக்கிய நெறிகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஆங்கில இலக்கியப் பரிச்சயங் காரணமாக சிறுவகை, நாவல் போன்ற புதுத் துறைகள் தமிழிலும் பூரணமான முழுமை பெற்ற தனித் துறைகளாய் உருப்பெற்றன. இந்தச் சிறுகதைத் தன்மையின் தாக்கம் உருவகக்கதையிலும் பெருமளவில் பதிந்து விட்டது. அதனாலே தான் உருவகக்கதை, கதைத் தன்மை பெற்றுப் புதுவகைத் துறையாய் மலர்ந்துள்ளது; மனங்கவரக் கூடிய ஒன்றாகவும் சிந்தனையைத் தூண்டக் கூடிய தொன்றாகவும் விளங்குகிறது.

உருவகக் கதை, தன்னாற் கொள்ளப்பட்டுக் கருவியரிக்கப்பட்ட வித்தின் வன்மையிலேயே உயிர் வாழ்கிறது. அந்த உயிர் பொருளே உரிப்பொருள். உரிப்பொருள் சம்பிரதாய எல்லைகளுக்குட்பட்டோ வழிவழியாகப் பலராலும் எச்சிற்படுத்தப்பட்டவற்றைச் சுற்றியோ எழ வேண்டுமென்ற நியதியில்லை. அதை எதிர்பார்ப்பது என்னளவிற் பிணைத்துக்கு மாலை துட்டி அழகு பார்ப்பதையொத்தது. முக்கால் - உலக நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்னே, ஒரு பொருள் மின்னற் கீற்றுப் போலத்துடித்து நெறிவதைச் சிந்தனையாற்றல் கொண்டு காணமுடியும். அந்த ஒரு பொருளே தத்துவம்; உண்மையென்பது அதன் மறுபெயர். அது சமயத்தத்துவ வேர் அரசியற்றத்துவமாவோ அமைலாம். தத்துவங்கள் கால தேசவர்த்தமானங்களையும் மரபுகள் என்று பெரிது படுத்துவனவற்றையும் கடந்து நிலை பேறுடைய ஒன்று. கூர்த்தமதி கொண்டு தேடிக் கண்டறிய வேண்டிய

தொன்று. அந்தத் தத்துவங்களுள்ளொன்றை மையப் பொருளாக - உரிப்பொருளாகக் -கொண்டு அதனை அழகாகவுந் தெளிவாகவுந் காட்டுவதற்கு எழுந்த ஓர் உத்தியே உருவகக் கதை, எனவே அதன் உரிப்பொருள் மிகமிக வலுவுடைய தொன்றாக, வாதப் பிரதிவாதங்களின் முடிந்ததொரு முடிவாக அமைய வேண்டும். அக்கினியைப் போன்ற தூய்மை வாய்ந்த உரிப் பொருளின் வன்மையே உருவகக் கதையின் ஆயுளை நிர்ணயிக்கிறது என்று கூறினால் அதுவே ஏற்புடையது போலத்தோன்றுகிறது.

உருவகக் கதையின் உரிப்பொருளாகிய தத்துவம் மனங்கவரக்கூடிய, அழகியதோர் உருவமாக வடிவங்கொள்ளுதல், அடுத்து இன்றியமையாததாகிறது. நிர்ச்சலனமான குளத்தின் நடுவிலே எறியப்பட்ட கல் தோற்றுவித்த அலைவட்டங்கள், ஒன்றையொன்று உந்தி, விரிவடைந்து பெரியதொரு வட்டமாக கரையைத் தொட்டு முடிவது போல், மனத்திலே கொள்ளப்பட்ட தத்துவப் பொருள், கருப்பொருள் களைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு, கற்பனையலை களை எழுப்பி விரிவு பட்டுச் செல்லும், நீரிலேமுந்த வட்டங்களின் மையம், கல்லெறியப்பட்ட இடமாகி விடுவது போல, மனத்தெழுந்த கற்பனையலைகளின் மையமும் தத்துவப் பொருளாகவே அமைகிறது, இந்நிலையில் உரிப் பொருளே விரிவு படுத்தற்கேற்ற கருப் பொருளும் அதனைப் பற்றிப் படர்ந்து செல்லும் கற்பனைத் திறமும் உருவகக் கதையின் மற்றோரம்சமாக விளங்குவதைக் காணமுடியும். அந்தக் கருப் பொருள் மனிதனாகவோ, மரமாகவோ, மிருகமாகவோ முகிலாகவோ, நதியாகவோ அன்றி உலகியலுக் கப்பாற்பட்ட கடவுளாகவோ, சாத்தானாகவோ இருக்கலாம்; இயங்கு திணைப் பொருளாகவோ, நிலையியற் பொருளாகவோ, இருக்கலாம். ஆனால் அவை, கற்பனையின் பூரண மதர்ப்பினாலே ஆட்கொள்ளப் பட்டுப் பேசும்; பிணங்கும்; உயர்வு தாழ்வு பேசி வாதிடும்; மோனத் தவம் புரியும்; சிரித்துக் கும்மாளங் கொட்டும். அவை எச் செயலைச் செய்தாலும், அவைகளும், அவைகளுக்குச் செயல்களைக் கற்பித்து, அவைகளை ஆட் கொண்ட கற்பனையும் தாம் பிறந்த இடத்தை தத்துவப் பொருளை குறிப்பாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

உரி, கரு, கற்பனை என்ற மூன்றின் சேர்க்கையாலும், மனத்தகத்து உருவகக் கதையென்றொரு பண்டம் விளைந்துவிட்டாலும், அதனை வெளிக் கொணர்ந்து, வாசகர்களிடையே பரிமாற்றஞ் செய்வதற்கேற்ற சொல்லுந் திறமை உருவகக்கதையின் மற்றோரம்சமாக அமைகிறது. அந்த மூன்றின் சேர்க்கையினாலுஞ் துல் கொண்ட நிகழ்ச்சிகளை, மேற்போக்காக, சம்பவத் திரள்களை மாத்திரம் காட்டுவது போற் சொல்லிக் செல்வதால், வாசகன் மனத்தைத் தாக்கி, சலனமேற்படுத்துதற்கு வேண்டிகளத்தை இழந்து விடுகின்றது. எந்த இலக்கிய கிருஷ்டியும் மனதில் உணர்வலைகளைக் கொந்தளிக் கக் செய்து சலன மேற்படுத்தாது போனால், அது எதனையும் சாதித்துவிட்டதாகக் கருத முடியாது. அந்தச் சலன அலைகளின் உயரமும், வீழ்ச்சியும்,

வேகமும், கரையில் மோதுந் திறமும், ஆகியனவற்றை இலக்கியப் படைப்புக்களின் நிலை பேற்றை அளவிடுங் கருவிகள் என்று கூறுதல் சாலப் பொருத்தமுடைத்து. எனவே மனத்தகத்து வளர்ச்சியடைந்து துக்கும வடிவிலே கிடந்து புரண்டு, தன்னையுடையானுக்குப் பிரசவ வேதனையளித்த அது, தூலப் பொருளாய், ஒரு வடிவு படைத்து, வாசகனிடத்துச் சலன அலைகளை எழுப்பும் வண்மை பெற்று உலாவுவதற்கு சொல்லும் வசனமு மாகிய கருவிகள் இன்றியமையாதன வசன இலக்கியங் கள் எல்லாவற்றையும் விட உருவகக் கதைக்குத்தான், சொல்லின் செழுமையும் வசனத்தின் வளமும் பெரிதும் வேண்டப்படுகின்றன.

குளத் திலே கல் லெறியப் பட்ட மைய இடத்திலிருந்து தோன்றிய சலன விரிவுக்கு, ஒவ்வொரு நீர்த்திரளும், அலை வட்டமும் கருவியாக அமைந்தது போல, உரிப் பொருளான தத்துவங்களை மையப் பொருளாகக் கொண்டெழுந்த முயற்சியின், முயற்சியில் இரண்டறக் கலந்த உணர்ச்சியின் விரிவுக்கு சொல்லும் கருவியாகின்றன. கம்பன் கவிகளிலீடுபாடு கொண்ட இரசிகர்கள், அக்கவிகளிலே எந்த ஒரு சொல்லையாவது எடுத்துவிட்டு, வேறொரு சொல்லே வைத்தாலும் அதன் ஜீவத் துடிப்பு நின்றுவிடுகிறதெனக் கூறுவர். உருவகக் கதையின் தூல வடிவத்திற்கும் இதனை ஓரளவு உதாரணமாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும், உருவகக் கதையின் சர்வ லட்சண, தூல வடிவ அமைப்பினாலே தான் அது நிமிடக் கதைகளையும், குழந்தைக் கதை களையும் வென்று, இலக்கியத்துறைகளுள் ஒன்றாகி நிலைபெற முடிகிறது.

பூடகமான எந்த ஒன்றிலும். மனக் கவர்ச்சி நிகழ்வது இயல்பு. புதிர்களும் இரகசியங்களும், திரைமறைவுகளும் உண்டாக்கும் கவர்ச்சி வேகமும் அதிற் பிறந்த விடுப்புணர்ச்சியும் மற்றொவற்றினும் பார்க்கப் பெரியவை அன்றியும் அவற்றிலே சிந்தனையைத் தூண்டுந்திறமுண்டு. இப்பூடகத் தன்மை உருவகக் கதைக்கும் ஒரு சிறப்பம்சமாக அமைதல் வேண்டும். நீதிக் கதைகளிலும், பொன்மொழிக் கதை களிலும் கதை கூறப்பட்டு, அதனடியிலே, “அடாது செய்தவர் படாது படுவர்”, “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்” என்பன போலக் குறிக்கப்பட்டு விடுதலுண்டு, இவ்விதக் கதைகளில் இருவகைக் குறைபாடுகளுண்டு. வாசகனின் சிந்தனை வளத்துக்கு உரமிடாமையே ஒன்று. கதையின் கருத்தாக தன்னெண்ணத்தை வாசகன் மீது சுமத்தி விடுவது மற்றொன்று. இவ்வித இருவகைக் குறைபாடுகளும் நீங்கிய நிலை உருவகக் கதைக்குண்டு. உருவகக் கதாசிரியன் எந்த இடத்திலும் தான் கருவுயிர்த்த தத்துவத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டுதல் அழகன்று. கற்பூர மணம் போல, தத்துவத்தின் மணம் கதை முழுவதிலும் தித்தித்து வீசவேண்டும். ஆனால் வாசகன் அதையே தான் கண்டுகொள்ள வேண்டு மென்ற நியதியில்லை. கருத்தா, எதிர்பாராத ஒரு தத்துவத்தையோ சில தத்துவங்களையோ வாசகன் கண்டுகொள்ளலாம். ஏனெனில் சிருட்டியானனின் நிலை வேறு. இரசிகனின் நிலை வேறு.

(நுன்றி - இலக்கியம் இதழ்)

வீத்யோர்ப் பூக்கள்

தொலை தூரப் பயணங்களில் யன்னல் கதவோர இருக்கை பல புதிய அனுபவங்களை ஏற்படுத்தவே செய்கின்றது. எத்தனை காட்சிகள் எத்தனை மனிதர்கள் அத்தனையும் ஒரு வித இனிமையையும் பற்பல அனுபவங்களையும் விதைத்ததை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனாலும் இன்றைய பயணம் என்னை இப்படி உலுக்குகிறதே. நான் என்ன செய்வேன்? யார் அந்த குழந்தைகள்? எங்கிருந்து அனுப்பப்பட்டார்கள்? இவர்களின் பிறப்பிற்கு அர்த்தம் இதுதானா? இதுமட்டும் தான் அவர்களின் வாழ்க்கையா? இல்லை, இதன் மூலம் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்களா? என்ற பல்வேறு கேள்விகள் என்னுள் நிழலாடின. ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு என் எண்ணங்களைத் திசைதிருப்பி தூங்க முற்பட்டேன்.

“அம்மா அப்பா ரொம்ப பசிக்குது சாப்பாடு போடுங்க”

“அம்மா அம்மா பிச்சை போடுங்க” என்ற குரல்கள் என்னை மீண்டும் தட்டி எழுப்பி உட்கார வைத்தன.

ஆம் அழகிய குழந்தைகள் அவை, பெண், ஆண் என்ற வேறுபாடின்றி ஒரே விதமான கிழிந்த ஆடைகள் அணிந்தவர்கள். சிரிப்பின் அர்த்தம்

அறியாதவர்கள், யாராலும் சிரிக்கக் கற்றுக் கொடுக்கப்படாதவர்கள், அவர்களின் வயது கிட்டத்தட்ட ஆறு தொடக்கம் ஒன்பது வரை தான் இருக்கும். நெளிந்த தட்டுக்களை கையில் ஏந்தியபடி தெருவோரங்களை அலங்கரித்து நின்றார்கள். பல்வேறு மனித நடமாட்டங்களினுள்ளும் இவர்கள் தங்களை பல வகைகளில் தனித்துவப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

யார் பெற்ற பிள்ளைகள் இவர்கள் யாரிடம் என்னத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள் வெறும் பணத்தையும் பசியையும் மாத்திரமா? இல்லை இல்லை அவர்களிடம் இதுதான் வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு தேவை ஒன்று அல்ல, விரல் விட்டு எண்ணி இவை மட்டும் தான் அவசியம் வேண்டும் என்று சுட்டிக் காட்டி கேட்பதற்கு அவர்களின் தேவை இரண்டோ மூன்றோ ஐந்தோ பத்தோ கிடையாது. வாழ்க்கையில் எதையுமே பெற்றுக்கொள்ளாத, பெற்றுக்கொடுக்கப்படாத அக்குழந்தைகள் என்னைச் சிறிது சிந்திக்கவே செய்தன.

அக்கணமே நான் எனது பயணத்தை நிறுத்தி அந்தக் குழந்தைகளின் தேவைகளை அறிய முற்பட்டேன். பேருந்து தரிப்பிடத்தில் ஒரு ஓரமாக அமர்ந்து கொண்டு பார்வையை அவர்கள் பக்கம் செலுத்தினேன். ஒரே

வயதையொத்த மூன்று குழந்தைகள். தமக்கான தனித்துவ அடையாளங்களுடன் பேருந்து தரிப்பிடத்தில் சுற்றிச்சுழன்றனர். அந்தச் சுழற்சியிலும் அவர்களின் கைகளும் வாய்களும் ஏதோ ஒரு வித அசைவினால் பிறரை தம் பக்கம் திருப்ப முற்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவர்கள் கைகளை ஏந்தியபடி,

“அம்மா ஐயா பிச்சை போடுங்க”

“அம்மா அப்பா பசிக்குது சாப்பாடு தாங்க”

போன்ற வார்த்தைகளைத் தாரக மந்திரம் போல் மீண்டும் மீண்டும் உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தன. இவ் உச்சரிப்புக்கள் ஒரு வித ஏக்கமாகவும் கெஞ்சலாகவும் வெளிப்பட்டன. ஆனாலும் அவர்களின் கெஞ்சல்கள் அங்கிருந்த யாரையும் ஈர்த்ததாக தெரியவில்லை, காலவோட்டத்தின் வேகத்தில் எல்லோரும் மிக வேகமாகவே ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பிஞ்சுக்குழந்தைகளின் பரிதாபக் குரல்களைக் காது குடுத்துக் கேட்ட ஒரு சிலர் ஐந்தும் பத்தும் போட்டுச் சென்றனர். ஆனால் பணம் மட்டும் அவர்களின் தேவையல்ல என்பதை அவர்களின் பார்வைகள் உணர்த்தி நின்றன. வண்ண வண்ண மிட்டாசுகள், வாசனை வீசும் உணவுகள், ஐஸ்கிரீம் என்பவற்றுடன் அங்குமிங்குமாக வலம் வரும் வியாபாரிகளை அவர்களின் கண்கள் ஏக்கத்தோடு பார்க்கத் தவறவில்லை, தெருவோரக் கடைகளில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பல விதமான பழங்களும், பில்கட் பைகளும் பொரியல் பைக்கற்றுகளும் அவர்களைச் சுண்டியிழுத்ததை பிஞ்சு முகங்கள் வெளிப்படுத்தின. இவர்களின் ஏக்கங்களை பலர் கண்டும் காணாதவர்கள் போல் சென்றனர். பார்த்தவர்களில் சிலர் நமக்கென்ன வந்தது என்றும் சிலர் அவர்களைத் தீண்டத்தகாத பொருள் போன்றும் ஒதுங்கியே நடந்தனர்.

தம் குழந்தைகளின் மழலை மொழி கேட்டுப் பூரித்து மகிழும் பெற்றோர்க்கு இக் குழந்தைகளின் மழலை மொழி புரியவில்லைப் போலும். அப்படி என்ன தான் கதைக்கிறார்கள் அவர்கள் என் சிறிது கூர்ந்து கவனித்தேன். வேறு எதைத்தான் கதைக்கப்போகிறார்கள் அவர்கள் தாம் தவறிப் பிறந்து வந்த சாபக்கேட்டையா? தமது நிலைக்கு காரணமானவர்களுக்கு தீங்கினை ஏற்படுத்தும் சூளுரைகளையா? இல்லை, பழி அறியாப் பாலகர்கள் அவர்கள். தம் தேவைகளை மட்டுமே அறிந்து கொண்டவர்கள். அதனை உணர்வுகளால் வெளிப்படுத்த மட்டுமே தெரிந்தவர்கள். தம் வயதையொத்த குழந்தைகளின் பழபழப்பான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் பார்த்துப் பசி மறந்து தமக்குள் பேசிக்கொண்டனர்.

“அங்க பாரு அந்த பிள்ளை சட்டய”

“ம்ம் எவளவு வடிவு!”

“குண்டுமணி நிறைய இருக்கு”

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் தமது உடலை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் கிளிசல் உடைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தவறவில்லை.

“இப்பிடி வடிவான உடுப்பெல்லாம் அந்தக் கடைக்குள்ள இருக்கு”

“பாத்திட்டு வருவம் வாங்கோ”

என்று ஒரு குழந்தை கூற வெடுக்கென்று மற்றயது,

“இல்ல வேண்டாம் அடிப்பினம்” என்றது.

அந்தக் குழந்தையின் வார்த்தைகளின்

வெளிப்பாடு அதன் அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவே தோன்றியதை என்னால் உணரமுடிந்தது.

உறவென்பது அறியாத இவர்கள், தாய்

தந்தையுடனும் உறவினர்களுடனும் வரும் குழந்தைகள் உறவுமுறை சொல்லி அழைப்பதை புதிராகவே பார்த்தனர்.

“அந்த பிள்ளய தூக்கி கொண்டு போறது அதுட அம்மாவாம்” என ஆவலாக ஒரு குழந்தை கூற, மற்றயது,

“அப்ப மற்றது யாரு?” என்று ஆவலாகவே அறிய முற்பட்டது.

“சித்தியாம்”

“சித்தி எண்டா?”

“சித்தியெண்டா? சித்தியெண்டா?” என

யோசித்தவர்களுக்கு பதில் சூனியமாகவே இருந்தது. இவ்வாறு இவர்கள் பல காலப்பசியை மறந்து உரையாடி, ஏதோ ஒரு வித சுகத்தை கண்டனர்.

இக் குழந்தைகளின் செயற்பாடுகள் என்னை ஆழமாகப் பாதித்துவிட்டன. இன்று மட்டும் நான் பசி தீர்த்தால் நாளை இவர்களுக்கு யார் கொடுப்பார்? உடை மட்டும் வாங்கிக் கொடுத்தால் போதுமா? ஆதரவு யார் கொடுப்பார்? பசி மட்டும் தேவையல்லாது பாசத்துக்கும் உறவுக்கும் ஏங்கும் இக்குழந்தைகளுக்கு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன். இப்படி எத்தனை சாலைகளில் எத்தனை குழந்தைகள், எதற்கு வாழ்வு கொடுப்பது? நீ மட்டும் வா என்று ஒன்றை தனித்து கூட்டிச்சென்று விட்டால் மற்றயது என்ன செய்யும்? ஒன்றுக்கொன்று உறவாக, உதவியாக இருக்கையில் இவர்களைப் பிரிப்பது பாவம் அல்லவா? இவ்வாறு பல்வேறு கேள்விகள் என்னுள் எழுந்து முரண்பட்டு நிற்கையில்,

வீதியோர நடைபாதையில் வேகமாகச்

செல்லும் காலத்தின் விரைவு ஓட்டத்தில் விரைந்து

சென்றவர்கள் தம் கவனயீனத்தால் ஒரு குழந்தையை

இடித்துச் சென்றனர். இடித்த வேகத்தில் விழுந்த அக்

குழந்தை வீதியில் வந்த மோட்டார் வாகனத்தின்

சில்லில் சிக்கிச் சிதைந்து போனது. உடனே சனக்

கூட்டம் திரண்டு சூழ்ந்து கொண்டது. அதில் நானும்

ஒருவனாக ஓடிச்சென்று பார்த்தேன் இறந்த அக்

குழந்தையை அணைத்தபடி அதன் உறவுகள் இரண்டும்

கதறியழுதன. அவை யாருக்குத்தான் என்ன செய்தன?

ஏன் இந்த அவல நிலை? கதறியழுத இரண்டு குழந்தை

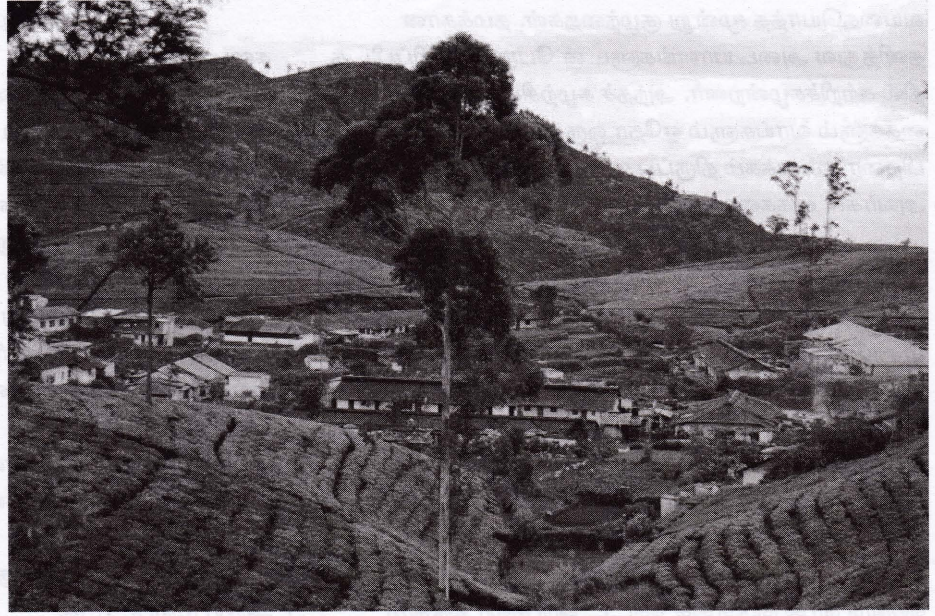
களும் தம்மை சுற்றியுள்ள கூட்டத்தை நிமிர்ந்து

பார்த்தன.

அந்தப்பார்வைகள் தம் இருப்பிற்கான

பல்லாயிரம் கேள்விகளை எழுப்பியதை நான் உணர்ந்து

வெக்கித்துப்போனேன்.

ஈழத்து தமிழிலக்கிய செல்நெறியும் பிரதேச இலக்கியங்களும்

விமாழிவரதன்

மேற்குறித்த தலைப்பின் கீழ் குறிப்பாக பிரதேச இலக்கியம் தொடர்பாக கூறலாம் என எண்ணுகின்றேன். வன்னி பிரதேச இலக்கியம், மட்டக்களப்பு பிரதேச இலக்கியம் என்றெல்லாம் இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தலாம் என்பது போல் எமது மலையக இலக்கியம் தொடர்பாக குறிப்பாக சில குறிப்புக்களை மாத்திரம் தர முனைகிறேன். முதலில் மலையக மக்களின் வரலாறு தொடர்பானது. இவர்கள்

- தென் இந்தியாவிலிருந்து கங்காணி மார்களினால் இலங்கைக்கு கப்பல் கப்பலாக கொண்டுவந்தவர்கள்
- இவர்கள் வாழ்வு சோகம் நிரம்பியது. இப்புலப்பெயர்வுக்கு காரணங்கள் பல
 - அ. இந்தியாவின் மானிய முறை சமூக அமைப்பு
 - ஆ. இந்தியாவின் மானிய முறை சமூக அமைப்பில் ஏற்பட்ட வறுமை, பஞ்சம் போன்ற பொருளாதார நெருக்கடிகள்
 - இ. சமூக காரணங்களான சாதிய அமைப்பு, தீண்டாமை ஓரங்கட்டப்படல்.
 - ஈ. அன்றைய காலக்கட்டத்தில் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் குடியேற்ற நாட்டு எண்ணக்கரு

உ. பாரிய முதலீடுகள் செய்யவும், குறைந்த கூலியில் உழைப்பைப்பெறவும், கூடிய இலாபம் பெறவும் முயன்ற அவர்களது பொருள் ஈட்டும் தந்திரம்

ஊ. இலங்கையில் மலையகம் பொன் கொழிப்பதான வெள்ளையர்களின் பிரசாரம் போன்ற பல காரணங்களை கூற இயலும். இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டவர்களுள் பின்வரும் தரத்தினர் காணப்பட்டனர்.

- விவசாயிகள்
- தொழிலாளர்கள்
- முதலாளிகள் (சிறு குழுவினர்) ஓரளவு கற்றோர்.
- அரை நிலப்பிரபுத்துவத்தினர் (ஓரளவு கற்றோர்)
- சிறு தொழில் (மேசன், தச்சன்) செய்யக்கூடிய சிறு குழுவினர்
- ஏனைய (கற்ற) சில குழுவினர் மேற்குறித்தோர்களின் ஊடாகவே தென் இந்திய தமிழ் கிராமிய பாரம்பரிய கலாசார அமிசங்களும் மத்திய மலைநாட்டுக்குள் வந்தடைந்தன. இவைகளே மலையக இலக்கியமாக

ஆரம்பகாலத்தில் முகிழ்த்தன.

- சும்மி, கோலாட்டம், கரகம், காவடி, கிராமிய நடனம், ஓயிலாட்டம், மயிலாட்டம் பொம்ம லாட்டம் போன்றனவும் மேலும் வாத்தியங் களாக தப்பி (பல்வகை) நாதஸ்வரம், புல்லாங் குழல், உறுமி, உடுக்கு, தோற்கருவி, நார்க் கருவி வாத்தியங்களும் அறிமுகமாகின.
- மலையக இலக்கியம் இந்திய கிராமிய வடிவ மான நாட்டார்பாடலுடன் புதிய பரிணாமம் பெற்றது. இது பல்வகை
- அவர்களது பிரயாண அனுபவம்
- பிரிவுத்துயர்
- இந்திய, தமிழ் நாட்டு மண்ணின் மீதான பிடிப்பு

உ+ம்:- “ஊரான ஊர் இழந்தேன்

ஓத்தப்பனை தோப்பிழந்தேன்....”

இலங்கையின் துரை, பெரிய கங்காணி அடக்குமுறை, தொழில் பிரச்சினை, காதல், மரணம்- சாவு என இப்படித் தொடர்ந்து மலையக இலக்கியம் மலர்ந்தது.

கால ஓட்டத்தில் கோ.நடேசம்யர் அவரது மனைவி மீனாட்சி அம்மாள் வருகை - தொழிற்சங்க தோற்றம், தொழிற்சங்க அங்கத்துவம், தொழிற் பிரச்சினை பற்றிய தொழிலாளர் ஏடு பத்திரிகை வெளிவரத் தொடங்கியது.

மலையக இலக்கியம் இச்சமூகத்தில் கற்ற ஒரு கூட்டத்தினரால் ஆக்கப்படும் ஆக்க இலக்கியமாக பரிணமித்தது. பிரதேச இலக்கியங்கள் என்ற ரீதியில் மலையக இலக்கியம் ஈழத்து தமிழிலக்கிய சேல்நெறியாக தனது முத்திரையை பதித்துக் கொண்டது. அவை பின் வரும் தனிப்பண்புகளை கொண்டுள்ளது. அவைகளை சுருக்கமாக பார்க்கலாம்.

➤ கோ.நடேசம்யர், மனைவி மீனாட்சி அம்மாள், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை ஆகியோர் காலங்களும் இலக்கிய செயற்பாடும் முக்கியமானது மீனாட்சி அம்மாளின் மக்கள் எழுச்சிப்பாடல்கள் குறிப்பிடக் கூடிய ஒன்று

➤ இவ் விருவருமே தொழிலாளர் களோடு தொடர்பு கொண்ட தொழிற்சங்க செயற்பாட்டாளர்கள் ஆதலால் மலையக இலக்கியம், தொழிற்சங்கம், தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டே முடிந்தது.

➤ தொழிலாளர்தம் வேதனம், சுரண்டல், முதலாளித்துவ போக்கு, வெள்ளையர்தம் அடிமைத் தனம் போன்றவற்றிற்கு எதிரானதாக இருந்தது.

➤ இம்மக்களின் கலை, கலாசார, பாரம்பரியங்களை “சி.வியின் தேயிலை தேசம்” கூறியது. அவர்களது வாழ்க்கை கோலங்கள், அறியாமை, சில சடங்கு முறைகள் போன்றன பற்றி சிறப்பாகவே கூறுகின்றது.

இம்மக்கள் இந்திய மானிய முறை சமூக அமைப்பிலிருந்து வெளிக்கிளம்பியவர்கள் என்பதும் இலங்கை என்ற இந்த நாட்டில் இந்திய வம்சாவளியினரான இவர்கள் மலையக தேசத்தில் புதியதொரு கலாசாரத்தை உருவாக்கியவர்கள் என்பதனையும் பறைசாற்றியது

➤ ஓர் உழைப்பாளி கூட்டத்தினை சமூக அமைப்பாக கொண்டமைந்த இத்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மத்தியிலிருந்து எழுந்த இலக்கியங்கள் “வெறும் சுயம்புவாக மேலெழவில்லை” இவ்விலக்கியம் இம் மக்களின் வாழ்வியல் பின்புலத்திலிருந்து உணர்வு பூர்வமாக பொங்கி எழுந்தது எனலாம். நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், பாடல், எல்லாமே அவ்வாறே பிறந்தன. இதற்குப்பல உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்ட இயலும்.

➤ தேயிலை தோட்டத்திலே - கவிதை சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தூரத்துப்பச்சை- கோகிலம் சுப்பையா(நாவல்)

➤ இம்மக்களின் யதார்த்த வாழ்விலிருந்து எழுந்த கதைக்கருக்கல் மண்வாசனையை தாங்கி வந்தது. இம்மக்களின் சொல்வழக்கை / பேச்சு வழக்கை கொண்டெழுந்தது.

➤ மலையகத்தில் ஒரு சில படைப்புக்களைத் தவிர பெருமளவு படைப்புக்கள் இதற்குப் பொருந்தும்.

• தெளிவத்தை ஜோசப் - நாமிருக்கும் நாடே சிறுகதைகள்

• என்.எஸ்.எம். ராமையா - ஒரு கூடைக் கொழுந்து

• மல்லிகை.சி.குமார் - மாடும் வீடும்(கவிதை தொகுதி)மனுஷியம் (சிறுகதைகள்)

• மாத்தளை மலரன்பன்

• மாத்தளை வடிவேலன் - தோட்டக்காட்டினிலே சிறுகதை தொகுதி

• மாத்தளை கார்த்திகேசு

• மு.சிவலிங்கம் - (ஒரு விதை நெல் மலைகளின் மக்கள்) சிறுகதை தொகுதிகள்

• மொழிவரதன் - மேகமலைகளின் ராகங்கள் - (சிறுகதை தொகுதி)

• குறிஞ்சி தென்னவன் - (குறிஞ்சி தென்னவன் கவிதைகள்)

• சாரல்நாடன் - மலைக்கொழுந்து (சிறுகதைகள்)

• சு.முரளிதரன் - கூடைக்குள் தேசம் (ஹைக்கூ கவிதைகள்)

• சிவ.இராஜேந்திரன், இ.தம்பையா, சி.சிவசேகரம் குன்றத்து குமுறல் (கவிதைத்தொகுதி)

இவர்களைத் தொடர்ந்து பலர் இக்காலக் கட்டத்திலேயே எழுதினர். இவ்வணியினரும் இம்மலையக தூழலை சிறப்பாகவே பிரதிபலித்தனர்

• சிவனு மனோகரன் - மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும், மீன்கள் தின்ற ஆறு (சிறுகதைத் தொகுதிகள்)

• பிரமிளா செல்வராஜா - பீலிக்கரை, பாக்குப் பட்டை (சிறுகதை தொகுதிகள்)

இத்தொடரில் மேலும் பலரை குறிப்பிடலாம். சு.தவச்செல்வன் அவர்களுள் ஒருவர்

• சிவப்பு டைனோசர்கள் - கவிதை, டார்வின் பூனைகள் போன்றனவற்றை குறிப்பிடலாம்.

எட்டியாந்தோட்டை கருணாகரனின் கவிதைத் தொகுதியான “அவமானப்பட்டவனின் இரவு” மேலும் பலர் எழுதி வருகின்றனர்.

பின்னைய இருவரதும் தொகுதிகளும் சற்று வேறுபட்ட உருவ உள்ளடக்கத்தை கொண்டுள்ளது. புதியவர்கள் பலர் உள்ளனர்.

ஷீலா மாணிக்கம் (மன்றாசி - அக்கரைப் பத்தனை) அழகு கனகராஜா - (மன்றாசி - அக்கரைப் பத்தனை) மலையக மண்வாசனையை வெளிக் கொணர்வதில் சிறப்பாக காணப்பட்டனர். அதாவது சிறுகதைகள் மூலம்.

ஸ்ரீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் பற்றிய மு.சிவலிங்கத்தின் ஒப்பாரி கோச்சி-நாவல்

மொழிவரதனின் - பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன் (சிறுகதை - தனி)

அருசிவாந்தனின் - ஓ! என் ஜென்மப் பூமியே (கவிதை - தனி) மேற்படி ஒப்பந்தம் பற்றிய கருப்பொருளை கொண்டது.

வீட்டுப்பிரச்சினை - வீடினமை - வசதியின்மை சிவியின் வீட்டுவன் (நாவல்)

சொந்தக்காரன் - பெனடிக்கபாலன்

ஆர்த்தெழுந்தால் விடுதலையாம் எலியா சனின் (கவிதைத்தொகுதி) போன்ற இன்னும் பலவற்றை கூறலாம். பிரஜா உரிமை பிரச்சினையை திருச் செந்தூரனின் சிறுகதையும் மு.சிவலிங்கத்தின் கடதாசி பிரஜைகளும் கூறுகின்றது. நிலத்துக்கான போராட்டம் தி.ஞானசேகரனின் குருதிமலை(நாவல்) கூற, இவர்களின் வாழ்வியல் சமூக மாற்றங்களை லயத்துச்சினைகள்(நாவல்) கூறுகின்றது.

கோகிலம் சுப்பையாவின் - தூரத்துப்பச்சை, தோட்டக்காட்டி (இரா.வினோத் தமிழக எழுத்தாளர்)

மு.சிவலிங்கத்தின் பஞ்சம் பொழைக்க வந்த சீமை போன்றன இம்மக்களின் வருகை பற்றி கூறுகின்றது.

மூன்று தலைமுறைகள் பற்றிக்கூறும் மாலதி பாலைந்திரனின் “அம்மாயிக்கல்லு” மற்றொன்று

மலையகத்தில் புதியவர்கள் பலர் எழுதி வருகின்றனர். அதாவது மலையகம் சாராது எழுதி வருகின்றனர். பாலா சங்குப்பிள்ளை (ஜனரஞ்சக நாவல், சிறுகதைகள்) திசேராவின் கபாலபதி - சிறுகதைகள் மேலும் இவரது வெள்ளைத்தோல் வீரர்கள் சிறுகதைகள் இவ்வகையில் அடங்கும். மலையகம் சார்ந்தும், சாராதும் முன்னைய உள்ளடக்க முறைமையிலிருந்து விலகி எழுதிவருகின்றனர். சுதர்மமகாராஜன் (சிறுகதைகள்) மொழிவரதனின் சில கதைகள் இவரது நறுக்கைக்கூ கவிதைகள் என்பனவற்றைக் கூறலாம்.

சிறந்த விமரிசகர்கள், திறனாய்வாளர்கள் உள்ளனர். லண்டன் மு.நித்தியானந்தன் (கூலித்தமிழ் நூல்) லெனின் மதிவானம், பண்டாரவளை அருட்திரு.

கீதபொன்கலன் முன்னாள் உபபீடாதிபதி வ.செல்வராஜா, மு.சிவலிங்கம், எஸ்.சாந்திகுமார், பெ.முத்துலிங்கம் போன்ற பலரை குறிப்பிடல் இயலும்.

அமரர் சாரல் நாடன் மலையக ஆய்வுத்துறையில் தனி இடம் பிடித்துள்ளார். தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர் நூல் இவரது மேதாவிலாசத்திற்கு ஓர் உதாரணம் மேலும் பொகவந்தலாவ பொன் பிரபாகரன் போன்ற பலர் இன்று எம்மிடம் உள்ளனர்.

பேராசிரியர்களான சோ.சந்திரசேகரன், எம். சின்னத்தம்பி, மா.மூக்கையா, கலாநிதி எஸ்.ஏ.சந்திர போஷி, சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர் விஜயசந்திரன், விரிவுரையாளர் ரமேஸ் போன்றோர்களை கூறுதல் இயலும். எம்.வாமதேவனையும் கூறலாம்.

பி.ஏ.காதர், ஏ.லோரன்ஸ் போன்றோர்களும் ஆய்வுத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வளர்ந்து வரும் இளம் ஆய்வாளர்களாக சு.தவச்செல்வன், ஜேம்ஸ் விக்ரம், A.C.சு.ஜோன் உள்ளனர். மேலும் வட்டகொடை சுப்பையா ராஜசேகரன் மலையக வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஆய்வுமூலம் வெளிக்கொணர்ந்து உள்ளார்.

மொழி பெயர்ப்பாளர்களாக சக்தி.அ.பால ஐயா (சிவியின் நூல்கள்) கண்டி கே.கணேஸ் போன்றோரை கூறலாம். (பிறமொழி நூல்கள்) மு.நித்தியானந்தன் பல மலையக கல்வி தொடர்பான (ஆங்கில கட்டுரைகள்) இரா.சடகோபன் (கசந்த கோப்பி போன்ற ஆங்கில, சிங்கள நாவல்கள்) மு.சிவலிங்கம் (தேயிலை தேசம்) பதுளை செளமியன் சுந்தரம் (சிங்கள நாவல் மொழிப் பெயர்ப்பு) நாடகம் பற்றி பார்க்கும் பொழுது பதுளை மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்த துங்கிந்தை சாரலிலே(தினகரன் வாரமஞ்சரி) கட்டுரை மூலம் ஊவாவில் ஆரம்ப இடைக்கால நாடக வரலாறு பற்றி விரிவாகவே கூறி இருந்தார். மு.நித்தியானந்தன், நிர்மலா நித்தியானந்தன் ஆகியோரின் செயற்பாட்டுடன் அவைக்காற்று கலைக்கழகம் செய்த “கண்ணாடி வார்ப்புக்கள்” ஒரு நாடகம் எனலாம்.

பதுளை கோபாலன், செனட்டேஜம்ஸ்ரீரண்டம், பதுளை பி.ஏ.காதர், அட்டன் நிஸாம், அந்தனி ஜீவா, புலல்லாவை வாசுதேவன், இ.நாகலிங்கம், லிண்டலை சுகுமாரன், சிவ.இராஜேந்திரன் பீடாதிபதி - (கிழக்கு தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி, வ.செல்வராஜா (முன்னாள் உப பீடாதிபதி ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி,) அட்டன் கந்தையா மாஸ்டர், வே.தினகரன், காளிதாஸ் (அரங்கியல்) போன்ற பலர் தற்போது நாடகத்துறையில் உள்ளனர்.

குறுந்திரைப்பட துறையிலும் பலர் உள்ளனர்.

ஈழத்து இலக்கிய செல்நெறியில் மலையக இலக்கியம் பற்றியும் சுருக்கமாக பார்த்தோம். சிலரது பெயர்கள் குறிப்பிடாதிருக்கலாம். அதை குறையாக கருத வேண்டாம். விரிவான கட்டுரையில் அனைத்து பெயர்களும் தவறாது இடம் பெறும் என்பதை அறியத்தர விளைகிறேன்.

நவஜோதி ஜோகரட்ணத்தின் “மகரந்தச் சிதறல்கள்” நேர்காணல்கள் தொகுப்பு

லண்டனில் உள்ள “சன்றைஸ் வானொலியில்”, “மகரந்தச் சிதறல்கள்” என்னும் நேர்காணல் நிகழ்ச்சி வாயிலாக 350 இற்கு மேற்பட்ட இலக்கிய, கலாசார, சமூக, அரசியல் ஆளுமைகளை நவஜோதியோகரட்ணம் நேர்காணல் செய்துள்ளார். 2005 ஆம் ஆண்டு லண்டனில் நடைபெற்ற 24 வது பெண்கள் சந்திப்பில் இருந்து இந்த நிகழ்ச்சி ஆரம்பமானதாக ஆசிரியர் தன் குறிப்பில் குறிப்பிடுகின்றார். ஈழத்தில் இருந்து லண்டனிற்கு புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்து வரும் எம்மவர்களின் ஆளுமைத்திறன்களை வெளியுலகிற்கு கொண்டு வருவதில் இந்த நிகழ்வு முக்கியம் வாழ்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 33 பெண் மணிகளுடனான நேர்காணல்களும் “மகரந்தச் சிதறல்” நிகழ்ச்சியில் இடம்பெற்றவை. நேர்காணல்களை வழங்குவதில் பெண் ஆளுமைகள் தயக்கம் காட்டி பின்நிற்கின்ற வேளையில் இந்நூலின் வருகை வரவேற்கத்தக்கது. இந்நூலானது ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் மூலவராக திகழ்ந்த வரும் நவஜோதியின் தந்தையாருமான பிரபல எழுத்தாளர் அகஸ்தியரின் 20 ஆவது ஆண்டு நினைவை முன்னிட்டு வெளியாகியுள்ளது. 296 பக்கங்களில் அழகான அட்டைப்படத்துடன் வெளியாகிய இந்நூலில் உள்ள நேர்காணல்கள் பற்றி மேலோட்டமான பார்வையைத் தொடர்வோம்.

இசை, நாட்டியம், நாடகம், ஓவியம், இலக்கியம், அரசியல், மருத்துவம், தொழில் முயற்சி ஆகிய வகைப்பிரிப்புகளின் கீழ் பெண் ஆளுமைகளை வகைப்படுத்தி நேர்காணல்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு நேர்காணலின் ஆரம்ப பக்கத்தில் நேர்காணல் வழங்குபவரின் தெளிவான படமும், அவரைப் பற்றிய குறிப்பும் இடம்பெற்றுள்ளது. குறிப்புக்களை வாசிக்கும் போதே நேர்காணலை

முழுமையாக வாசித்து முடிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வாசகர்களிடம் கிளர்ந்தெழும்.

இசை என்னும் வகைப்பிரிப்பின் கீழ் தையல் சுந்தரம் பரந்தாமன், சரஸ்வதி பாக்கியராஜா, அம்பிகா தாமோதரம், மாதினி சீறிஸ்கந்தராசா, சிவசக்தி சிவநேசன், பொன்னையா ஜெயஅழகி, துஷி - தனு சகோதரிகளின் 7 நேர்காணல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இசைத்துறையுடன் மேற்குறிப்பிட்ட பெண்களின் இசையார்வம், இசை பயின்ற இடங்கள், இசைக்கு ஆற்றிய சேவைகள், இசையுடன் தொடர்புடைய பிரபலங்கள் கற்பித்த பாடசாலைகள், புலம்பெயர்தேசத்தில் இசை பயிலும் மாணவர்கள், தமது இசைத்துறைச் செயற்பாடுகள் என பல்வேறு தகவல்கள் வழங்குவதாக இசைப்பிரிப்பின் கீழ் உள்ள பல்வேறு ஆளுமைகளின் நேர்காணல்கள் பேசுகின்றன. மலேசியாவில் நடைபெற்ற 6 ஆவது உலகத்தமிழர் மாநாட்டிலும் 1984 இல் நேபாளத்திலே நடைபெற்ற உலக இந்து மாநாடு போன்றவற்றில் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதியாக கலந்து சிறப்பித்த ஸ்ரீ நாட்டிய கோகிலவாணி என்னும் பட்டத்திற்கு சொந்தக் காரியான அம்பிகா தாமோதரத்தின் நேர்காணல் பல இசை சார்ந்த தகவல்களை வழங்கியுள்ளது. துஷி - தனு சகோதரிகள் Janna என்ற ஆங்கில இசை ஆசிரியரிடம் கீபோர்ட் கருவியை கற்ற தகவல் என்பன பயன்மிக்கவை.

நாட்டியக்கலை என்னும் வகைப்பிரிப்பின் கீழ் நளாயினி ராஜதுரை, விஜயாம்பிகை இந்திரகுமார், ராகினி ராஜாகோபால், ஜெயந்தி யோகராசா, பிறேமினி ரவீந்திரன் ஆகிய 5 ஆளுமைகள் நேர்காணல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேற்கூறப்பட்டவர்கள் நேர்காணல்கள் வாயிலாக அவர்களது நாட்டிய பயில்வு, அவர்களுக்கு தெரிந்த நாட்டிய வகைகள், அவர்கள் ஆற்றும் சேவை, நடாத்தும் நடனப்பள்ளிகள், லண்டனில் நடனப்

பள்ளிகளின் செயற்பாடு, லண்டன் தமிழ் மாணவர்களின் நடனம் மீதான ஈடுபாடு, அரங்கேற்றங்கள், ஈழத்தில் நாட்டியக்கலையின் சிறப்பு, பரதக்கலையின் வளர்ச்சி வீழ்ச்சி என்பவை இவர்களது நேர்காணல்கள் வாயிலாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

நாடகம், சார்ந்த நேர்காணல்களாக ஆனந்தராணி பாலேந்திரன், ரோகினி சிவபாலனின் நேர்காணல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனந்தராணி பாலேந்திரன் 1978 இல் ஆரம்பமான “தமிழ் அவைக்காற்று” கழகத்தின் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களில் ஒருவர். அவரது நாடக அனுபவங்கள், வானொலி - மேடை நாடக அனுபவங்கள், ஈழ அரங்குகளில் பெண்களின் பங்கு, அவைக்காற்று கழகத்தின் நாடகப் பங்களிப்பு, அவைக்காற்று கழகத்தால் மேடையேற்றப்பட்ட மொழி பெயர்ப்பு நாடகங்கள், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் நாடகக்கலையின் நிலை, கற்பிக்கப்படும் முறைமை, லண்டனில் சிறுவர்களை வைத்து தன்னால் இயக்கப்பெற்ற நாடக அனுபவங்கள், எதிர்கால தன் நாடக முயற்சிகள் என சிறந்ததொரு நேர்காணலை அரங்கேற்றியுள்ளார் ஆனந்தராணி பாலேந்திரன்.

மானிப்பாயைச் சேர்ந்த ரோகினி சிவபாலன் “கைலாச தரிசனம்”, “கடவுளும் குருவும் என் காண்ணோட்டத்தில்”, “காஷ்மீரிலிருந்து கன்னியா குமரிவரை” போன்ற ஆத்மீக நூல்களை எழுதியவர். இவர் தொலைக்காட்சி தொடர்களில் நடித்து வரும் நடிகை. இவரது அனுபவங்களும் சுவையான பல பதிவுகளை வாசகர்களுக்கு சொல்லிச் சென்றுள்ளது.

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை ஓவியக்கலையில் ஈடுபாடு காட்டும் பெண் ஓவியர்கள் மிகக் குறைவாக இருப்பினும் அருந்ததி இரட்ணராஜ், மைதிலி தெய்வேந்திரப்பிள்ளை என்ற இரு ஓவியர்களின் ஓவியம் சார்ந்த பங்களிப்பு அளப்பரியது. இவர்களது நேர்காணல்கள், பெண் ஓவியர்களை உருவாக்கும் தூண்டல் மிக்கவையாக காணப்படுகின்றன. பிரபல ஓவியர் மாற்க் இடம் கற்ற அனுபவங்கள் அருந்ததியின் நேர்காணல் வாயிலாக வெளிப்படுவதுடன், யாழ்ப்பாணத்தில் ஓவியக் கலையின் நிலைமை, இளைஞ ஓவியர்களின் ஆர்வம் - ஈடுபாடு, பிக்காசோ, சனாதனன் ஓவியங்கள் பற்றிய கருத்துக்கள், தமிழிற் மத்தியில் ஓவியக்கலையின் தோற்றம், மார்க் மாஸ்ரரின் ஓவியங்கள் பற்றிய பல தகவல்களை வழங்கியுள்ளது. மைதிலி லண்டனில் பிறந்து வளர்ந்தவர். ஆங்கில ஓவியர்களை மையப் படுத்தி இவரது கற்கை ஆங்கில ஓவியர்கள் சிலரைப் பற்றிய தகவல்களைத் தந்துள்ளதுடன் பல மேலைத் தேய ஓவியம் சார்ந்த கருத்துக்களையும் விரிவாக பேசியுள்ளது.

இலக்கியம் சார்ந்த பகுதியின் கீழ் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், புனித பேரின்பராஜா, தமிழரசி சிவபாத சுந்தரம், யமுனா தர்மேந்திரன், நீற்றா பற்றி மாகரன், மாதவி சிவலீலன், உதயகுமாரி பரமலிங்கம் ஆகியோர் நேர்காணல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஈழத்து முக்கிய பெண் படைப்பாளிகளில் ஒருவரும் பல நூல்களை வெளியீடு செய்தவருமான ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நேர்காணல் வாயிலாக அவரது

எழுத்து, இன்றைய எழுத்துப்போக்கு, பெண் எழுத்துக்களின் சிறப்பு போன்ற பல தகவல்களை அறிய முடிகின்றது. தமிழ் - ஆங்கில புலமையுள்ள புனித பேரின்பநாயகத்தின் நேர்காணலில் லண்டனில் தமிழரின் கலாசாரம், பல்கலைக்கழகக் கல்வி, புலம்பெயர் தேசங்களில் எதிர்காலத்தில் தமிழின் நிலை போன்ற விடயங்கள் உரையாடப்பட்டுள்ளன. “ஆம்பல்” இதழின் ஆசிரியராக இருந்த தமிழரசி சிவபாதசுந்தரத்தின் நேர்காணலில், நாட்டுப்பாடல்கள், மறைமலை அடிகளின் ஈழத்தொடர்பு, தர்மு சிவராமுலின் கவிதைகளுக்கு ஆதாரமாக இருந்த நாட்டுப்பாடல்கள் என பல முக்கிய தகவல்களை பரிமாறியுள்ளது.

ஈழத்து சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான சி.வைத்தியலிங்கத்தின் மகளான யமுனா தர்மேந்திரம் நேர்காணல், வாசிப்பு, கலாசாரம் வைத்தியலிங்கம் படைப்புக்கள், லண்டன் தமிழரின் வாழ்வியல் முறை, தமிழ் வாசர்களிடையே வாசிப்பு என தகவல் நிறைந்த உரையாடலாகவும், பிரபல நாடக ஆசிரியர் காரை செ.சுந்தரம்பிள்ளையின் மகள் மாதவி சிவலீலனின் நேர்காணல், அவரது கவிதைத்துறை மீதான ஈடுபாடு, அவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பொன்னாலை கிருஷ்ணன் கவிதைகள் பற்றிய தகவல்கள், காரை செ.சுந்தரம்பிள்ளையின் சிங்கள நாடக ஈடுபாடு, லண்டனில் தமிழ், புலம்பெயர் கவிதைகள் என பல தகவல்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. “அரியாலையூர் அம்புஜம்”, “நிலா” ஆகிய புனைபெயர்களில் எழுதிவரும் உதயகுமாரி பரமலிங்கம் 15 இற்கு மேற்பட்ட நாடகங்களை இயக்கியவர்; 3 நூல்களை வெளியிட்டவர். இவரது நேர்காணல் லண்டன் வாழ்வு, ஈழவாழ்வு, இணையத்தளம், சொந்த தொழில் முயற்சிகள், கவிதை மீதான தனது ஈடுபாடுகள் பற்றி பேசுகின்றன.

மங்கையற்கரசி அமிர்தலிங்கம், நிர்மலா ராஜலிங்கம், ரதி அழகரட்னம், சசிகலா சுரேஷ்குமார் நேர்காணல்கள் அரசியல் சார்ந்தவை. இவர்களது நேர்காணல்களில் தமது அரசியல் இயங்குதளம், அரசியல் பின்னணி, சொந்த வாழ்வு, அரசியல் கட்சிகளின் நிலை, அரசியல் தலைவர்கள், ஈழ அரசியல் பற்றிய பல தகவல்களை வழங்கியுள்ளன.

டாக்டர் மாலா ராதாகிருஷ்ணன், மீனாள், நித்தியானந்தன், ஜெயராணி நிர்மலன், வசந்தி கோபிநாதன், போன்ற நால்வரின் மருத்துவம் சார்ந்த நேர்காணல்கள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் வசந்தி கோபிநாதன் லண்டனில் ஆயுர் வேத சிகிச்சை அளிக்கும் அனுபவங்கள் தொடர்பான உரையாடல் பல சுவையான தகவல்களை வழங்குகிறது.

தொழில் முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்த சுவர்ணா நவரட்னம், ராஜேஸ்வரி சிவத்தின் நேர்காணல்கள், சேர்ந்து போய் இருக்கும் பெண்களுக்கு நல்லதொரு முன்னுதாரணம், அனைத்து பெண்களும் வாசிக்க வேண்டிய நேர்காணல்.

தொகுத்து பார்க்கின்ற போது பல்வேறு சுவையான அறிய கருத்துக்கள் பகிரப்பட்ட இந்நேர்காணல்களின் தொகுப்பு முயற்சியானது வியந்து பாராட்டப்படத் தக்கது. இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டுள்ள நவஜோதியோகரட்னத்தின் பணி தொடரட்டும்.

டெங்கு

காசு இல்லா ஊசியினை ஏற்றும்
காவி உயிரினம் ஒன்று
காலை மாலையே நேரந்தன்னில்
காவ வருகின்றது உயிர்களை

அதன் பெயர் தான் டெங்கு - அது
வந்தால் நாம் போவது எங்கு?
அது வரமுன் காப்பது
எம் தலையாய பங்கு

சுற்றுச்சூழல் தூய்மைகளை
சுகமாய் பேணா விட்டால்
சுற்றுக்கூட எண்ணிடாத
சாவு வருமேயம்மா!

உயிர்த்தியாகம் செய்த மாந்தர் பற்றி
உலகம் பேசும் போது
உடம் பெல்லாம் விறு விறுக்கும்
உணர்வுகள் வந்திருதம்மா!

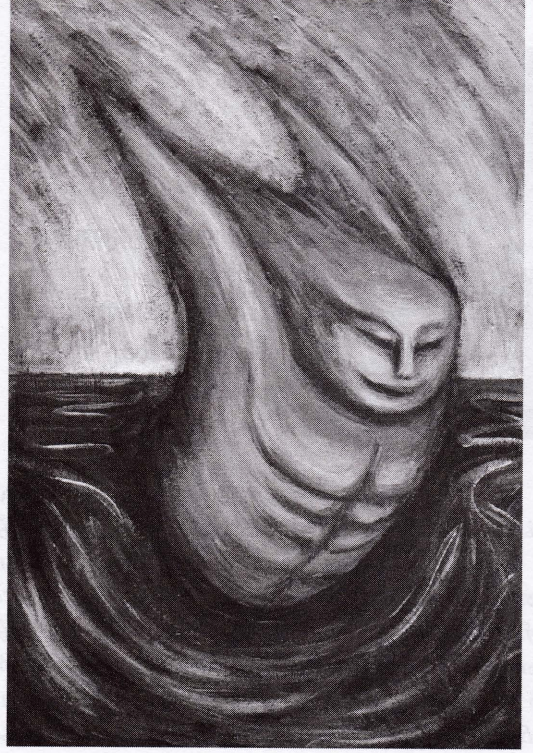
சிறியோர் பெரியோர் பாராது
துடிக்கக்கொல்லும் டெங்கை - இவ்
உலகை விட்டு விரட்டி
வேற்றுக்கிரகம் அனுப்பிடுவோம்!

விரட்டும் வழிகளை அறிந்தாலும்
விரைந்து துணிந்து செய்ய
விதியை மாற்றும் வீரர்கள் - இவ்
விரிந்த பாரினில் வேண்டும்!

துணிச்சலோடு வாரீர்
எதிர் நீச்சல் போட்டுப்போவோம் - வயிற்
றெரிச்சலோடு வந்தால் - நல்ல
தீர்வினை கண்டிடமாட்டோம்

தயிர்ச் சட்டி முட்டிகளும்
தட்டந் தகர்ப் பேணிகளும்
தங்களுக்குள் நீரைத் தேக்கும்
தொன்மையான பொருட்களாகும்

வழியில் கிடக்கும் குப்பைகளை
குழியில் தோன்றிப் புகைத்தாலும்
வெட்ட வெளியில் கிடக்கின்ற
வெற்றுப்போத்தலும் ஆபத்து

வீட்டுச் சமையல் சாதனத்தையும்
வீணான சலவை எந்திரத்தையும்
சொட்டுச் சொட்டாய்த் துருப்பிடிக்கும்
சொறி பிடித்த பாத்திரத்தையும்

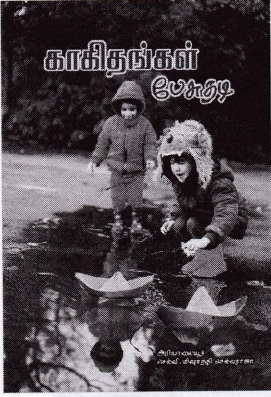
கனவுரு மீன் தொட்டிகளையும்
பழவுரு பழப் பைகளையும் - பல
பண்டம் செய்யும் பாணைகளையும்
நனவோடு சுத்தம் செய்திடுவோம்

வீதியோர காண்களை
விரட்டி சுத்தம் செய்யும்
மதியை வெல்லும் வீரர்களாய்
விதியை மாற்றி எழுதிடுவோம்

வீணாகக் காலத்தை ஓட்டாது
விரைந்து இவற்றை யெல்லாம்
விரட்டி அடிக்கும் ஆயுதமொன்றை
விரைவில் கையில் ஏந்திடுவோம்!

மு.அ.சு.ஐ.ஐ. ஹனான்
தி/கிரேன்/கிரேன்ஸீயா முஸ்லிம் ம.வி

மிஷாந்தி செல்வராஜாவின் “காகிதங்கள் பேசுதடி” கவிதைத்தொகுப்பு

ஆசிரியர்:
மிஷாந்தி செல்வராசா
வெளியீடு :
கோபால் வெளியீட்டகம்
விலை : 220/-
பக்கம்: 56

“மூன்றாவது முத்தம்” குறுநாவலின் மூலம் இலக்கிய உலகில் துணிச்சலுடன் பிரவேசித்த மிஷாந்தியின் இரண்டாவது நூலாக “காகிதங்கள் பேசுதடி” கவிதைத்தொகுப்பு வெளியாகியுள்ளது. முன்பள்ளி ஆசிரியையாக இருந்து சுயஆளுமை விருத்தி நோக்கிய பயணத்தில் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு தமிழ் எம்.ஏ வரை கற்று சுகாதார அமைச்சில் பணிபுரியும் மிஷாந்தி குறுநாவல், கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், சங்கீதம், ஓவியம் என பல்துறை ஆற்றல் உடைய பெண்படைப்பாளி, தான் சொல்ல வந்த கருத்துக்களை துணிச்சலுடன் “காகிதங்கள் பேசுதடி” தொகுப்பின் மூலம் பேசியுள்ளார்.

கவிதையின் வடிவங்கள் பல. மிஷாந்தியின் இந்த தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள் குறியீட்டுப் பாங்கில் பாடப்பட்ட கவிதைகள். யாப்பிலக்கணத்தை மீறிய புதுக்கவிதைகளாக இவரது பெரும்பாலான கவிதைகள் காணப்படுகின்ற போதிலும் கவிதைக்குரிய மொழி, கவிதைக்கான சொல்லாட்சி, ஓசை, சந்தம் மாறாது கருவை மையப்படுத்தியவையாக காணப்படுகின்றன.

காதல், மனிதநேயம், இரக்கம், துன்பம், ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், எதிர்ப்பார்ப்புக்கள், ஜீவகாருண்யம், பெண்ணியம் சமூகப்பிரச்சினைகள், இயற்கை என பல கருப்பொருட்கள் வாயிலாக தன் கவிதைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 63 கவிதைகளை உள்ளடக்கிய 36 பக்க நூலாக இந்நூல் கோபால் வெளியீட்டகத்தால் வெளியீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. “அம்மா”, “அப்பா” என்ற முதல் இரு கவிதைகள் பெற்றோரை வணங்கி எழுதுகின்றன.

பெண்ணியம் சார்ந்த “ஆறுமணி”, “பார்வைகள்”, “நான் யார்?”, “ஒரு பெண்ணின் ஏக்கம்”, “நானும் ஒரு பெண் தானே”, “பெண்ணெனப்படுவள் யார்?” போன்ற தலைப்புகளின் கீழ் அமைந்த கவிதைகள் பெண்ணின் ஏக்கங்கள், பெண் சமத்துவத்தை முன்வைப்பன.

தமிழின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறும் 2

கவிதைகளும், இயற்கையைப் பற்றிய சில கவிதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

5ம் ஆண்டு “கொலசிப்” பிஞ்சுமனங்களில் ஏற்படுத்தும் மனத்தாக்கத்தை “கொலசிப்” கவிதையில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

“கொலசிப் வேண்டாமம்மா
முடியவில்லையம்மா எனக்கு!
படி படி என்று பலமாய் கத்துகிறாயே நீ மட்டும்
சின்னத்திரைக்குள் மூழ்கி
முத்தெடுக்கிறாயோ...”

என குழந்தையின் ஏக்கங்கள் இந்த கவிதையில் வெளிப்படுகின்றன.

“காகிதங்கள் பேசுதடி”, ஒரு காகிதம் பேசுவதாக பாடப்பெற்றுள்ளது.

“வெள்ளை மேனியல்லவோ!
வெளிராத உருவல்லவோ!
ஆரம்பம் முதல் முடிவுரை
அற்புத எழுத்துக்கான சுமந்திடுவேனே
பத்திரிகையாக பெயர் எடுப்பதுவும் நானே
பாசங் காட்டி உதவுவதும் நானே.....”

இன்றைய நாகரிக மோகத்தில் பெண்கள், ஆண்கள் மேற்கொண்ட கலாசார சிதைவுகளையும் கவிஞர் தனது கவிதைகள் வாயிலாக சாடுகின்றார். “எங்கே யாழ் வஞ்சியர்கள்”, “வஞ்சியர்களே வன் முறையைத் தூண்டாதீர்”, “வாளேந்தும் வாலிபர்கள்” போன்ற கவிதைகள் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகள். உதாரணமாக வஞ்சியர்களே வன் முறையைத் தூண்டாதீர்கள் கவிதையில்,

“கடை பாதை வழியினிலே
உடைபாதியாய் போனவளே
இடை பாதியைக் காட்டி
தடம் மாற வைப்பது சரிநானே?
.....”

“எங்கே யாழ் வஞ்சியர்கள்” கவிதையில்
“நெற்றியில் வகிட்டுத்து குங்குமம் இட்டு
மஞ்சளில் நீராடும் பெண்ணின் செத்தொழிந்ததோ?
மெட்டி அணிந்து சலங்கை அணிந்து
பெண்ணென வெட்கம் கொள்ளும்
நிலைதான் கருகிவிட்டதோ?
பாவாடை தாவாணி பறந்து
எட்டுமுழச்சேலை களைந்தெடுத்து
ஜீன்ஸ் சும் ரீசேர்ட்டும் நாகரிகமாகி விட்டதோ
மேற்கத்தையே நாகரிகம் யாழ்ப்பாணம்
கலாசார மாகிவிட்டதோ.....”

என கவிஞர் நம் பெண்களை நினைந்து ஏங்குவது நியாயமானது.

தொகுத்துப் பார்க்கின்ற போது மிஷாந்தியின் இக்கவிதை தொகுப்பு ஒரு காலத்தின் பிரதிபலிப்பு எனக் கூறக்கூடியதாக உள்ளது. சாதாரண வாசகர்களையும் கவனத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்ட கவிதைகள். கவிதைகளின் கருப்பொருள் தேர்வு, பாடப்படும் முறை என்பவற்றில் கவனமெடுப்பாராயின் இன்னும் பல நல்ல கவிதைகளை தருவார் என்ற நம்பிக்கையை இத்தொகுப்பு தருகின்றது.

MURREY ENGINEERING CONSULTANCY

ENGINEERS & ARCHITECTS

- CONSTRUCTION & CONSULTANCY SERVICES
- ARCHITECTURAL DRAWINGS (2D & 3D ILLUSTRATION)
- STRUCTURAL DRAWINGS
- BOQ
- INNOVATIVE SOLUTIONS FOR REPAIRS AND RENOVATION
- QUALITY CONTROLLED SERVICES
- EXPERIENCED STAFF
- HIGH SKILLED LABOURS
- DEFECT RELIABILITY
- 100% WORTH ECONOMICAL MODERN DESIGNS
- INTRODUCING GREEN CONCEPTS FOR ZERO CARBON ENERGY EFFICIENT BUILDINGS

MURREY

MOB: 0094779356064

0094719042624

EMAIL : k.muralee@hotmail.com

OFFSET
SCREEN
DIGITAL

அச்சமைப்பின் புதிய புரீமாணத்துடன்

மதி கலர்ஸ்

புரீண்டர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

இல.10, முருகேசர் ஒழுங்கை, நல்லூர்

021 2229285, 077 7222259

mathicolours@gmail.com

mathicolours

0702222259

